

การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตจังหวัดปทุมธานี

A STUDY OF BEHAVIOR OF VOCATIONAL PRIVATE SCHOOL
STUDENTS IN PATHUMTHANI PROVINCE

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของงานศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาบริหารอาชีวศึกษา

สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2543

ISBN 974-622-995-8

การศึกษาพฤติกรรมผิกระเปียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตจังหวัดปทุมธานี

A STUDY OF BEHAVIOR OF VOCATIONAL PRIVATE SCHOOL
STUDENTS IN PATHUMTHANI PROVINCE

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน... 38986
วัน, เดือน, ปี... 20 ก.พ. 2544

.b.....
.i.....

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
พ.ศ.2543

**A STUDY OF BEHAVIOR OF VOCATIONAL PRIVATE SCHOOL
STUDENTS IN PATHUMTHANI PROVINCE**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT OF THE DEGREE
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL ADMINISTRATION
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES**

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

2000

ISBN 974-622-995-8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

COPYRIGHT 2000

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น ซึ่งทางเรามีให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

หัวข้อวิทยานิพนธ์

นักศึกษา

รหัสประจำตัว

ปริญญา

สาขาวิชา

พ.ศ.

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

การศึกษาพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยของนักเรียน

โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี

นายสุรชิต ประสงค์เจริญ

39064111

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

การบริหารอาชีวศึกษา

2543

รศ.ดร.สมพร ไชยยะ

ดร.สวัสดิ์ อุคมโกชน์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมผิกระเบียบวินัย ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติ ของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ชั้น ปวช.2 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และพาณิชยกรรม ในเขตจังหวัดปทุมธานี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 327 คน จากประชากรที่เป็นนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ชั้น ปวช.2 ในจังหวัดปทุมธานี 2 แห่ง จำนวน 2,200 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง และได้รับแบบสอบถามกลับคืนและสมบูรณ์ 313 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95.72 ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกเป็นประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม 180 คน และพาณิชยกรรม 133 คน การวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มใช้ t-test โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมผิกระเบียบวินัยของนักเรียน โดยภาพรวม และรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับไม่แน่ใจ เรียงลำดับจากด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดไปหาน้อย คือ ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติ ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมผิกระเบียบวินัย ระหว่างนักเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม กับพาณิชยกรรม ในภาพรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านความประพฤติ ไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thesis Title	A Study of Behavior of Vocational Private School Students in Pathumthani Province.
Student	Mr. Surachit Prasongcharern
Student ID.	39064111
Degree	Master of Industrial Education
Programme	Vocational Administration
Year	2000
Thesis Advisor	Assoc.Prof.Dr.Somporn Chaiya
Thesis Co-Advisor	Dr.Sawat Udompotch

ABSTRACT

The purpose of this research was to study and to compare the behavior in disciplinary deviations related to the dressing and to the conduct of the vocational students in private schools, studying in 2nd year of the vocational level, who are taking courses in industrial and commercial mechanics, within the Pathumthani Province area. The sample student group selected for this research comprises of 327 students from the total number of students in this exact same category from the overall combined total of private vocational schools in Pathumthani Province area of 2,200 students. Tools being used for this research was the questionnaire divided into 2 parts. The first part of the questionnaire related to the participating students' general information while the second part was the question related to the participating students' opinion in regarding to the misconduct of the students in the privated vocational schools in Pathumthani Province area. The person Performing the research distributes the questionnaires to the participating students by himself. 313 questionnaires were properly completed and returned which is the equivalent to 95.72% of the total number of questionnaires distributed to the selected participating students of whom the total number may be divided into 180 students in industrial and 133 in commercial mechanics. The statistic being applied to the information analysis at this time are percentage, average, trend

t-test is being applied to differentiate groups of students with the use of prefabricated

program – SPSS/PC*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

The research might be summarized as follows:

1. Students' disciplinary misconduct in general and in each category reveals the level of uncertainty arranging in order from more to less in the dressing and in the conduct.

2. The result of comparison of disciplinary misconduct between students in industrial and commercial mechanics, in general, reveals that the difference which might be considered to be of statistically pertinence was in the level of .05. In dressing, the difference which may be considered to be of statistically pertinence was in the level of .01. As in behavior, the difference was negligible.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความอนุเคราะห์ในการแนะนำให้คำปรึกษา แก้ไข ปรับปรุง ตลอดจนได้รับการดูแลเอาใจใส่จาก รศ.ดร.สมพร ไชยะ อาจารย์ที่ปรึกษาผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ดร.สวัสดิ์ อุดม โภชน์ อดีตเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม ผศ.ดร.ผจญ ชันระชวณะ ดร.พยุศักดิ์ เมฆสุวรรณ ดร.ชนากานต์ ยืนยง อาจารย์ใหญ่เลอพงษ์ วัชรมัย ผู้ทรงคุณวุฒิ และยังได้รับการอำนวยความสะดวก ในการตอบแบบสอบถาม การเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดีจาก ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคปทุมธานี ผู้อำนวยการโรงเรียนเทคโนโลยีแหลมทอง และผู้อำนวยการโรงเรียนเทคโนโลยีปทุมธานี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและประทับใจ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

อนึ่ง ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังทุกท่านที่ได้ให้การอบรมสั่งสอน ถ่ายทอดวิชาความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ รวมทั้งเจ้าหน้าที่งานบัณฑิตทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและบริการในทุกเรื่องเป็นอย่างดี

ในท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบุพการีทั้งสอง พ่อชาญ แม่จำเริญ ประสงค์เจริญ ผู้ให้ชีวิตและลมหายใจ ตลอดจนครู-อาจารย์ ผู้มีพระคุณ ญาติ ๆ เพื่อน ๆ ของผู้วิจัยที่เป็นกำลังใจให้การสนับสนุนช่วยเหลือตลอดมา

สรุจิต ประสงค์เจริญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	III
กิตติกรรมประกาศ.....	V
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	VIII
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	4
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.4 ทฤษฎีหรือกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.6 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	5
1.7 ตัวแปรที่จะศึกษา.....	5
1.8 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 พฤติกรรมทั่วไปของวัยรุ่น.....	7
2.2 หลักการเกี่ยวกับระเบียบวินัย.....	22
2.3 สถานศึกษากับการปลูกฝังระเบียบวินัยของนักเรียน.....	31
2.4 พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน.....	34
2.4.1 การแต่งกาย.....	37
2.4.2 ความประพฤติ.....	37
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	39
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	39
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	41

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่ควรเผยแพร่ไปโดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย.....	59
บรรณานุกรม.....	68
ภาคผนวก.....	71
ประวัติผู้เขียน.....	93

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่

1.1 แสดงพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัด ปทุมธานี.....	3
4.1 แสดงจำนวนและคำร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับเพศรอบที่เรียนคะแนนเฉลี่ย อาชีพปิตามารดา ที่พัก รายได้บิดามารดา ค่าใช้จ่ายต่อเดือน อาศัยกับ และการเดินทาง จำแนกตามประเภทวิชา.....	44
4.2 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมผิดระเบียบ วินัยของนักเรียน ด้านการแต่งกาย.....	46
4.3 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมผิดระเบียบ วินัยของนักเรียน ด้านความประพฤติ.....	48
4.4 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมผิดระเบียบ วินัยของนักเรียน ในภาพรวมและรายด้าน.....	51
4.5 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ชั้น ปวช. 2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพณิชยกรรม ด้านการแต่งกาย.....	52
4.6 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ชั้น ปวช.2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพณิชยกรรมด้านความประพฤติ.....	54
4.7 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ชั้น ปวช.2 ประเภทช่างอุตสาหกรรมกับพณิชยกรรมในภาพรวมและรายด้าน.....	58

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ในปัจจุบันสภาพเศรษฐกิจเป็นปัญหาที่สำคัญมาก อิทธิพลทางเศรษฐกิจได้ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชนเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะผู้ปกครองของนักเรียนต้องรับภาระหนักขึ้น ในส่วนนี้ด้วยจึงทำให้ผู้ปกครองต้องทำงานเพิ่มขึ้น เพื่อให้พอกับรายจ่ายที่สูงขึ้นเป็นเงาตามตัว เวลาที่จะอยู่กับลูกลดน้อยลงก็ทำให้การอบรมสั่งสอนและความใกล้ชิดระหว่างผู้ปกครองมีน้อย อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กขาดความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว หรือแม้กระทั่งการที่ครูต้องรับภาระดูแลนักเรียน ที่อยู่ในความปกครองเป็นจำนวนมาก ๆ ขาดความเข้มงวดกวดขันให้เป็นไปตามระเบียบวินัยของสถานศึกษา โดยเฉพาะนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับ ปวช. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) ซึ่งเป็นช่วงของวัยรุ่นเป็นวัยที่ล่อแหลมต่อประพฤติดีตระเบียบวินัยและสร้างความเสียหายให้แก่สังคมส่วนรวม เช่น การทะเลาะวิวาททำร้ายซึ่งกันและกัน การแสดงกิริยาก้าวร้าว แต่งกายผิดระเบียบ ผ่าฝืนกฎระเบียบวินัยของโรงเรียน ซึ่งขาดการพัฒนาคุณภาพทางจิตใจ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2535 : 5) สรุปได้ว่ามีนักเรียนหลายกลุ่มที่ประพฤติดีตนเสื่อมเสียด้านศีลธรรม จรรยา รวมไปถึงการขาดคุณธรรม จริยธรรม และระเบียบวินัย มีความเสื่อมศรัทธาในศาสนา และนิยมใช้วิธีรุนแรงในการแก้ปัญหาลักษณะดังกล่าวข้างต้น คาดว่าจะเป็นปัญหาที่รุนแรงยิ่งขึ้นในอนาคต และในปัจจุบัน ปัญหาการคิดสารเสพติดในโรงเรียนทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย ได้ประมาณการไว้ในปี พศ. 2536 ว่ามีเยาวชนในสถานศึกษา ประมาณ 71,666 คน ติดสารเสพติด และกระทรวงศึกษาธิการ ประมาณว่า ในปี พศ. 2540 อาจมีเยาวชนในสถานศึกษาที่ติดสารเสพติดเพิ่มขึ้นถึงประมาณกว่า 300,000 คน สถิติเพิ่มขึ้นอย่างมากของผู้ติดสารเสพติดในสถานศึกษานี้มีผลสำคัญ เนื่องมาจากความอ่อนแอของสถาบันครอบครัว ชุมชน และความเปลี่ยนแปลงทางสังคม นอกจากปัญหาเสพติดในสถานศึกษาแล้ว ยังพบปัญหาอบายมุข สิ่งมอมเมา ได้แก่ สิ่งลามกอนาจาร การพนัน และการทะเลาะวิวาทเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ต้องแก้ไขในกลุ่มเด็กและเยาวชนด้วย มิฉะนั้นเยาวชนเหล่านั้นจะเติบโตกลายเป็นผู้ใหญ่ซึ่งด้อยคุณภาพ และกลับตกเป็นภาระของสังคม ต้องเข้าไปสงเคราะห์ช่วยเหลือ

ในปี พศ. 2541 กระทรวงศึกษาธิการให้มีนโยบายหลักจัดทำโครงการ โรงเรียนสีขาวเป็นเอกสารถวายการแสวงหาทฤษฎีใหม่ในการต่อสู้กับปัญหาเสพติด สิ่งลามกอนาจาร การพนัน และการทะเลาะวิวาท ในกลุ่มของเยาวชนวัยรุ่น หลักการสำคัญที่ใช้ดำเนินการ คือ การแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ คือ

พยายามทำให้บ้านอบอุ่น ทำให้ชุมชนน่าอยู่ และทำโรงเรียนให้เป็นที่หวังที่พึ่งพาของนักเรียน และผู้ปกครองได้

โครงการ โรงเรียนสีขาวเน้นการป้องกันโดยจัดตั้งเครือข่ายโรงเรียนสีขาวประจำโรงเรียน ประกอบด้วย การประสานงานจากสี่ฝ่าย ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน, ผู้แทนครู, ผู้แทนผู้ปกครอง, และผู้แทนนักเรียน นอกจากนี้ยังมีจุดเด่น คือการดึงผู้นำชุมชน และผู้นำภูมิปัญญาท้องถิ่น เข้าร่วมเป็นที่ปรึกษา เพื่อร่วมรับผิดชอบ และประสานร่วมแรงร่วมใจ รวมทั้งการปลูกฝังระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นในหมู่ของเยาวชนของชาติอีกด้วย

กระทรวงศึกษาธิการในฐานะหน่วยงานหลักในการจัดการศึกษาของประเทศได้กำหนดนโยบายตลอดจนมาตรการ และแนวทางในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมและวินัยของนักเรียน เพื่อให้หน่วยงานและสถานศึกษาในสังกัดนำไปยึดถือเป็นแนวปฏิบัติต่อไป การดำเนินการดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวข้องโรงเรียนเอกชนมีสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) เป็นหน่วยงานโดยตรงที่รับผิดชอบ ดูแลสถานศึกษาเอกชนทุกประเภทให้ดำเนินการไปตามจุดมุ่งหมายและเจตนารมณ์ของการจัดการศึกษาของชาติ โดยเน้นความสำคัญในการเสริมสร้างวินัยนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง โดยการกำหนดแนวนโยบายการดำเนินงานไว้อย่างชัดเจน จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องมีการทำงานวิจัยเพื่อเป็นข้อมูลในการใช้เป็นแนวทางป้องกันแก้ไขปัญหาการประพฤติผิดระเบียบวินัยต่อไป

ภิญโญ สาร (2533 : 198) ได้ให้ความสำคัญว่า เรื่องที่เป็นปัญหาหนักและยุ่งยากอย่างหนึ่งในการบริหารการศึกษา และการอยู่ร่วมกันในสถาบันสังคมที่สงบสุข คือการดูแลให้นักเรียนรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียนไม่ทำตนให้เป็นคนเกะกะระรานผู้ใดและปฏิบัติตามคำสั่งของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด ความไม่เป็นระเบียบวินัยอันเกิดจากการขาดวินัย มักปรากฏออกในรูปของพฤติกรรมต่าง ๆ

เมธี ปีลันธนานนท์ (2523 : 327) กล่าวว่าระเบียบวินัยเป็นเครื่องปลูกฝังการรู้จักควบคุมตนเองที่ละน้อยเพื่อให้เกิดผลดีบุคคลนั้นจะได้กลายเป็นผู้มีพฤติกรรมอันน่าพึงปรารถนาในสังคมของตนควรชี้ให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการได้รับ ได้รับความรู้จากตนเอง จึงเป็นสิ่งที่ครูต้องเอาใจใส่ปลูกฝังอยู่เสมอจนเป็นอุปนิสัยติดตัวไปในภายภาคหน้า เพื่อเป็นพลเมืองดีที่มีคุณภาพในสังคมต่อไป

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2526 : 1) ได้ให้ความสำคัญของการพัฒนาคุณภาพของประชาชนเช่นกันจึงได้กำหนดค่านิยมพื้นฐาน 5 ประการและเชิญชวนชาวไทยทุกหมู่เหล่าให้ร่วมกัน เสริมสร้าง ปลูกฝัง และปฏิบัติตามค่านิยมดังนี้

1. พึ่งพาตนเอง ขยันหมั่นเพียร และมีความรับผิดชอบ
2. ประหยัดและอดออม
3. มีระเบียบวินัยและเคารพกฎหมาย
4. ปฏิบัติตามคุณธรรม ศาสนา

5. มีความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ประวิณ ณ นคร (2524 : 429) ได้กล่าวว่า การผลิตนักศึกษาออกไปรับใช้สังคมทำงาน ได้ดีนั้น ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญจากกล่าวได้ว่ามีอยู่ 3 ประการ คือ ความรู้ความสามารถ และความประพฤติ ในองค์ประกอบทั้งสามนี้ความประพฤติ นับว่าเป็นสิ่งสำคัญเพราะว่าคนเราจะมี ความรู้ดี ความสามารถเป็นเลิศเพียงใดถ้าความประพฤติไม่ดี ความรู้ความสามารถก็เสียเปล่า ใช้ทำงานให้เป็นผลดีเท่าที่ควรไม่ได้ ในการทำงานของบุคคลระเบียบวินัยเป็นกระบวนการควบคุม และเสริมสร้างความประพฤติที่สำคัญ

ตารางที่ 1.1 ตารางแสดงพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขต จังหวัดปทุมธานี

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย	จำนวนนักเรียน	
	พ.ศ.2541	พ.ศ.2542
การแต่งกายผิดระเบียบ	336	407
เสพยาเสพติด,สุรา,ยาบ้า	346	392
สูบบุหรี่ในเครื่องแบบ	227	236
ทะเลาะวิวาท	318	420
ก้าวร้าวครู อาจารย์	6	11

ที่มาของข้อมูล : สถิติจำนวนนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัย ในเขตจังหวัดปทุมธานี

พ.ศ. 2541

จากตารางด้านบน แสดงถึงนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนดังนี้

1. ระเบียบการแต่งกายของนักเรียน
2. ระเบียบความประพฤติของนักเรียน

การผลิตนักเรียนออกไปสู่สังคมนั้นมิได้หมายความว่านักเรียนผู้นั้นเรียนจบหลักสูตร และเป็นผู้เรียนที่เรียนได้ในระดับคะแนนสูงสุด จะเป็นบุคคลที่มีคุณภาพสูงสุดในการออกไปประกอบอาชีพ แต่นักเรียนที่จะจบหลักสูตรจะต้องเป็นบุคคลที่มีคุณภาพสูงสุดรวมไปถึงศีลธรรมจรรยาพร้อมทั้งมีระเบียบวินัยที่สมบูรณ์อีกด้วย

ในจังหวัดปทุมธานี มีโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน 2 แห่ง ซึ่งมีปัญหาของนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของโรงเรียน ซึ่งมีองค์ประกอบเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์ เพื่อที่จะเป็นข้อมูลและแนวทางในการทราบถึงพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี และนำผลที่ได้จากการวิจัยนำไปป้องกัน แก้ไขพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับระเบียบวินัย ด้านความประพฤติ และด้านการแต่งกาย ของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของสถานศึกษา ด้านการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ชั้นปวช. 2 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และ พณิชยกรรม ในเขตจังหวัดปทุมธานี

1.3 สมมุติฐานในการวิจัย

นักเรียน ปวช. 2 แผนกช่างอุตสาหกรรม กับ พณิชยกรรม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยสถานศึกษาของ นักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเขตจังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน

1.4 ทฤษฎีหรือกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาสาเหตุการกระทำผิดระเบียบวินัยสถานศึกษาของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เขตจังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดของ คีต (1978 : 638) ซึ่งได้ศึกษาปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียน 6 ด้าน ได้แก่

1. ปัญหาการปฏิบัติตนในชั้นเรียน
2. ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว
3. ปัญหาการลักขโมย
4. ปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติด
5. ปัญหาเกี่ยวกับการพกพาและใช้อาวุธ
6. พฤติกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยความคิดเห็นเกี่ยวกับการประพฤติผิดระเบียบวินัยของนักเรียนชั้น ปวช. 2 โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดปทุมธานี 2 ด้านคือ

1. ด้านความประพฤติ
2. ด้านการแต่งกาย

1.5 ขอบเขตการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาความคิดเห็นของนักเรียน ชั้น ปวช. 2 ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ด้านความประพฤติและการแต่งกาย ในเขตจังหวัดปทุมธานี ปีการศึกษา 2542

1.6 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างครั้งนี้ ประกอบด้วยนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้น ปวช. 2 ประเภทวิชาอุตสาหกรรม และแผนกพาณิชย์กรรม โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดปทุมธานี อันประกอบด้วย โรงเรียนเทคโนโลยีแหลมทอง กับโรงเรียนเทคโนโลยีปทุมธานี ปีการศึกษา 2542 จำนวน 2,200 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างจากประชากรที่เป็นนักเรียนชั้น ปวช. 2 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและแผนกพาณิชย์กรรมจำนวน 327 คน

1.7 ตัวแปรที่จะศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 สาขาวิชา

1.1.1 ช่างอุตสาหกรรม

1.1.2 พณิชยกรรม

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นที่มีต่อพฤติกรรมผิดระเบียบวินัย ของนักเรียนชั้น ปวช.

2 ในด้าน 2 ด้านคือ

2.1 ด้านการแต่งกาย

2.2 ด้านความประพฤติ

ขอบเขตพื้นที่หรือสภาพทางภูมิศาสตร์

การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเฉพาะ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดปทุมธานีที่เปิดสอนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและพณิชยกรรม จำนวน 2 แห่งเท่านั้น

โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี ประกอบด้วยโรงเรียนเทคโนโลยีแหลมทอง และโรงเรียนเทคโนโลยีปทุมธานี

1.8 คำนิยามศัพท์เฉพาะ

คำนิยามที่ใช้วิจัยครั้งนี้เป็นคำนิยามเฉพาะการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี เท่านั้น

1. พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย หมายถึง การกระทำผิดกฎระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือแนวทางปฏิบัติของสถานศึกษา ตามระเบียบกรมอาชีวศึกษา พุทธศักราช 2534 ว่าด้วยการแต่งกาย และความประพฤติของนักเรียนแบ่งออกเป็น 2 ด้านคือ

1.1 การแต่งกาย หมายถึง การแต่งกายของนักเรียนตามระเบียบ กรมอาชีวศึกษา พุทธศักราช 2534 ว่าด้วยการแต่งกายของนักเรียน เช่น เสื้อ กางเกง ถุงเท้า รองเท้า เป็นต้น

1.2 ความประพฤติ หมายถึง การปฏิบัติตนที่แสดงออกด้วยการกระทำในสถานภาพของการเป็นนักเรียน ตามระเบียบกรมอาชีวศึกษา พุทธศักราช 2534 ว่าด้วยความประพฤติของนักเรียน เช่น ยาเสพติด ทะเลาะวิวาท ชู้สาว เป็นต้น

2. โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน หมายถึง โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่จัดการศึกษาในระบบโรงเรียน ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.2525 โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี ประกอบไปด้วย โรงเรียนเทคโนโลยีแหลมทอง และโรงเรียนเทคโนโลยีปทุมธานี

3. นักเรียน หมายถึง บุคคลที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 2 จำนวน 2 ประเภทวิชา คือ ช่างอุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมทฤษฎี หลักการ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

- 2.1 พฤติกรรมทั่วไปของวัยรุ่น
- 2.2 หลักการเกี่ยวกับระเบียบวินัย
- 2.3 สถานศึกษากับการปลูกฝังระเบียบวินัยของนักเรียน
- 2.4 พฤติกรรมศึกระเบียบวินัยของนักเรียนแบ่งเป็น
 - 2.4.1 การแต่งกาย
 - 2.4.2 ความประพฤติ

2.1 พฤติกรรมทั่วไปของวัยรุ่น

วัฒนา พัชราวนิช กล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมของวัยรุ่นไว้ว่า พฤติกรรมของวัยรุ่นจะแตกต่างกัน พฤติกรรมที่ผิดปกติบางอย่างของเด็กวัยรุ่นอาจจะไม่คงอยู่ตลอดไป สามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ ลักษณะพฤติกรรมของวัยรุ่นมีดังนี้

1. วัยรุ่นจะเอาใจใส่ความสวยงามของร่างกายเป็นพิเศษ รักษาใบหน้า ทรงผม หาเสื้อผ้าที่ทันสมัยมาสวมใส่ มีความรักสวยรักงาม
2. เด็กหญิงวัยรุ่นจะมีความสนใจทางเพศก่อนเด็กผู้ชาย ทั้งนี้เพราะเด็กหญิงเจริญเร็วกว่าเด็กชายประมาณ 1-2 ปี
3. เด็กวัยรุ่นชอบเลียนแบบผู้ใหญ่ แสดงพฤติกรรมให้เหมือนกับผู้ใหญ่ ต้องการที่จะทำตนเป็นผู้ใหญ่
4. เด็กวัยรุ่นชอบขัดคำสั่งผู้ใหญ่ ชอบหลีกเลี่ยงที่จะกระทำตามผู้ใหญ่ ชอบทำตามใจตนเอง
5. เด็กวัยรุ่นชอบโอ้อวด ชอบเด่นชอบดัง ชอบแสดงตนให้ปรากฏในสังคม
6. วัยรุ่นมีอุดมคติเป็นของตนเอง มีหลักและปรัชญาไว้ยึดเหนี่ยวเป็นที่พึ่งทางใจ
7. วัยรุ่นมีอารมณ์ฉุนเฉียว คัดสินใจเร็ว ขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสาร 8. วัยรุ่นมีความเชื่อมั่นในตนเองมากเกินไปชอบยึดถือความคิดเห็นของตนเอง โยชนด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สาเหตุเด็กที่มีปัญหาทางด้านพฤติกรรม

ความมีปมด้อย ร่างกายไม่สมประกอบ สภาพจิตผิดปกติขาดคนเอาใจใส่ดูแล ถูกทอดทิ้ง ต้องว่าแห้ว อาศัยบุคคลอื่นอยู่ สติปัญญาของเด็กมีส่วนเกี่ยวข้องที่ทำให้เด็กเกิดปัญหาทางพฤติกรรม เด็กที่มีสติปัญญาดี ส่วนมากถ้าไม่มีปัญหาอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องมักจะประสบความสำเร็จในการเรียน ไม่ก่อความวุ่นวาย หรือสร้างปัญหาให้กับสังคม ส่วนเด็กที่มีสติปัญญาไม่ดี จะประสบความสำเร็จคิดหวัง หรือล้มเหลวในการเรียน อาจทำให้เด็กหาทางออกในการสร้างพฤติกรรมไปในทางที่ผิด

ผดุง อารยะวิญญู กล่าวถึงสาเหตุที่เด็กที่มีปัญหาทางด้านพฤติกรรมมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. พันธุกรรม ปัญหาทางพฤติกรรมจะมีสาเหตุสืบเนื่องมาจากกรรมพันธุ์มากน้อยเพียงใดนั้น ยังเป็นปัญหาที่นักพฤติกรรมศาสตร์กำลังถกเถียงกันอยู่ และยังไม่สามารถชี้ขาดลงไปได้ เนื่องจากมีองค์ประกอบอื่น ๆ เกี่ยวข้องด้วย แต่อย่างไรก็ตามกรรมพันธุ์นั้นมีความสำคัญต่อความสามารถพัฒนาการ และการปฏิบัติตนบางประการของบุคคล ระดับสติปัญญาเป็นสิ่งที่นักวิทยาศาสตร์เชื่อว่าสามารถถ่ายทอดได้โดยทางพฤติกรรม แต่ทั้งนี้สิ่งแวดล้อมก็มีบทบาทสำคัญมาในพัฒนาการทางด้านระดับสติปัญญาของบุคคล ตัวอย่างเช่น ถ้าเราวัดความสามารถทางสติปัญญาของเด็กเมื่ออายุ 5 ขวบ และวัดอีกครั้งเมื่ออายุ 10 ขวบ อาจพบว่าระดับสติปัญญาของเด็กเปลี่ยนแปลงไป บทบาทของพันธุกรรมที่มีต่อพฤติกรรมจะเห็นได้ชัดในเรื่องพัฒนาการทางร่างกาย เด็กที่มีร่างกายเล็กและไม่แข็งแรงอันเนื่องมาจากบิดาหรือมารดาที่มีรูปร่างเตี้ยมักจะเป็นคนเก็บตัว และไม่ชอบร่วมกิจกรรมที่ต้องใช้ร่างกาย ยังไม่มีหลักฐานการวิจัยที่พอจะยืนยันได้ว่า การเกร ความเป็นอันธพาล หรือลักษณะทางพฤติกรรมอันไม่พึงปรารถนาอื่น ๆ เป็นลักษณะที่ถ่ายทอดได้โดยทางกรรมพันธุ์ แต่นักวิทยาศาสตร์ยืนยันว่าลักษณะบางประการ เช่น ระดับสติปัญญาและอารมณ์สามารถถ่ายทอดได้โดยทางกรรมพันธุ์

2. สารเคมีในร่างกาย ความไม่สมดุลของสารเคมีในร่างกายมีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ และพฤติกรรมบางอย่าง ในทำนองเดียวกัน การเจ็บป่วยอย่างหนักหรือการได้รับอุบัติเหตุ ทำให้พฤติกรรมบางอย่างของคนเปลี่ยนไปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อุบัติเหตุที่ทำให้สมองและระบบประสาทกระทบกระเทือน เด็กบางคนที่มีพฤติกรรมไปในทางก้าวร้าวอย่างน่ากลัว หรือมีพฤติกรรมไปในทางโหดร้ายทารุณ อาจจะเป็นเหตุมาจากสมองพิการหรือระบบประสาทได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง หลังจากได้รับอุบัติเหตุ ความพิการทางสมอง ความไม่สมดุลของสารเคมีในร่างกาย ซึ่งทำให้เกิดความผิดปกติในด้านความคิด การรับรู้ และด้านอารมณ์ นักพฤติกรรมศาสตร์ ตั้งข้อสังเกตไว้ว่าเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนนั้น มีเป็นจำนวนไม่น้อยที่มีสาเหตุมาจากความผิดปกติของระบบประสาท ความผิดปกตินี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อความสามารถในการเรียนรู้ ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และบุคลิกภาพของเด็ก

3. สภาพทางครอบครัว ครอบครัวมีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมของเด็กมาก เด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจน อาจขโมยของของคนอื่น เนื่องจากบิดามารดาไม่สามารถจะจัดหามาให้ได้ เด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาหย่าร้างกันหรือแยกกันอยู่ อาจจะขาดความอบอุ่น รู้สึกว่าหวาดกลัวที่พึ่ง อันมีผลต่อปัญหาทางอารมณ์โดยตรง และทำให้ผลการเรียนต่ำ การอบรมเลี้ยงดูก็มีความสำคัญต่อพฤติกรรมของเด็กมาก เด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาตามใจ และประคบประหงมจนเกินไป อาจกลายเป็นคนที่ทำอะไรเองไม่เป็น ต้องพึ่งพาอาศัยและขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นอยู่เสมอ เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีบิดามารดามีอารมณ์ร้าย ซึ่งอาจจะแสดงออกมาในลักษณะของการฉุนเฉียวทางอารมณ์ โกรธจัด ก้าวร้าว คำทอต่าง ๆ นา ๆ อาจจะทำให้เด็กมีพฤติกรรมไปในทำนองเดียวกัน นอกจากนี้ยังมีปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับครอบครัวอีกมากมาย เช่น การทะเลาะวิวาทกันของบิดามารดา หรือสมาชิกคนสำคัญอื่น ๆ ในครอบครัว การแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันระหว่างพี่น้อง การให้ความรักแก่ลูกทุกคนไม่เท่ากัน บิดามารดาขาดการดูแลเอาใจใส่ต่อลูกอย่างเพียงพอ เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้ล้วนมีผลอันสำคัญยิ่งต่อพฤติกรรมของเด็ก ครูควรมีบทบาทในการให้คำแนะนำแก่เด็กและผู้ปกครองในการแก้ปัญหาดังกล่าวเท่าที่จะทำได้ ปัญหาบางอย่าง ก็เป็นปัญหาใหญ่และสลับซับซ้อน ผู้ปกครองของเด็กจะต้องร่วมมือกับหลายฝ่ายในการหาทางแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็ก

4. สภาพทางสังคมและสิ่งแวดล้อม สังคมและสิ่งแวดล้อมเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กมาก เป็นที่น่าสังเกตว่า เด็กที่เกิดและเจริญเติบโตขึ้นมาในสังคมชนบท เป็นเด็กที่สร้างปัญหาให้แก่สังคมน้อยกว่าเด็กที่เกิดและเติบโตขึ้นมาในสังคมตามเมืองใหญ่ ๆ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าสภาพแวดล้อมในชนบทไม่มีสิ่งปลุกใจ ชั่วๆ ให้เด็กเสียคนได้ง่าย ประกอบกับสังคมในชนบทเต็มไปด้วยความเป็นกันเอง ประชาชนมีอัธยาศัยไมตรีอันดีต่อกัน มีความโอบอ้อมอารีเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน เมื่อมีเด็กประพฤติผิดก็ช่วยกันว่ากล่าวตักเตือน และสั่งสอนอยู่เสมอ ตรงข้ามกับสังคมในเมืองใหญ่ ๆ ที่มีสิ่งชั่วๆ มากมาย การดำรงชีพต้องอาศัยเงินเป็นสำคัญ ถ้าขาดเงินเพียงอย่างเดียวความเป็นอยู่ในครอบครัวก็ปั่นป่วนไปหมด และเมื่อไม่มีเงินเพียงพอทุกคนก็ขอมหาทางดิ้นรนเพื่อเอาตัวรอด ทำให้บางคนประพฤติตนไปในทางมิดีมิชอบได้ง่าย ในปัจจุบันชาวชนบทเป็นจำนวนมากได้อพยพเข้ามาทำงานในเมืองเพื่อหางานทำหรือเพื่อเรียนต่อ เมื่อมาพบกับสภาพความเป็นอยู่แบบในเมือง ซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างไปจากความเป็นอยู่ที่ตนเคยชินในชนบท อาจจะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ไม่ได้ทำให้เกิดความคับข้องใจ และอาจจะก่อปัญหาขึ้นในสังคมได้ เด็กที่อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เช่น อยู่ในชุมชนแออัดที่มีเพื่อนบ้านเป็นเด็กเถร อันธพาล ค้าของ ผิดกฎหมาย อาจจะชักนำให้เด็กมีพฤติกรรมไปในทางที่ไม่ถูกไม่ควรได้

5. ความต้องการของบุคคล ความต้องการของบุคคลมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลผู้นั้น ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์มีอยู่ 4 อย่าง คือ ความต้องการอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และ ยารักษาโรค แต่นักจิตวิทยาสมัยใหม่ได้ผนวกเอาความต้องการทางเพศ (sexual needs) เข้าไว้ใน

ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ด้วย เป็นความต้องการพื้นฐานอย่างที 5 มนุษย์ทุกคนเมื่ออยู่ในวัย อันควรย่อมมีความต้องการทางเพศและจะขาดเสียมิได้ เช่นเดียวกับความต้องการทางอาหาร บางคน ก็สามารถสนองความต้องการทางเพศของตนเองได้อย่างถูกต้อง บางคนก็ไม่สามารถสนองความต้องการทางเพศได้ ก็หาทางออกไปในทางผิดกฎหมาย เช่น การฉุดคร่า ช่มชู้ เป็นต้น

ยิ่งไปกว่านั้นความต้องการของมนุษย์แต่ละคนมีไม่เท่ากัน บางคนมีความโลภมาก บางคนมีความโลภน้อย เช่น ในเรื่องที่อยู่อาศัยบางคนต้องการบ้านหลังเล็ก ๆ พออยู่ได้ บางคนต้องการ ครอบครัพล้างใหญ่ ๆ มีเครื่องตกแต่งหรูหราฟุ่มเฟือย เมื่อคนมีความต้องการก็พยายามทุกวิถีทางใน การที่จะให้ได้มาซึ่งสิ่งนั้น อาจจะกระทำในสิ่งที่มีถูกต้องก็ได้

นอกจากความต้องการพื้นฐานที่กล่าวมาแล้ว มนุษย์เรายังต้องการสิ่งอื่นอีก เช่น ต้องการ ความรัก ต้องการการยอมรับในสังคม การมีหน้ามีตาเป็นที่นับถือของคนทั่วไป .เด็กนักเรียนก็เช่น เดียวกัน ทุกคนต้องการความรักจากครู ต้องการการยอมรับจากเพื่อน เด็กที่ไม่ได้รับการยอมรับจาก เพื่อน อาจจะแสดงออกในรูปพฤติกรรมหลายแบบเพื่อให้เป็นจุดเด่น และได้รับความสนใจจากครู และเพื่อนนักเรียนอื่น ๆ บางครั้งก็มีพฤติกรรมไปในทางที่ไม่เป็นที่ยอมรับ ขัดกับสังคม เด็กบางคน ที่ไม่มีปมเด่นในทางการเรียน อาจจะหาเรื่องกับเพื่อนชอปะทะเลาะวิวาท ชกต่อย ก้าวร้าว ส่งเสียงดัง เป็นที่น่ารำคาญเพียงเพื่อให้คนอื่นสนใจตน และยอมรับตนเท่านั้น พฤติกรรมทั้งหมดที่กล่าวมานี้ รวมทั้งพฤติกรรมอื่นที่มีลักษณะคล้ายกันนี้เกิดจากความต้องการของแต่ละบุคคล

ลักษณะพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา

ผดุง อารยะวิญญู (2539 : 12) ได้กล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมไว้ดังนี้

ลักษณะพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา มีดังนี้

- ก่อความวุ่นวาย ก่อปัญหา
- ฝืนกลางวัน
- เกียจคร้าน ไม่ทำงานที่ได้รับมอบหมาย
- มีความวิตกกังวล หวาดกลัว ไม่มีความกล้า
- หวาดกลัวอย่างไม่มีเหตุผล
- ประหม่า หวาดผวา
- โหดร้าย ก้าวร้าว
- พุคผิปกติ
- เมื้ออาหาร
- ร้องไห้บ่อย
- พุคปลค
- ลักข โมข
- ท้องผูกบ่อย ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งนี้ อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผิดมากนักน้อยเพียงไรนั้นเป็นผลจากลักษณะการคบหาสมาคมกับบุคคลในกลุ่ม การที่บุคคลเรียนรู้จากกลุ่มอัตราติดต่อกันสัมพันธ์กัน ลักษณะการคบหาสมาคมกับบุคคลในกลุ่ม

4. ทฤษฎีว่าด้วยลักษณะของบุคคลเป็นสาเหตุ (personal traits) หรือองค์ประกอบในตัวบุคคล (individual make-up) ที่บกพร่องไม่สมบูรณ์ประกอบเป็นสาเหตุ เป็นสภาพที่ได้จากกรรมพันธ์บางคนก็มีข้อบกพร่องทางร่างกายแต่เยาว์วัย แต่ไม่ได้หมายความว่ากรรมพันธ์แต่เพียงอย่างเดียวเป็นผลโดยตรง เพราะเด็กไม่ได้เกิดมาเป็นอาชญากรโดยกำเนิด ลักษณะทางร่างกายก็ดี ลักษณะปัญญาก็ดี ลักษณะอารมณ์ก็ดี และลักษณะอื่น ๆ มิใช่เป็นปัจจัยที่ทำให้เด็กเป็นอาชญากร เว้นแต่สิ่งนี้แปรปรวนหรือบกพร่อง หรือพิการถึงขนาดที่บุคคล ไม่อาจจะมีความสัมพันธ์กับสังคมหรือสิ่งแวดล้อม และไม่อาจจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมกับบุคคลอื่น หรือกลุ่มอื่นได้ เฉพาะในเหตุนี้เท่านั้นที่อาจจะเป็นมูลเหตุให้คนทำผิด

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น นำไปสู่การทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษา ระหว่างการสถานศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่กำลังศึกษาเล่าเรียน ชัยนาท นาคบุปผา (2522 : 4) ได้กล่าวถึงลักษณะของวัยรุ่น ไว้ดังนี้

1. เป็นวัยแห่งการเสริมสร้าง (period of reconstruction) บางตำราอาจเรียกกว่าเป็นวัยเกิดใหม่ การที่ถือเสมือนว่าเป็นวัยเกิดใหม่ คือความเจริญเติบโตของร่างกายเป็นไปอย่างรวดเร็ว เมื่อแรกเกิดเด็กจะเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว แล้วค่อยช้าลงจนเข้าสู่วัยเด็กตอนกลางจะค่อย ๆ เติบโตอย่างช้า ๆ ครั้นเข้าสู่วัยรุ่นและการเติบโตทางร่างกายจะเป็นไปอย่างรวดเร็ว เช่น ในด้านความสูงและน้ำหนัก เป็นต้น

2. เป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลง (period of transformation) ตัวเด็กจะมีความรู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงขึ้นในชีวิตของเขาทั้งทางด้านร่างกาย ความสนใจและความคิดเห็นต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น เด็กผู้ชายอายุ 13 ปี บางคนจะเริ่มมีความสนใจในเพศตรงข้าม หรือเด็กวัยอายุ 18 ปี บางคนอาจคิดถึงการแต่งงาน ความรับผิดชอบต่อครอบครัว เป็นต้น

3. เป็นวัยที่มีความคิดอยากเป็นอิสระ (period of independence) เด็กวัยรุ่นเริ่มคิดที่จะพึ่งพาตนเองและคิดต่อต้านผู้ใหญ่ นอกจากนี้ยังเป็นวัยที่อยากลองดี ชอบก้าวร้าว โต้เถียง การขัดขวางต่าง ๆ ถ้าไม่พอใจจะใช้วิธีหลบหนีออกจากบ้านไป เป็นต้น

4. เป็นวัยที่จะต้องเผชิญปัญหา นับเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญยิ่ง อาจจะเรียกวัยนี้ว่า วัยวิกฤติ ปัญหายุ่งยากส่วนใหญ่เกี่ยวกับการปรับตัว เกิดมีความคับข้องใจอยู่เสมอ ดังนั้นการตัดสินใจต่าง ๆ มักเป็นวัยพายุ และความเครียด (storm and stress)

คุณลักษณะของวัยรุ่นจึงเป็นวัยที่กระทำผิดได้ง่าย เพราะการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ อารมณ์

ปริชา วิหคโต (2532 : 2) ได้ให้ความหมาย และความสำคัญของพฤติกรรมวัยรุ่น ไว้ดังนี้

วัยรุ่น (adolescent) ได้กำหนดใน 2 ลักษณะคือ “ลักษณะเฉพาะ” ทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และ “ลักษณะสัมพันธ์” อันได้แก่ วัยช่วงอายุและระดับการศึกษา

1. ลักษณะเฉพาะทางกายของเด็กวัยรุ่น มีลักษณะเด่น 2 ประการ คือ อัตราการเพิ่มอย่าง “พรวดพราด” ของส่วนสูงและน้ำหนักและการเพิ่มขนาดของอวัยวะต่าง ๆ

ก. อัตราการเพิ่มแบบ “พุ่งขึ้น” ของส่วนสูงและน้ำหนักในช่วงชีวิตของเด็กวัยรุ่น ฮอร์โมนจะกระตุ้นระบบกระดูก ระบบกล้ามเนื้อ และระบบต่าง ๆ ในร่างกาย มีผลทำให้ส่วนสูงและน้ำหนักเพิ่มขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบอัตราการเพิ่มของส่วนสูงของเด็กวัยรุ่นกับวัยเด็ก และวัยผู้ใหญ่แล้ว เด็กวัยรุ่นจะมีอัตราส่วนส่วนสูงของเด็กวัยรุ่นกับวัยเด็ก และวัยผู้ใหญ่แล้ว เด็กวัยรุ่นจะมีอัตราส่วนสูงเพิ่มอย่างมากจนเรียกอัตราการเพิ่มเช่นนี้ว่า “พุ่งขึ้น”

ข. การเพิ่มขนาดและหน้าที่ของอวัยวะเพศ

- ในเพศชาย อวัยวะเพศของเด็กวัยรุ่นชาย อันได้แก่ องคชาติ อัณฑะจะมีขนาดโตขึ้นและเริ่มผลิตอสุจิ นอกจากนี้ลักษณะเพศที่ปรากฏเด่นชัด ได้แก่ มีหนวดเครา ขนรักแร้ขึ้นตามตัว ขนบริเวณอวัยวะเพศ กล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ เสียงห้าว

- ในเพศหญิง อวัยวะเพศของเด็กวัยรุ่น อันได้แก่ รังไข่จะมีขนาดเพิ่มขึ้นและเริ่มมีประจำเดือน ทั้งลักษณะเพศที่ปรากฏเด่นชัด เช่น เต้านม ขนตามตัวและบริเวณอวัยวะเพศ เสียงแหลม สะโพกขยาย

2. ลักษณะเฉพาะทางอารมณ์ของเด็กวัยรุ่น อารมณ์ คือ ความรู้สึก แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คืออารมณ์สุข และอารมณ์ทุกข์ ความรัก ความร่าเริงสนุกสนาน เป็นอารมณ์สุข ความกลัว ความกังวลใจ ความวิตกกังวล ความโกรธ เป็นอารมณ์ทุกข์

3. ลักษณะเฉพาะทางสังคมของเด็กวัยรุ่น หมายถึง ลักษณะการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ลักษณะทางสังคมของเด็กวัยรุ่นมีลักษณะเด่น 2 ประการ คือ เด็กวัยรุ่นจะมีความสัมพันธ์กับเพื่อนจนยึด “เป็นเพื่อนหลัก” และ “เริ่มมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ”

ก. ลักษณะความสัมพันธ์กับเพื่อน แบ่งได้ 3 ระยะ คือ

ระยะแรก คบเป็นหมู่คณะ (peer) คือ เลือกคบเพื่อนที่มีความสนใจตรงกันตั้งเป็นกลุ่มขึ้น

ระยะที่สอง คบเป็นเพื่อน (colleague) คือ เลือกคบเฉพาะเพื่อนที่สนิทสนมประมาณ 4-5 คน

ระยะที่สาม คบเป็นเพื่อนคู่หู (pal) คือ คบเฉพาะเพื่อนที่จะเล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้ฟังได้ ส่วนมากจะมีราว 1-2 คน

ข. ความสัมพันธ์กับต่างเพศ จะเริ่มเมื่ออายุประมาณ 14-16 ปี และจะเริ่มสัมพันธ์กับต่างเพศจนแยกเป็นคู่ ๆ ราว 16-17 ปี

4. ลักษณะเฉพาะทางสติปัญญาของเด็กวัยรุ่น สติปัญญา (Intelligence) หมายถึง ความสามารถในการปรับแนวคิด และพฤติกรรมให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่

จากลักษณะของวัยรุ่นที่กล่าวไว้ข้างต้นมีทั้งส่วนส่งเสริมการสร้างสรรค์ให้กับตัวเอง ครอบครัว และสังคมที่เขาอยู่ และในทางกลับกันถ้าหากวัยรุ่นนำส่วนที่ไม่ดีไม่พึงประสงค์แก่สังคม ไม่อาจจะยอมรับการกระทำของเขาได้ เขามักจะถูกเรียกว่า “เด็กเกร” ปัจจัยที่ทำให้เด็กและเยาวชน มีอุปนิสัยเกร นำไปสู่การกระทำผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ จนถึงทำความเสียหายให้กับสังคม เกิดจากสาเหตุหลายประการ วัฒนา พัชราวณิช (2533 : 14) ได้เขียนถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กเกรมาจากสาเหตุ ดังนี้

1. ฐานะของครอบครัว โดยปกติแล้วเด็กเกรส่วนมากจะมาจากครอบครัวที่ยากจน เนื่องจากปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต ทำให้เด็กยากจน ต้องหมกมุ่นอยู่กับชีวิตที่เร็นแค้นขมขื่น จึงหาทางออกด้วยการลักขโมย หยิบฉวยของผู้อื่น มีนิสัยเห็นแก่ตัว เอาเปรียบเพื่อนฝูง ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ชีวิตของตนเองอยู่ในสภาพสมดุล

เด็กที่เกิดมาจากครอบครัวที่ฐานะดี บิดามารดาตามใจเกินไป ใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือย เด็กวัยรุ่นประเภทนี้จะเอาแต่ตนเอง ชอบใช้อำนาจ แสดงอิทธิพลเหนือผู้อื่น ไม่ต้องการให้คนอื่นขัดใจ จะทำอะไรตามที่ตนเองพอใจจะทำ เด็กประเภทนี้มักจะเป็นหัวหน้ากลุ่มอันธพาล โดยมีเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจน เป็นผู้ร่วมกลุ่ม คอยปฏิบัติตามคำสั่ง คอยเอาอกเอาใจและคอยรับใช้เพื่อจะได้รับความช่วยเหลือจนเจือเป็นการตอบแทน เมื่อเด็กเหล่านี้รวมกลุ่มกันเด็กที่เป็นหัวหน้ากลุ่มจะพูด จะทำอะไร จะได้รับการสนับสนุน เห็นดีเห็นชอบและคล้อยตามกันจากสมาชิกของกลุ่มเด็กวัยรุ่นเหล่านี้จะแสดงออกในลักษณะเกร ก่อพฤติกรรมที่ไม่ดีขึ้นเสมอ ๆ เช่น ยกพวกตีกัน ตีรันฟันแทง ชกต่อยกันอยู่เสมอ และอาจชักนำไปสู่การคิดยาเสพติด และเล่นการพนัน เป็นต้น

2. สภาพครอบครัว เด็กที่มีสภาพจิตใจผิดปกติหรือมีพฤติกรรมไปในทางผิดปกติ เกรก้าวร้าว เป็นอันธพาล มักจะมาจากครอบครัวที่มีปัญหา เช่น การขาดความสามัคคีกันภายในครอบครัว การทะเลาะเบาะแว้ง การด่าทอด้วยภาษาที่หยาบคาย บางทีสาเหตุมาจากสภาพเศรษฐกิจไม่ดี ทางการเงินไม่พอกับค่าใช้จ่ายเป็นเหตุให้เกิดอารมณ์คับแค้น หงุดหงิด

นอกจากนั้นการประพฤตินอกใจซึ่งกันและกัน ก็จะเป็นปัญหาที่สำคัญภายในครอบครัว เช่น สามีมีภรรยาน้อย ทำให้เกิดความไม่สงบสุข ภรรยาเกิดความทุกข์ระทม หม่นหมอง ผิดหวัง เป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ นอกจากนั้น ภรรยาบางคนคบชู้ ก่อให้เกิดความปั่นป่วนในครอบครัว ความไม่สงบสุขในครอบครัว อาจก่อให้เกิดปัญหายิ่งใหญ่ลุกลามต่อไปจนถึงขั้นหย่าร้างกันขึ้น สภาพบ้านแตก (broken home) ก่อให้เกิดปัญหาต่อสภาพจิตใจของเด็ก ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าเป็นปมด้อยของตนเอง

เด็กเกรส่วนมากจะมาจากสภาพครอบครัวที่มีปัญหา หรือเรียกว่าสภาพบ้านแตกมากกว่ามาจากสภาพครอบครัวที่ยากจน ผลเสียทางจิตใจอันใหญ่หลวงของเด็กที่มาจากครอบครัวที่แตก

แยก จะทำให้เด็กหมดกำลังใจที่จะดำเนินชีวิตของตนไปในทางที่ถูกที่ควร จะแสดงออกทางพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเป็นการชดเชย สำหรับเด็กที่มาจากสภาพครอบครัวที่ยากจนบางคนอาจจะมีความพยายามเอาชนะอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ของชีวิต คือ ความยากจน เด็กวัยรุ่นประเภทนี้จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และมีโอกาสประสบความสำเร็จในชีวิตได้ไม่ยากนัก

3. ลักษณะของความเป็นวัยรุ่น คนเกเรส่วนใหญ่ที่พบในสังคม ส่วนมากจะไม่ใช่เด็กหรือผู้ใหญ่ จะเป็นเด็กวัยรุ่นแทบทั้งสิ้น ปัญหาของอันธพาล นิสัยเกร ก้าวร้าว ยกพวกตีกัน ตีรันฟันแทง เท่าที่พบเห็นทั่ว ๆ ไป ตามข่าวหน้าหนังสือพิมพ์มักจะเป็นพวกวัยรุ่น วัยรุ่นเป็นวัยที่สำคัญวัยหนึ่งของมนุษย์ เป็นวัยที่นักจิตวิทยายอมรับว่า มีความก้าวร้าวและรุนแรงมากกว่าวัยอื่น ๆ วัยรุ่นจะมีอารมณ์ฉุนเฉียว โกรธง่าย สะเทือนอารมณ์ง่าย เมื่อเกิดอารมณ์โกรธ จะแสดงพฤติกรรมรุนแรง ขาดความอดทน ไม่สามารถระงับโทสะจริตของตนเองได้ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผลักดันให้เด็กก่อพฤติกรรมเกเรขึ้น

4. ลักษณะของเพศชาย เด็กวัยรุ่นที่เป็นอันธพาลหรือมีพฤติกรรมเกเร ส่วนมากจะเป็นเด็กชายมากกว่าเด็กหญิง ทั้งนี้เนื่องจากสภาพทางร่างกายของวัยรุ่นที่แข็งแรงกว่าวัยรุ่นหญิง การแสดงออกโดยใช้อารมณ์รุนแรง เตะ ตี ชก ต่อย จะเกิดกับเพศชาย ฉะนั้นวัยรุ่นชายจึงจัดว่ามีพฤติกรรมเกเรมากกว่าวัยรุ่นหญิง

5. เพื่อน การคบเพื่อนของวัยรุ่น ก่อให้เกิดปัญหาใหญ่ขึ้น เด็กวัยรุ่นที่มีเพื่อนไม่ดีจะชักนำไปในทางที่ผิด ๆ เด็กวัยรุ่นมักคบเพื่อนด้วยความพอใจมากกว่าเหตุผล เพื่อนเปรียบเสมือนกระจกเงาส่องตัวเอง ถ้าเพื่อนดี วัยรุ่นก็จะเป็นคนดีตามไปด้วย ถ้าคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เป็นอันธพาล หรือเกเร ก้าวร้าว ชอบสนุกสนานตามแหล่งอบายมุข ก็จะชักนำไปให้เพื่อนฝูงประพฤติปฏิบัติตามไปด้วย

การที่วัยรุ่นชอบคบกันเป็นหมู่หรือเป็นกลุ่ม สนุกสนานร่วมกัน ไร้เรื่องเสาะ เทียวด้วยกัน ถ้าสนุกสนานเกินพอดีไป ก็จะสร้างปัญหา การอะอะเสอะ อาจเป็นที่ไม่พอใจของบุคคลอื่น อาจทำให้เกิดมีปากเสียงกันขึ้น เมื่อเข้าพวกเข้าหมู่วัยรุ่นมักจะมีห้องต้องกันที่จะก่อศึกและสร้างศัตรูกันที่ สิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กวัยรุ่นกลายเป็นเด็กเกเรได้เท่า ๆ กัน

การเอาใจใส่ดูแลและให้ความสนใจในปัญหาต่าง ๆ ของวัยรุ่น จะสามารถช่วยแก้ไขปัญหาคความเกเรของวัยรุ่นได้ดี ดังที่โบราณมักจะกล่าวว่า การเป็นเด็กเกเรหรือการมีพฤติกรรมผิด ๆ ที่สังคมไม่ยอมรับ ไม่ได้เกิดขึ้นกับมนุษย์มาตั้งแต่กำเนิด พฤติกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็พฤติกรรมที่ดีหรือพฤติกรรมที่ไม่ดี ย่อมเกิดจากสิ่งเร้าหรือสภาพแวดล้อมเป็นตัวการสำคัญในการจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ออกไป สาเหตุที่เด็กและวัยรุ่นกระทำผิด สุชา จันท์ธรม (2536 : 8) กล่าวว่า

1. สาเหตุจากตัวผู้กระทำเอง

1.1 พันธกรรม หรือสิ่งที่ได้รับการถ่ายทอดจากพ่อแม่ อาจสืบเนื่องจาก โรคภัยไข้เจ็บของบิดา มารดา ต่อเนื่องมาถึงบุตร เช่น โรคบุรุษ วัณโรค เป็นต้น

1.2 ความพิการ หรือโรคภัยไข้เจ็บ เช่น โรคระบบประสาทพิการ ไข้มมาเลเรียดขึ้นสมอง ไข้ไทฟอยด์ เป็นต้น อาการของโรคเหล่านี้ทำลายสุขภาพจิตของเด็กได้ เกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ มองโลกในแง่ร้าย

1.3 ภาวะแห่งจิต เด็กก็เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ที่อาจมีอาการ และจิตใจแตกต่างกัน โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นมักอยู่ในสภาพการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจรุนแรง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของร่างกายและจิตใจ

1.4 สถิติปัญญา และการศึกษา โดยที่มนุษย์เกิดมาย่อมมีสติปัญญาและความเฉลียวฉลาด ไม่เท่าเทียมกัน บางคนมีสติปัญญาสูง หรือบางคนมีปัญญาดำเล่าเรียนไม่ได้ ความจำไม่ดี เรียนไม่ทันเพื่อน เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ผลสุดท้ายก็เลยหนีโรงเรียนไปเที่ยวล่าสอนและกลายเป็นเหยื่อแห่งความชั่วร้าย โดยอาจถูกชักนำให้เห็นผิดเป็นชอบ กลายเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายไปก็มี;

1.5 สัญชาตญาณ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวเองไม่มีใครสั่งสอน หรืออบรมให้ เช่น สัญชาตญาณความอยากรู้อยากเห็น ความอยากผจญภัย หรือสัญชาตญาณทางกามารมณ์ เป็นต้นล้วนเป็นสิ่งที่อาจจะเป็นสาเหตุให้เด็กและวัยรุ่นกระทำผิดได้อย่างหนึ่ง

2. สาเหตุทางครอบครัว

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในหมู่นักสังคมวิทยาว่า ครอบครัวเป็นหน่วยที่สำคัญที่สุดของสังคมบ้าน และครอบครัวนับว่าเป็นสถาบันสังคมที่มีความสำคัญอันดับแรกในการที่จะสร้างลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพของเด็ก ถ้าภายในบ้านหรือครอบครัวมีความผาสุก ทุกคนมีความสามัคคีกลมเกลียวกันเป็นอย่างดี บิดา มารดา มีความห่วงใยในตัวลูกโดยเอาใจใส่ อุปการะเลี้ยงดู และพยายามอบรมบ่มนิสัยในทางดีงามให้แก่บุตร และทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่บุตร ย่อมทำให้บุตรเกิดความรักพ่อแม่ มีความอบอุ่นและมีแต่ความสุข รวมทั้งรับแต่สิ่งที่ดีงามเข้ามาในชีวิต ทำให้เด็กเจริญเติบโตด้วยดี แต่ในทางตรงกันข้ามครอบครัวที่บิดามารดาไม่มีความสามัคคี เสียสละและให้อภัยซึ่งกันและกัน มีการทะเลาะวิวาทกันบ่อย ๆ เด็กก็ย่อมรับนิสัยก้าวร้าว พุดจาหยาบคายชอบวิวาท หรือเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่เป็นโรคประสาท จู้จี้ขี้บ่น เด็กก็มักจะขาดความมั่นคงทางอารมณ์ หรือในครอบครัวที่พ่อแม่ชอบเล่นการพนันหรือดื่มสุรา เด็กอาจติดนิสัยชอบเล่นการพนันหรือดื่มสุราไปด้วย หรือเด็กที่พ่อแม่ชอบเล่นการพนันหรือดื่มสุราไปด้วย หรือเด็กที่พ่อแม่เลิกร้างแตกแยกไม่ได้อยู่ร่วมกัน เด็กก็มักจะติดนิสัยแค้นกระด้าง หรือกลายเป็นคนเถร เพื่อหาทางชดเชยความต้องการที่ขาดไป เป็นต้น เด็กกำพร้าพ่อแม่ หรือพ่อแม่ถึงแก่กรรมทั้งสองคน ก็ทำให้เด็กขาดความรักความอบอุ่นและเกิดปัญหาทางความประพฤติได้เช่นกัน นอกจากนี้ ครอบครัวที่พ่อแม่เข้มงวดกวดขันมากเกินไปหรือ อ่อนโยนตามใจมากเกินไป ก็จะทำให้เด็กเสียนิสัยและประพฤติดีได้ง่าย นอกจากนี้ครอบครัวที่ยากจนและมีลูกมากก็ย่อมทำให้พ่อแม่ดูแลไม่ทั่วถึง เด็กก็ได้รับความ

เด็กดื้อนอน ขากลำบาก เด็กที่ขาดความอบอุ่นมั่นคงทางจิตใจย่อมเติบโตขึ้นกลายเป็นเด็กที่มีปัญหาทางความประพฤติ

ปรีชา คัมภีร์ปกรณัม (2536 : 22) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรมวัยรุ่นไว้ว่า ในสภาพของครอบครัวขนาดเล็ก ประกอบด้วย พ่อแม่และลูกเท่านั้น ปัญหาที่มักจะมีเกิดขึ้นอยู่ในครอบครัวประเภทนี้ โดยเฉพาะครอบครัวที่อยู่ในเมืองก็คือการที่พ่อและแม่ไม่ค่อยมีเวลาให้กับลูก กล่าวคือ ตอนเช้าต่างคนก็ต่างรีบออกจากบ้านเพื่อไปทำงานและไปเรียนหนังสือ กว่าจะกลับบ้านก็เป็นเวลาเย็น โอกาสที่จะได้พบปะสนทนากันก็มักจะเป็นวันหยุดเท่านั้น แต่ถ้าเป็นพ่อแม่ที่มีกิจกรรมอื่นทางสังคมก็จะทำให้ลูกยิ่งต้องอยู่ตามลำพังมากขึ้น การที่วัยรุ่นอยู่ตามลำพังและอยู่กับครอบครัวที่มีพ่อแม่พร้อมกันนั้น จะทำให้พฤติกรรมที่แสดงออกต่างกัน วัยรุ่นที่มีครอบครัวที่อบอุ่นเป็นประชาธิปไตยจะทำให้คนที่มีความเฉลียวฉลาดตัดสินใจโดยอาศัยเหตุผลประกอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง พฤติกรรมที่แสดงออกเป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ วัยรุ่นที่ครอบครัวขาดความอบอุ่นหรือพ่อแม่มีความเข้มงวดเกินไป หรือครอบครัวที่ขาดพ่อแม่หรือแม่ จะทำให้แสดงพฤติกรรมหลายประการที่สังคมไม่ยอมรับ เช่น ก้าวร้าว เกเร ดื้อยาเสพติด หรือถูกเพื่อนชักนำไปในทางเสื่อมเสีย การตัดสินใจหรือการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เป็นไปโดยอิทธิพลของเพื่อนมากกว่าครอบครัว

3. สาเหตุจากปัญหาสิ่งแวดล้อมและชุมชน

สิ่งแวดล้อมรอบตัวหลายประการ มีอิทธิพลทำให้ชีวิตของบุคคลนั้น ๆ โน้มเอียงไปทางใดทางหนึ่งได้ เช่น เด็กยอมเลิขินแบบและได้นิสัยจากบิดามารดา หรือครูบาอาจารย์และที่สำคัญอีกด้านหนึ่งของเด็กวัยรุ่นคือ ปัญหาที่เกิดขึ้นทางโรงเรียน ซึ่งเป็นปัญหาที่ทำความลำบากใจให้แก่ครอบครัวและผู้ปกครองมาก ปัญหาต่าง ๆ ที่จัดเป็นปัญหาทางโรงเรียน สุขภาพ จันทรโอม และสุรางค์ จันทรโอม กล่าวไว้ว่า

1. เด็กหนีโรงเรียน อาจจะเป็นเพราะบริการต่าง ๆ ของโรงเรียนไม่ดีพอ เช่น อาหารจำหน่ายไม่พอเพียงกับจำนวนเด็ก สถานที่เล่นกีฬาไม่จำกัด ห้องน้ำมีไม่เพียงพอ ห้องสมุดไม่มี เป็นต้น

2. เด็กเบื่อหน่ายการเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะขาดอุปกรณ์การสอนที่ดี ทำให้เด็กไม่เห็นความสำคัญของการเรียน

3. เด็กบางคนหนีโรงเรียน เนื่องจากครูใช้วิธีการลงโทษต่อหน้าเพื่อนฝูงทั้งโรงเรียน ทำให้เกิดความอับอาย และไม่ยอมมาโรงเรียน

4. เด็กนักเรียนที่มีอายุมากกว่าเพื่อนในกลุ่ม มักจะชักนำเด็กที่มีอายุน้อยกว่าให้กระทำในทางที่ผิดได้

5. เด็กบางกลุ่มชอบแต่งกายฟุ้งเฟ้อระเบียบที่ทางโรงเรียนกำหนดไว้ เช่น ไว้ผมยาวเกินไป หรือไม่ใส่เครื่องหมายของโรงเรียน เป็นต้น ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม

6. บางแห่งพบว่าโรงเรียนราษฎร์ เป็นแหล่งทำให้เด็กประพฤติเสีย เช่น เด็กบางคน เสียเงินแล้วไม่เข้าเรียนก็อนุญาตให้เข้าสอบ ทำให้นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของการเรียน และมอง ครูในแง่ไม่ดีด้วย

7. ครูขาดความเข้าใจเด็ก ไม่มีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาเด็ก จึงปฏิบัติกับเด็กไม่ถูกต้อง ไม่ตรงกับความต้องการของเด็ก

8. ทางโรงเรียนไม่จัดให้มีการอบรมจริยศึกษาให้เพียงพอ ทำให้เกิดปัญหาทางด้าน ความประพฤติของเด็กอยู่เสมอ

9. ครูไม่มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม เช่น การใช้วาจากับเด็ก การแต่งกาย กริยาท่าทางที่ แสดงออก ทำให้นักเรียนเกิดความเสื่อมใส

10. ควรช่วยเหลือให้นักเรียนมีความหวังในเรื่องอาชีพ เด็กบางคนจิตใจไม่เป็นสุข เพราะไม่ทราบว่าตนเรียนไปนั้นจะออกไปทำอะไร และมีความก้าวหน้ำอย่างไรบ้าง ถ้าหากครูได้ชี้แจงให้ทราบจะช่วยให้นักเรียนมีความตั้งใจเรียน มีความมานะและไม่หาทางออกในทางที่ผิด

ปรีชา คิมภีรปกรณ (2526 : 3) กล่าวถึงชุมชนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมนักเรียนวัยรุ่น ได้ ดังนี้

1. ชุมชนชนบท มีลักษณะที่สำคัญ คือ เป็นชุมชนขนาดเล็ก การรวมตัวมักจะเป็นไป อย่างหลวม ๆ ไม่มีระเบียบข้อบังคับใด ๆ มีระเบียบประเพณีเป็นเครื่องกำหนด เครื่องอำนวยความสะดวก และสิ่งฟุ่มเฟือยต่าง ๆ มีน้อย สมาชิกภายในชุมชนมักจะเกี่ยวกับข้อง และรู้จักกันไม่ทางใด ก็ทางหนึ่ง คืออาจจะเป็นเพื่อน เครือญาติ ดังนั้นความสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกจึงเป็นไปอย่าง ค่อนข้างจะเข้าใจและเห็นอกเห็นใจกัน การตัดสินใจปัญหาหรือพฤติกรรมมักจะใช้ระเบียบประเพณี ของชุมชนเป็นเกณฑ์เอื้อเพื่อเอื้อแก่กันและกัน การแข่งขันมักจะมีน้อย จึงทำให้สมาชิกของชุมชนนี้ บางแห่งขาดความกระตือรือร้นไปบ้าง

วัยรุ่นที่อยู่ในชุมชนประเภทนี้จึงมักมีพฤติกรรมที่คล้อยตามชุมชนไปด้วย กล่าวคือ อาจ จะทำให้เป็นคนขาดความกระตือรือร้นไปในบางครั้ง มีความเอื้อเพื่อเอื้อแก่กันและเห็นอกเห็นใจ ค่อน ข้างเป็นคนหัวอ่อนและเคารพในระเบียบประเพณี

2. ชุมชนเมือง ชุมชนเมืองจะมีลักษณะตรงข้ามกับชุมชนชนบท กล่าวคือ เป็นชุมชน ขนาดใหญ่ มักจะมีระเบียบข้อบังคับของชุมชน ในชุมชนมีเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ค่อน ข้างสมบูรณ์ สมาชิกภายในกลุ่มไม่ค่อยรู้จักคน ความสัมพันธ์ค่อนข้างห่างเหินกัน การตัดสินใจปัญหา ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นต้องอาศัยระเบียบข้อบังคับของชุมชนเป็นเครื่องมือ การแข่งขันกันในระหว่าง สมาชิกมีมาก จึงทำให้สมาชิกภายในชุมชนประเภทนี้ค่อนข้างกระตือรือร้น วัยรุ่นที่อยู่ในชุมชน ประเภทนี้ จะมีพฤติกรรมที่รวมกลุ่มกันเฉพาะที่อยู่ในระดับเดียวกัน หรือโรงเรียนเดียวกัน พฤติ กรรมที่แสดงออกเป็นไปทั้งในทางที่ถูกต้อง เช่น การศึกษาหาความรู้ร่วมกัน การทำกิจกรรมช่วย

เหลือชุมชนด้วยกัน แต่ในบางกลุ่มก็มีพฤติกรรมที่ผิดไป เช่น การเที่ยวกลางคืน มั่วสุมกัน ดินยาเสพติด เป็นต้น

3. ชุมชนแออัด ส่วนใหญ่แล้วชุมชนแออัดมักจะเป็นชุมชนที่อยู่ในเมืองขนาดใหญ่เกิดจากการที่ผู้คนอพยพเข้ามาเพื่อประกอบอาชีพ ชุมชนนี้ส่วนใหญ่ไม่มีที่ดินของตนเอง ที่อยู่อาศัยมักเกิดจากการรुकล้าที่สาธารณะ ที่พักอาศัยไม่เป็นระเบียบ มีลักษณะชั่วคราวมากกว่าถาวร ขนาดเครื่องอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภค สมาชิกของชุมชนมักจะเห็นใจกัน ทุกคนต้องพยายามช่วยตัวเองเพื่อดำรงชีวิต ภัยรุมที่มาจากชุมชนแออัดในบางครั้งจะมีปัญหาด้านความประพฤติ สุขภาพ เป็นต้น

4. ชุมชนกลุ่มน้อย สมาชิกของชุมชนอาจจะมีแตกต่างไปจากชนกลุ่มใหญ่ในด้านเชื้อชาติ หรือศาสนา ชนกลุ่มนี้มักจะมีระเบียบประเพณีและข้อบังคับของตนเอง ที่ในบางข้ออาจแตกต่างหรือเหมือนกับชุมชนภายนอกก็ได้ ภัยรุมที่มาจากชุมชนนี้เมื่อเวลาเข้าร่วมกับชุมชนภายนอกอาจจะต้องปรับตัวและพฤติกรรมของตนให้สอดคล้องกับชุมชนภายนอกด้วย

นอกจากชุมชนประเภทต่าง ๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นแล้ว สิ่งหนึ่งซึ่งอยู่ในชุมชนและนับว่ามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นค่อนข้างมาก นั่นคือสื่อมวลชน สื่อมวลชนในที่นี้รวมทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ แต่สิ่งที่นับว่ามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมวัยรุ่นค่อนข้างมากคือ วิทยุ โทรทัศน์ เพราะวันหนึ่ง ๆ วัยรุ่นและผู้ปกครองมักจะใช้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการชมรายการโทรทัศน์ บรรดาภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์และรายการบันเทิงต่าง ๆ แสดงให้เห็นถึงค่านิยมของสังคมแบบต่าง ๆ แต่ในบางครั้งเป็นแต่เพียงจินตนาการของนักเรียนซึ่งอาจจะไม่ตรงกับความเป็นจริง ละครและภาพยนตร์โทรทัศน์ส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นถึงบทบาทของพระเอก นางเอกที่เด่นชัด เช่น พระเอกจะต้องเป็นผู้นำบางครั้งก็สุภาพ บางครั้งก็ก้าวร้าวแล้วแต่บทบาท แต่สิ่งที่สำคัญคือ พระเอกจะต้องเป็นคนทีแสน่ห์ เป็นที่หมายปองของบรรดาผู้หญิงทั้งหลาย ฝ่ายหญิงก็เช่นกันเป็นคนดี เสียสละ อ่อนโยน บทบาทเหล่านี้เมื่อวัยรุ่นได้ชมบ่อย ๆ ก็จะทำให้ค่อย ๆ ซึมซาบ และรับเอาเข้าเป็นเอกลักษณ์และบทบาทของคนไปในที่สุด

จะเห็นได้ว่า ชุมชนมีอิทธิพลต่อรูปแบบของพฤติกรรมของวัยรุ่นที่เป็นสมาชิกของชุมชนเป็นอย่างมาก ปรีชา คัมภีร์ปกรณ (2536 : 4) ได้กล่าวไว้ว่าอิทธิพลของชุมชนต่อวัยรุ่นมีดังนี้

1. เป็นต้นแบบของพฤติกรรม วัยรุ่นใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในชุมชน เมื่อเห็นชุมชนทำอย่างไรก็พยายามเลียนแบบ ทั้งนี้เพื่อที่จะได้เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนได้อย่างแท้จริง ซึ่งในกรณีเช่นนี้ ถ้าหากคนในชุมชนส่วนใหญ่เป็นคนดีและเป็นต้นแบบที่ดีแก่วัยรุ่น แต่ถ้าหากต้นแบบที่ไม่ดีพฤติกรรมของวัยรุ่นก็จะเบี่ยงเบนไปจากพฤติกรรมปกติ

2. สนับสนุนพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่น อิทธิพลบางอย่างของชุมชนสนับสนุนให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมบางประเภท เช่น วัยรุ่นที่อยู่ในชุมชนเมืองที่ทุกคนต้องมีการแข่งขันกัน มีเวลาน้อย

จะส่งเสริมให้วัยรุ่นเป็นคนที่มียุติธรรมที่เร่ร่อน ต้องมีการแข่งขันกับเวลาที่คนอื่นอยู่ตลอดเวลา เหล่านี้เป็นต้น

3. ขัดขวางพฤติกรรมบางอย่างของวัยรุ่น วัยรุ่นที่อยู่ในชุมชนแออัด แม้ว่าจะพยายามสร้างเอกลักษณ์ที่ดีของตนเอง แสวงหาความเป็นอิสระ แต่สภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยให้ทั้งในด้านสถานที่และสมาชิกของชุมชน

4. ปลูกฝังค่านิยม แนวความคิดต่าง ๆ ของชุมชน มีผลต่อพฤติกรรมในการปลูกฝังค่านิยมให้แก่วัยรุ่นเป็นอย่างมาก ทั้งในด้านความประพฤติและการวางแผนการประกอบอาชีพของตนในอนาคต ในชุมชนที่ถือว่าเงินเป็นสิ่งที่มีความมากที่สุด วัยรุ่นก็จะพยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อแลกกับเงิน การวางแผนอนาคตของตนก็หาอาชีพที่จะได้เงินให้มากที่สุด เป็นต้น

5. สาเหตุทางเศรษฐกิจ ความยากจนย่อมเป็นสาเหตุหนึ่งที่บีบบังคับให้บุคคลจำเป็นต้องกระทำผิดฐานประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นต้นเหตุแห่งอาชญากรรมอย่างหนึ่ง ทั้งนี้เพราะมนุษย์จำเป็นต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของชีวิต ในบางกรณีมิใช่คนเดียวยังมีครอบครัวและบุตรเล็ก ๆ อีกมากที่ต้องเลี้ยงดู เมื่อถูกบีบบังคับในด้านนี้หนักเข้าก็อาจกลายเป็นโรคจิตหรือมีฉันทะนั้นก็อาจทำให้เห็นผิดเป็นชอบก่ออาชญากรรมขึ้น โดยเฉพาะในครอบครัวที่ยากจน บิดามารดา ต้องต่อสู้กับการดำรงชีวิตประจำวัน ทำให้ไม่มีเวลาเอาใจใส่ อบรมดูแลบุตร จึงมักเลี้ยงดูบุตรตามขลาดกรรม ขาดการศึกษา มีแต่ความอดอยากหิวโหยอยู่ตลอดเวลา ก็ย่อมทำให้เด็กต้องช่วยตนเองโดยไปลักขโมยเขากิน ต่อ ๆ ไปก็อาจติดนิสัยชั่ว กระทำผิดเกี่ยวกับการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเรื่อย ๆ โดยที่เห็นไม่ต้องทำงานหนัก ถ้าเจ้าหน้าที่ตำรวจจับไม่ได้ก็จะมีเงินทองใช้จ่ายฟุ่มเฟือยมีชีวิตอยู่อย่างสบาย แต่ถ้าถูกจับได้ก็ถือว่าเป็นคราวเคราะห์มากกว่าที่จะถือว่าเป็นความประพฤติไม่ดี

วัฒนา พัทธราวิช (2523 : 14-15) ได้กล่าวถึงวัยรุ่นมักจะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ดังต่อไปนี้

1. ความก้าวร้าว วัยรุ่นมักมีพฤติกรรมไปในทางก้าวร้าว เช่น อารมณ์รุนแรง พุดจาไม่สุภาพ อดดี ชอบตำหนิผู้อื่น ไม่เคารพผู้ใหญ่ กล่าวเท็จ ชอบแสดงความโกรธ บึ้งตึง เป็นต้น

การที่เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวอาจมีสาเหตุมาจากการขาดความรักความอบอุ่นภายในครอบครัว บิดา มารดา วางระเบียบหรือหลักเกณฑ์มากเกินไป บิดา มารดา ตามใจมากเกินไป สิ่งเหล่านี้ทำให้วัยรุ่นกลายเป็นคนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว

2. ความประพฤติที่เป็นปัญหาแก่สังคม วัยรุ่นมีพฤติกรรมทั่ว ๆ ไป ที่เป็นปัญหา เช่น การพกอาวุธประเภทมีด เหล็กแหลม ปืน และระเบิด นอกจากนั้นวัยรุ่นบางประเภทไม่ยอมจ่ายค่าอาหาร รถเมล์ ชอบขโมยของผู้อื่น ชอบทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นด้วยวาจา และการทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน ชอบทำทาย แกล้งผู้ที่กำลังน้อยกว่า ร่วมชุมนุมการเดินขบวนประท้วง สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น

3. การแต่งกาย ชอบแต่งกายตามกลุ่มตามพวก ตัดผมหยิกคิดหนังศีรษะ ไว้ผมยาว ใส่เสื้อยืด สวมรองเท้ายาง ใส่กางเกงยีนส์ นุ่งกระโปรงสั้น ใส่เสื้อพับแขน ปลอกชายเสื้อไว้นอก กางเกง ไม่กล้ากระดุมเสื้อ

4. ความประพฤตินี้เป็นปัญหาทางเพศ วัยรุ่นมีการพัฒนาการทางเพศอย่างรวดเร็ว เริ่มสนใจในเพศตรงข้าม ต่อมา โภชนาการเริ่มทำงานทำให้วัยรุ่นเกิดความกระวนกระวาย อันมีสาเหตุมาจาก เกิดความรู้สึกทางเพศ เริ่มสนใจเพศตรงข้าม เขียนจดหมายรักแสดงความรักระหว่างเพศ ฝ่ายชาย เริ่มเที่ยวช้อปปิ้ง โซเชียลมีเดีย เข้าบาร์, ไนท์คลับ หรือสถานอบอบนวด พฤติกรรมที่มีปัญหาเกี่ยวกับทางเพศ ส่วนใหญ่วัยรุ่นชายมักจะทำมากกว่าวัยรุ่นหญิง

5. คือสิ่งไม่ยอมเชื่อฟังผู้ใหญ่ การที่เด็กวัยรุ่นมีความต้องการอย่างรุนแรงที่จะเป็นอิสระ ทำให้วัยรุ่นไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ ชอบขัดแย้ง ได้เถียง แสดงความไม่สนใจในคำสั่ง ฝ่าฝืนระเบียบวินัย หรือกฎเกณฑ์ของโรงเรียน สาเหตุที่วัยรุ่นมีนิสัยดังกล่าวอาจเกิดจาก บิดามารดาตามใจบุตรมาก ไปจนเหลือ มีความอิจฉาริษยาสมาชิกในครอบครัว หรือขาดความรักความอบอุ่น

6. ความหิว วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการอาหารมากกว่าวัยอื่น ๆ เนื่องจากกระเพาะที่ขยายใหญ่ และยาวอย่างรวดเร็ว วัยรุ่นจะเกิดความหิว เมื่อเกิดความหิวจะรับประทานอาหารไม่เลือก นิสัยเลือกอาหารในวัยเด็กจะหายไป จะเปลี่ยนเป็นเห็นอาหารทุกอย่างที่อยู่ด้านหน้าเอร็ดอ่อยไปหมด

สำหรับวัยรุ่นแล้ว ความกระหายและความอยากอาหารจะเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม เมื่อวัยรุ่นเกิดอารมณ์ไม่ปกติ ก็จะไม่มีความรู้สึกอยากรับประทานอาหาร เช่นเดียวกัน เมื่อเกิดอารมณ์โกรธ เศร้า โศกเสียใจ วัยรุ่นสามารถอาหารทำโทษตัวเอง หรือแสดงการประท้วง

ประเภทพฤติกรรมที่มีปัญหาของวัยรุ่น วัยรุ่นที่มีปัญหาและก่อพฤติกรรมผิดปกติ และออกมาในลักษณะต่าง ๆ ได้หลายประเภทดังนี้

1. การก่อวิวาท
2. เต็กเกร
3. อันธพาล
4. อาชญากร
5. การติดยาเสพติด
6. การประกอบอหิวาตกรรม
7. ความผิดปกติทางเพศ
8. การสร้างปัญหาทางเพศ

บุญกอบ เกตุวันดี (2526 : 15-16) ได้ศึกษาทัศนคติของครูที่มีต่อนักเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างครูและนักเรียนของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ผลจากการวิจัยสอดคล้องกับเสงี่ยม อินภิรมย์ (2523 : 43-48) ซึ่งได้ทำการสำรวจความเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ ในจังหวัดพระ

นคร โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นครู จำนวน 100 คน ปรากฏผลดังนี้ ครูที่ต่างเพศกัน ครูที่มีอายุต่างกัน และครูที่สอนในแต่ละประเภทของโรงเรียนต่างกันจะเรียงลำดับความสำคัญของปัญหาความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกันไปด้วย

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะเห็นว่าการกระทำผิดระเบียบวินัย ของนักเรียนย่อมมีสาเหตุหลายประการ การค้นหาสาเหตุของพฤติกรรมที่บกพร่องต่อระเบียบวินัยของนักเรียนในวิทยาลัยเทคนิค ซึ่งเป็นนักศึกษาที่อยู่ในวัยรุ่นและมีการเปลี่ยนทางอารมณ์และสังคมค่อนข้างรุนแรงมีปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมอยู่เสมอ การศึกษาสาเหตุการกระทำผิดระเบียบวินัยจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ไขปัญหาในเรื่องการปกครองดูแลนักเรียนส่งผลให้การบริหารงานกิจการศึกษามีประสิทธิภาพ อันจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการบริหารทางอาชีวศึกษาต่อไป

2.2 หลักการเกี่ยวกับระเบียบวินัย

การที่สถานศึกษามีนักเรียนอยู่รวมกันเป็นจำนวนมากก็ย่อมที่จะเกิดปัญหาในด้านต่าง ๆ ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการระเบียบวินัยเพื่อเป็นข้อบังคับให้บุคคลแต่ละบุคคลรู้จักบทบาทและหน้าที่ของตน เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยภายในสถานศึกษา

ราชบัณฑิตสถาน (2525 : 744) ได้ให้ความหมายคำว่า วินัย หมายถึง ระเบียบแบบแผน ข้อบังคับหรือข้อปฏิบัติ หรืออาจจะหมายถึงการอบรมเพื่อพัฒนาการควบคุมตนเอง ความประพฤติ หรือความเป็นระเบียบและประสิทธิภาพและเพื่อควบคุมคนในสังคม เป็นคำสั่งของสังคมให้ทำหรือไม่ให้ทำบางสิ่งบางอย่าง เช่น พระราชบัญญัติ พระราชฎีกา กฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน ธรรมเนียม คำสั่ง ประกาศ

กรรณา กิจขยัน (2517 : 16) กล่าวถึง วินัย ว่า ผู้มีวินัยจะเป็นบุคคลที่จะรู้จักละเทศะสนใจเอาใจใส่สังคม เป็นผู้มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎระเบียบสังคม ทั้งมีศีลธรรม คุณธรรม หมายถึงรวมถึงบุคคลที่สามารถในการควบคุมอารมณ์ตนเองได้ตามที่ตนเองมุ่งหวัง แม้จะมีสิ่งรบกวนใน เช่น มีอุปสรรคหรือความปรารถนาตนเองก็ตาม ก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มุ่งหวังเอาไว้ก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีวินัยแห่งตน การมีวินัยยังครอบคลุมว่าเป็นผู้มีวินัยแห่งตน การมีวินัยยังครอบคลุมถึงความสามารถที่บุคคลรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา ในการแสดงพฤติกรรมทางด้านความเป็นผู้นำ ความรู้สึกรับผิดชอบ ไม่กังวล มีความเชื่อมั่นในตนเอง และเชื่ออำนาจภายในตนเอง ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ตนเองต้องการ แต่ไม่ขัดกับกฎเกณฑ์ข้อบังคับของสังคมทั่วไปและปฏิบัติตามระเบียบที่สังคมวางไว้ รวมทั้งความสามารถของบุคคลในการควบคุมความประพฤติ และมีความรับผิดชอบโดยเกิดขึ้นที่ตนเอง แม้จะไม่เฉพาะอยู่ภายใต้เงื่อนไขภายนอกเท่านั้น บุคคลนั้นจะต้องยอมรับการกระทำของตนเองแม้จะมีอุปสรรคก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น

พนัส หันนาคินทร์ (2524 : 248) กล่าวว่า วินัยนักเรียน หมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ เกิดขึ้น โดยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติคือ นักเรียนที่ได้

มองเห็นคุณค่าแล้วว่า การปฏิบัติตนตามกฎข้อบังคับที่โรงเรียนสร้างขึ้นไว้ และตัวเองก็เห็นพ้องด้วยนั้นเป็นสิ่งที่จะธำรงไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย อันจะนำมาซึ่งความสุขและความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคมนั้น นักเรียนเห็นได้ชัดว่าการที่แต่ละคนทำอะไรได้ตามใจชอบนั้น ในที่สุดจะก่อให้เกิดความไม่สงบขึ้น สังคมนั้นจะกลายเป็นสังคมป่าเถื่อน ไร้ระเบียบไร้ศีลธรรม คนอ่อนแอจะถูกรังแกอยู่ตลอดเวลา วินัยโรงเรียนจึงเป็นอำนาจที่จะรักษาความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นแก่ทุกคน

วรรณสาร วรกิจ (2523 : 45) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน ในทัศนะของนักเรียน ครู และผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดฉะเชิงเทรา โดยได้วิเคราะห์พฤติกรรมเป็นรายชื่อ ผลของการศึกษาในส่วนที่เป็นทัศนะของครูปรากฏดังนี้

1. ครูชายและครูหญิงมีทัศนะต่อพฤติกรรมส่วนใหญ่ตรงกัน ยกเว้นพฤติกรรมบางอย่าง ได้แก่ การมาโรงเรียนไม่ทันเวลาเข้าเรียน การโต้เถียงกับครูในห้องเรียน การนั่งหลับในห้องเรียน ขณะเรียนการสะสมรูปและหนังสือโป๊ การเขียนจดหมายรัก การแสดงความรู้สึกว่ารักกับคนรัก การเอามือล้วงกระเป๋าคูคุยกับครู การส่งเสียงโห่ฮาขณะดูกีฬา การสูบบุหรี่ การทะเลาะวิวาทกับเพื่อนร่วมโรงเรียน การไว้ผมยาวเกินระเบียบโรงเรียน การแต่งหน้ามาโรงเรียน การแต่งตัวผิดระเบียบมาโรงเรียน ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ครูชายและครูหญิงมีทัศนะว่านักเรียนควรประพฤติในระดับน้อยเช่นกัน แต่มีความแตกต่างกันในความน้อยนั้น

2. ครูที่มีวุฒิต่างกันมีทัศนะต่อพฤติกรรมของนักเรียนส่วนใหญ่ตรงกัน ยกเว้นพฤติกรรมบางประการ ได้แก่ การทิ้งขยะลงในที่ต่าง ๆ ของโรงเรียน การหนีชั่วโมงเรียน การดัดแปลงเสื้อผ้าให้ดูสะดุดตา การร่วมกับเพื่อชุมนุมประท้วง การนั่งไขว่ห้างต่อหน้าครู การไม่สวดมนต์ก่อนเข้าเรียน การเล่นการพนัน การพกอาวุธ การเสพยาเสพติด ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้ ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีทัศนะว่านักเรียนควรประพฤติได้ในระดับน้อยเช่นกัน แต่มีความแตกต่างในระดับความน้อยนั้น

3. ครูที่มีวุฒิต่างกันมีทัศนะพฤติกรรมของนักเรียนส่วนใหญ่ตรงกัน ยกเว้นพฤติกรรมบางประการ ได้แก่ การนั่งหลับในห้องเรียนขณะเรียน การหยิบของเพื่อนโดยไม่บอก การเที่ยวกลางคืนแล้วกลับบ้านดึก การนั่งเหม่อลอย และการไว้ผมยาวเกินระเบียบโรงเรียน ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ ครูที่มีวุฒิต่างกันมีทัศนะว่า เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนควรประพฤติได้ในระดับน้อยเช่นกัน แต่มีความแตกต่างกันในระดับความน้อยนั้น

ศุภวดี ชูวงศ์ (2519 : 33) ได้ศึกษาทัศนะของครูเกี่ยวกับปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครศรีธรรมราช 4 ด้าน ดังนี้คือ

1. บทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน

2. ระเบียบของโรงเรียนที่ใช้อยู่ ซึ่งประกอบไปด้วย ระเบียบการแต่งกาย และระเบียบความประพฤติของนักเรียน

3. การลงโทษนักเรียนที่กระทำผิดระเบียบโรงเรียน

4. ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

วินัย พันธุ์วิชัย (2530 : 46-48) ได้ศึกษาปัญหาการควบคุมความประพฤติและระเบียบวินัยของนักเรียนในโรงเรียนเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคภาคใต้ ในทัศนะของอาจารย์ โดยใช้ประชากรคือ อาจารย์ทั้งหมดในโรงเรียนเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคภาคใต้ทุกคน จำนวน 170 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาการควบคุมความประพฤติและระเบียบวินัยนักเรียน ตามทัศนะของอาจารย์ตามกระบวนการบริหาร 7 ด้าน ด้านการวางแผน มีปัญหาอยู่ในลำดับสูงสุด รองลงมาตามลำดับ คือด้านการประสานงาน ด้านการจัดหน่วยงาน ด้านการอำนวยความสะดวก ด้านการจัดงบประมาณ ด้านการจัดบุคลากร และด้านการประเมินผลและรายงาน

2. ปัญหาการควบคุมความประพฤติและระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านการวางแผนตามทัศนะของอาจารย์ที่มีเพศต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ตามทัศนะของอาจารย์ที่มีวิทยุติทางวิชาชีพครูแตกต่างกัน ทุกด้านไม่แตกต่างกัน ตามทัศนะของอาจารย์ที่มีประสบการณ์การเป็นครูแตกต่างกัน ทุกด้าน ไม่แตกต่างกัน

กอบทอง กลิ่นสุดใจ (2530 : 84-96) ได้ทำการสำรวจทัศนะเกี่ยวกับการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักเรียนโรงเรียนเทคนิคใน 14 จังหวัดภาคใต้ ตามทัศนะของนักเรียน อาจารย์และผู้บริหารซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนจำนวน 739 คน อาจารย์ 251 คน และผู้บริหารจำนวน 55 คน เพื่อวัดทัศนะของนักเรียน อาจารย์ และผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักเรียน รวม 4 ด้าน คือ ด้านการแต่งกาย ด้านความประพฤติ ด้านความบกพร่องทางวินัย และด้านการลงโทษ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียน อาจารย์ และผู้บริหาร โดยส่วนรวมเห็นด้วยน้อยที่นักเรียนแต่งกายและประพฤติผิดระเบียบของโรงเรียน เห็นด้วยน้อยที่สุดในกรณีผิดระเบียบวินัยอย่างมาก

2. นักเรียน อาจารย์ และผู้บริหาร เห็นว่าความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนน้อย

3. นักเรียน อาจารย์ และผู้บริหาร มีทัศนะในลักษณะการลงโทษที่เห็นตรงกันมากที่สุด คือ ทำทัณฑ์บนเป็นลายลักษณ์อักษร สำหรับนักเรียน รองลงมาคือ สั่งพักการเรียน ให้ออกจากสถานศึกษาและกล่าวตักเตือน ตามลำดับ สำหรับอาจารย์และผู้บริหาร รองลงมาคือ ให้ออกจากสถานศึกษา สั่งพักงาน และว่ากล่าวตักเตือนตามลำดับ

ผลการเปรียบเทียบทัศนะของนักเรียน อาจารย์ และผู้บริหาร ที่มีต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักเรียนพบว่า

1. อาจารย์ที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีทัศนคติต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกาย ความประพฤติ ความบกพร่องทางวินัย ไม่แตกต่างกัน

2. ผู้บริหารที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีทัศนคติต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกาย ความประพฤติ ไม่แตกต่างกัน ส่วนทัศนคติด้านความบกพร่องทางวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ทัศนคติของนักเรียน อาจารย์ และผู้บริหาร ที่มีต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกาย ความประพฤติ และความบกพร่องทางวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุวรรณา อร่ามเมธาพงศา (2519 : 69) ได้ศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียน เกี่ยวกับบทบาทของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 500 คน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 16 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายและหญิงในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และปีที่ 3 ในโรงเรียนหญิง โรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษา ทั้งโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนรัฐบาล มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของนักเรียนที่มีต่อระเบียบโรงเรียนแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนในเรื่องระเบียบการแต่งกายและระเบียบความประพฤติของนักเรียน ปรากฏว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 ในโรงเรียนหญิง โรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษา ทั้งโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล มีความเห็นแตกต่างกันสำหรับในด้านการลงโทษนักเรียนที่ประพฤติกดระเบียบโรงเรียนนั้น นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 โรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล มีความเห็นแตกต่างกัน และนักเรียนหญิงมีความเห็นแตกต่างกันจากนักเรียนในโรงเรียนชายและสหศึกษา ในด้านความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนนั้น นักเรียนชายและหญิง ทุกระดับชั้นเรียนในโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล มีความเห็นแตกต่างกันและนักเรียนในโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นแตกต่างกันจากนักเรียนในโรงเรียนหญิงและชาย

เพยาวี เกาทัณฑ์ทอง (2534 :76) ได้ศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 โรงเรียน จำนวน 360 คน ที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย จำนวน 180 คน และที่มีพฤติกรรมผิดวินัย จำนวน 180 คน คัดเลือกจากครูฝ่ายปกครองและครูประจำชั้นตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมผิดวินัยอยู่ในระดับต่ำ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน จะเห็นได้ว่า นักเรียนประพฤติกดวินัยในด้านการเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านความประพฤติ และด้านการแต่งกายตามลำดับ

2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมผิควินัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนชายมีพฤติกรรมในการกระทำผิควินัยมากกว่านักเรียนหญิง
3. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิควินัย มีอัตรานอัทสน์ แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยมีอัตรานอัทสน์สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิควินัย
4. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิควินัย ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบเข้มงวดกวดขันน้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิควินัย แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิควินัย
5. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยและกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิควินัย มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยมีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนในแง่ที่ดีมากกว่า นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิควินัย
6. พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับอัตรานอัทสน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อมของโรงเรียน และตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียนอัตรานอัทสน์และการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยตามลำดับตัวพยากรณ์ทั้ง 4 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนได้ร้อยละ 32.97 ($R^2 = .32970$)

การอยู่ร่วมกันในสังคมของคนหมู่มาก จะต้องมีความประพฤติที่เรียกว่ากฎเกณฑ์หรือระเบียบปฏิบัติเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวเพื่อให้เกิดความผาสุกและความสงบสุขเรียบร้อยการอยู่ร่วมกันในสังคมโดยทั่วไปมีกฎหมายของบ้านเมืองเป็นตัวกำหนดขอบเขตหน้าที่สิทธิ เสรีภาพของประชาชนในสถานศึกษาที่เช่นกันที่จะต้องมีการศึกษาในการอยู่ร่วมกันของนักเรียนนักศึกษาในสถานศึกษา กติกาดังกล่าวหมายถึง ระเบียบวินัยของสถานศึกษาที่นักเรียนทุกคนต้องรับรู้และปฏิบัติตามรวมทั้งการให้นักเรียนได้รู้จักควบคุมตนเอง รู้จักปกครองตนเอง เห็นพ้องกับกฎข้อบังคับที่จะธำรงความสงบเรียบร้อยอันจะนำมาซึ่งความสงบสุขและความเสมอภาคแก่สมาชิกในสังคม

จากความหมายที่ได้กล่าวมาทั้งหมดพอจะสรุปได้ว่า วินัย หมายถึง ระเบียบแบบแผนข้อบังคับหรือข้อปฏิบัติสำหรับควบคุมความประพฤติของบุคคลในสังคมที่บุคคลสามารถควบคุมตนเองได้ทั้งด้านอารมณ์พฤติกรรมและผลของการกระทำ ซึ่งจะต้องมีผลดีต่อตนเองและสังคมทั่วไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความมุ่งหมายของวินัยในโรงเรียน

สถานศึกษาในทุกระดับจำเป็นต้องมีกฎระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อกำหนดขอบเขตความประพฤติและพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อสร้างให้เขาทั้งหลายรู้จักรับผิดชอบตนเอง สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2526 : 72) ได้แบ่งสาระความมีวินัยเป็น 3 ประเภท คือ

1. ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง ข้อกำหนดหรือข้อตกลงที่แต่ละบุคคลเป็นผู้กำหนดและวางแนวทางในการประพฤติปฏิบัติ ซึ่งจะขึ้นพื้นฐานนำไปสู่ความมีวินัยในสังคมและประเทศชาติต่อไป วินัยในด้านตนเองนี้มีความสำคัญมาก เพราะผู้ใดก็ตามสามารถบังคับจิตใจตนเองได้ทำในสิ่งที่ตนเองกำหนดในทางที่ถูกต้องแล้ว ผู้นั้นก็จะเป็นสมาชิกที่ดีคนหนึ่งของสังคมและประเทศชาติ ถ้าพลเมืองไม่มีวินัยในตนเองแล้ว ก็ยากที่จะทำให้มีวินัยในสังคมขึ้นมาได้ วินัยในตนเองมีพลเมืองไทยพึงมี ได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความขยันหมั่นเพียร การประหยัด การตรงต่อเวลาการรู้จักสิทธิหน้าที่ของตนเอง การยึดมั่นในวัฒนธรรมไทย

2. ความมีวินัยต่อสังคม หมายถึง กฎเกณฑ์หรือเงื่อนไขที่สมาชิกในสังคมร่วมกันกำหนดขึ้นเพื่อยึดเป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติ ทั้งนี้ เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างผาสุก เกิดความสงบเรียบร้อย ปลอดภัยมีความเป็นธรรมและความเสมอภาค ในสังคมใดก็ตามหากสมาชิกในสังคมเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามหรือล่วงละเมิด ก็จะก่อให้เกิดความระส่ำระสายในสังคมส่วนรวม ดังนั้นสังคมที่เจริญรุ่งเรืองมักจะเป็นสังคมที่อยู่ในระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด วินัยในสังคมที่พลเมืองไทยพึงมี ได้แก่ การเคารพกฎหมาย การรักษาสารณสมบัติ ความสามัคคี เป็นต้น

3. ความมีวินัยต่อประเทศชาติ หมายถึง การประพฤติปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมของชาติอย่างสม่ำเสมอ การสร้างวินัยให้เกิดขึ้นในตนเองและสังคม จะยังผลให้ประเทศชาติอยู่รอด ประเทศไทยนั้นนอกจากการรวมอยู่เป็นชาติแล้วประเทศไทยยังมีเอกราชตลอดมา สามารถอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณีอันเป็นวินัยประจำชาติสืบต่อกันมาได้ชาติ วิธีชีวิตของคนในหมู่ครู ซึ่งนักเรียนสังเกตเห็นก็มีส่วนทำให้นักเรียนไม่เคารพระเบียบวินัยของโรงเรียนได้เหมือนกัน

4. ทางบ้านหรือสังคมแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่ เช่น ทางบ้านมีภูมิหลังไม่ดีนัก นักเรียนเอาอย่าง สังคมรอบ ๆ บ้านไม่ดี นักเรียนก็พลอยไม่ดีไปด้วย

5. สภาพสังคมโดยส่วนรวมของบ้านเมือง อยู่ในสภาพที่ไม่ดี ส่วนมากก็มีส่วนทำให้นักเรียนพลอยไม่ดี ขาดระเบียบวินัยไปด้วย ความจริงโรงเรียนจะคาดหวังให้เด็กมีระเบียบได้อย่างไรในเมื่อผู้ใหญ่ทั่ว ๆ ไปก็ขาดระเบียบวินัย

Hoffman (1985 : 12) ได้เสนอแนะวิธีพัฒนาวินัยในตนเอง 3 วิธี แก่บิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อฝึกวินัยแก่เด็ก คือ การให้เหตุผล การยับยั้งความรักและการวางอำนาจ ผลการศึกษาพบว่า บิดา มารดาที่ฝึกวินัยเด็กโดยวิธีการให้เหตุผล จะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองมากกว่าเด็กที่ได้รับการฝึกวินัยจากบิดามารดา โดยวิธีการยับยั้งความรักและการวางอำนาจ การฝึกวินัยโดยการให้เหตุ

ผลทำให้เด็กมีเหตุผล ทั้งยังเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางสมองของเด็กด้วย เพราะเป็นการอธิบายถึงผลดี ผลเสียที่จะเกิดแก่ตัวเด็กและบุคคลอื่น ตลอดจนความต้องการของผู้อื่นด้วย เมื่อเด็กเข้าใจและยอมรับเหตุผลดังกล่าว ถ้าเมื่อใดเด็กประพฤติผิดกับที่บิดา มารดา หรือคนอื่นที่คิดหวังไว้ เด็กจะรู้สึกผิดเอง และไม่ปฏิบัติตนเช่นนั้น

Snyded (1986 : 124) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “Three Differing Systems of Discipline and Their Impact on Conscience and Culture” และเสนอวิธีการพัฒนาวินัยให้แก่เด็ก 3 วิธี คือ

1. ใช้วิธีการให้เด็กเชื่อฟังโดยยกย่อง ชมเชย และให้รางวัล แต่ถ้าเด็กไม่ทำตามก็ใช้วิธีลงโทษ

2. ใช้วิธีการผ่อนผัน กรุณา หรือปกป้องบุคคลนั้น ทั้งนี้ผู้ที่ได้รับความเอาใจใส่หรือได้รับการยอมรับจะทำให้เป็นผู้ที่มีวินัยมากกว่าผู้ที่ขาดความเอาใจใส่หรือการยอมรับ

3. การให้ความยุติธรรมที่เที่ยงตรง โดยการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมให้มั่นคง ปลอดภัย ชิดกลม สัมพันธ์ (2535 : 35) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยของวัยรุ่น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นและบิดา มารดาจำนวนกลุ่มละ 120 คน ผลการวิจัยพบว่าตัวทำนายที่มีอิทธิพล 4 ตัวแปร คือ วินัยตนเองของบิดา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การอบรมเลี้ยงดู และระดับการศึกษาของบิดา โดยตัวแปรทั้ง 4 ตัว เป็นสิ่งอธิบายความมีวินัยในตนเองของวัยรุ่นได้ร้อยละ 49

ในขณะเดียวกับ Stanler (1955 : 638) ได้ศึกษาวิธีการที่ครูใช้ในการควบคุมปัญหาทางพฤติกรรมของเด็ก โดยออกแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมรวม 25 ปัญหา ส่งไปยังครู 153 คน ที่สอนอยู่ในโรงเรียนประถมในภาคตะวันตกกลางของสหรัฐอเมริกา ผลจากการศึกษาพบว่าในการควบคุมปัญหาทางพฤติกรรมของเด็ก ครูใช้วิธีการต่าง ๆ กัน ดังนี้ คือ วิธีชี้แจงให้เห็นผิดเป็นถูก 33.4% วิธีเพิ่มหรือลดงานที่มอบหมายให้ทำ 22.5% ใช้วิธีค้นหาสาเหตุว่าทำไมเด็กจึงประพฤติเช่นนั้น แล้วแนะนำแก้ไขเสียใหม่ 14.6% ใช้วิธียกย่องหรือกระตุ้นเตือนให้เกิดความภูมิใจ 9.1% ให้วิธีส่งไปให้แพทย์ทำการรักษา 2.7% และครูอีก 3.8% ไม่มีคำตอบแต่อย่างใด

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะเห็นว่าพฤติกรรมที่บกพร่องในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนย่อมมีสาเหตุหลายประการ การค้นหาสาเหตุของพฤติกรรมที่บกพร่องต่อระเบียบวินัยของนักเรียนในวิทยาลัยเทคนิค ซึ่งเป็นนักศึกษาที่อยู่ในวัยรุ่นและมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์และสังคมค่อนข้างรุนแรงมีปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมอยู่เสมอ การศึกษาสาเหตุของพฤติกรรมที่บกพร่องจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ไขปัญหาในเรื่องของการปกครองดูแลนักศึกษาส่งผลให้การบริหารงานกิจกรรมนักเรียนมีประสิทธิภาพ อันจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการบริหารทางอาชีวศึกษาต่อไป

สรุปว่า การใช้วิธีการแต่ละวิธีนี้มีหลักการแนวความคิดต่างกัน แต่วิธีการทั้ง 3 วิธีจะทำให้เด็กรู้จักมโนทัศน์หลาย ๆ รูปแบบที่เกี่ยวกับความยุติธรรมในสังคม และพัฒนาทักษะในด้าน

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แต่การจะเลือกแบบใดมาปฏิบัติจะต้องพิจารณารายละเอียดหลายประการประกอบมิใช่ยึดหลักปฏิบัติตามวินัยเท่านั้น

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2522 : 35) การพัฒนาการทางด้านระเบียบวินัยย่อมมีพื้นฐานสำคัญมาจากการพัฒนาจริยธรรม ซึ่งการพัฒนาจริยธรรมของมนุษย์ สามารถแยกพิจารณาการทางจริยธรรมออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. ระยะแรกเริ่มตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 2 ขวบ จริยธรรมเกิดจากผู้ใหญ่เป็นผู้ตอบสนองความต้องการของเด็ก เด็กไม่สามารถรับรู้ต่อสภาพแวดล้อมอย่างสมบูรณ์ เรียกระยะนี้ว่า เป็นขั้นก่อนจริยธรรม

2. ระยะที่สอง ระดับอายุตั้งแต่ 2 ขวบขึ้นไป เด็กเริ่มมีการรับรู้ต่อสภาพแวดล้อมอย่างละเอียดลึกซึ้ง เด็กต้องการกระทำหรืองดการกระทำที่พ่อแม่หรือผู้ใหญ่กำหนด ทั้งนี้เพราะเด็กต้องการความรัก ความเอาใจใส่ คำชมเชย การยอมรับจากผู้ใหญ่ จึงยอมกระทำตามคำสั่ง ดังนั้นระยะนี้เรียกว่า ขั้นยึดผู้ใหญ่หรือยึดคำสั่งผู้ใหญ่

3. ระยะที่สาม ตั้งแต่อายุ 8 ปีขึ้นไป ระยะนี้เด็กต้องการพัฒนาทางสติปัญญาสูง รู้อะไรควรไม่ควรจากความสามารถของตนเอง และจากการได้ปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมกับเพื่อน ทำให้ยอมรับกฎสากล สิ่งเหล่านี้จะนำไปสู่พัฒนาการทางจริยธรรมเป็นตนเอง ระยะนี้จึงเป็นขั้นยึดหลักแห่งตน

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉานิก (2520 : 42-44) ได้ศึกษาแนวคิดของเพียเจต์ โดยได้แบ่งจริยธรรมของบุคคลได้ 3 ระดับ คือ

1. ระดับก่อนเกณฑ์ (Pre-conventional Level) ระยะนี้จะตอบสนองต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ซึ่งมักเกี่ยวข้องกับทางร่างกาย เช่น การลงโทษ การให้รางวัลหรือเปลี่ยนแปลงความพอใจของตนเอง ถ้าตนเองถูกลงโทษแสดงว่าการกระทำของตนเองไม่ดี และถ้าได้รับรางวัลแสดงว่าตนเองดี ส่วนมากมีอายุ 4-10 ปี

2. ระดับตามกฎเกณฑ์ (Conventional Level) ระยะนี้จะยอมรับความมุ่งหวัง กฎเกณฑ์ครอบครัว กลุ่ม ประเทศชาติ ว่าเป็นสิ่งมีคุณค่า มีความถูกต้อง และพยายามปฏิบัติให้เหมาะสมกับตนเองในกลุ่ม ในการทำความดี ละเว้นความชั่ว บุคคลจะถูกควบคุมโดยกลุ่มสังคม จริยธรรมระดับนี้จะเกิดกับบุคคลอายุ 11-16 ปี

3. ระดับเหนือเกณฑ์ (Post conventional Level) เป็นระดับที่ตัดสินใจขัดแย้งด้านจริยธรรม โดยขึ้นอยู่กับตนเองมากที่สุด การตัดสินใจจริยธรรมขึ้นอยู่กับตนเองมากที่สุด การตัดสินใจจะใช้หลักแห่งเหตุผลมากที่สุด กระทำตนให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล ไม่ขัดกับสิทธิอันพึงได้ของบุคคลอื่น มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง แยกตัวออกจากกลุ่มเมื่อมีเหตุผลโดยไม่คล้อยตาม

ถ้าผู้อื่นมีเหตุผลไม่เพียงพอ ระเบียบจะเป็นเหตุผลในจริยธรรมขั้นสูงสุด จะปรากฏในบุคคลที่เป็นผู้ใหญ่อายุประมาณ 16 ปีขึ้นไป

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ (2517 : 189) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก และแบบควบคุมความเอื้อเฟื้อ และวินัยทางสังคม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีที่ 1 ในจังหวัดพระนครและต่างจังหวัด จำนวน 450 คน ผลจากการวิจัยพบว่า วินัยทางสังคมจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับการควบคุม และได้เสนอแนะว่าสาเหตุที่ทำให้เด็กฝ่าฝืนกฎ หรือระเบียบต่าง ๆ ทั้งนี้เนื่องมาจากการบังคับให้เด็กทำตามโดยไม่คิดว่าลักษณะอย่างนั้นยังทำให้เด็กขาวินัยทางสังคม ครูควรจะได้เข้าใจหลักที่ว่า การสั่งสอนให้คนประพฤติปฏิบัติตามระเบียบ ควรจะให้ยอมรับเข้าไปด้วยความเต็มใจ ด้วยการเลียนแบบเชิงเปรียบเทียบจากครู พร้อมกับการได้รับความรัก และความอบอุ่นจากครูไปด้วยพร้อม ๆ กัน ประการสำคัญครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก

เกียรติ ช่วยการ (2529 : 49) ได้กล่าวถึงแนวคิดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน เกี่ยวกับการปลูกฝังจริยธรรม คุณธรรมในสถานศึกษา ดังนี้

1. การเลียนแบบ เด็กไม่เรียนคุณธรรมจากการอบรมสั่งสอนทั้งหมดแต่เลียนแบบจากการกระทำของครู อาจารย์ ผู้บริหารและคนทั่วไป
2. เด็กจะดูตามแบบที่สามารถพบเห็นได้ในหลายลักษณะของ ครู อาจารย์ ผู้บริหาร และคนทั่วไป โดยยึดถือเอาแบบอย่างที่ตนเองชอบและพอใจมาเป็นแบบในการปฏิบัติตามและพอใจการปฏิบัติตาม
3. ครูจริยธรรม ควรเลือกจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กได้ดี เช่น วัยไม่ต่างกันมากเพื่อจะได้พบเด็กยอมรับปรับใจที่เด็กแสดงพฤติกรรมออกมา ซึ่งจะได้เหมาะสมกับแนวสังคมได้
4. เพื่อนนักเรียนด้วยกัน สามารถจัดเวลาเพื่อนนักเรียนด้วยกันได้ดี การคบเพื่อนจึงมีผลสูงเด็กยอมรับและปฏิบัติตามมากกว่าพ่อแม่ ผู้ปกครอง และญาติผู้ใหญ่
5. สร้างบรรยากาศ ส่งเสริมให้ประพฤติดีมากกว่าไม่ดี เช่น จัดบรรยากาศทางวิชาการ นันทนาการ การออกกำลังกาย กีฬาประเภทต่าง ๆ เด็กไม่มีโอกาสมีส่วนร่วมสุข เสพสิ่งเสพติด ประพฤติตนเองออกนอกกลุ่มนอกรูปแบบอื่น ๆ
6. เด็กรู้สิทธิหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น การปฏิสัมพันธ์ การทำกิจกรรมกลุ่ม อภิปราย สัมมนา ร่วมกิจกรรมทางศาสนาหรือจริยธรรม ที่สถานศึกษาจัดขึ้นเป็นการฝึกให้นักเรียนรู้ขอบเขตแห่งสิทธิหน้าที่ของตนเองและผู้อื่นตามสภาวะการณ์
7. เด็กจะมีความอดกลั้น รู้ขอบเขตแห่งสิทธิอันพึงมีพึงได้ การแสดงออกในรูปแบบที่ถูกต้อง ควรจะเป็นการอดกลั้นยับยั้งความรู้สึก ความต้องการ ความตั้งใจที่มีอยู่

8. แสดงบทบาทสมมุติเข้าถึงจิตใจของผู้อื่น ต้องการให้ผู้อื่นมีความคิด มีความรู้สึก เหมือนตน จึงสร้างบทบาทสมมุติให้ยอมรับเขา ยอมรับเรา ตามหลักการวรรธนบนรากฐานแห่ง ความยุติธรรมสืบไป

9. ใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ เมื่อเกิดการสะสมเป็นระยะ ๆ เด็กจะเริ่มมีความคิดใช้ วิจารณ์ญาณในการตัดสินใจและแก้ปัญหา

การที่เด็กจะมีพัฒนาการทางจริยธรรมเป็นช่วง ๆ จนบรรลุถึงขั้นสุดท้ายได้นั้น ต้องใช้ เวลาความอดทนเป็นสิ่งประกอบ ซึ่งครู อาจารย์ และผู้เกี่ยวข้องมีส่วนในการส่งเสริมสร้าง พัฒนาการทางจริยธรรมให้แก่เด็ก โดยการให้ความรักสนับสนุน ส่งเสริม ให้กำลังใจ ตักเตือน ดูแล อย่างสม่ำเสมอ

2.3 สถานศึกษากับการปลูกฝังระเบียบวินัยของนักเรียน

กรมอาชีวศึกษามีความตั้งใจที่จะผลิตบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญ ทั้งในสาขาวิชา ชีพและวิชาทั่วไป ซึ่งจะเป็นรากฐานในการใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับ สถานะการณ์ที่ควรจะเป็น มิได้มุ่งหวังให้นักเรียนมีความรู้วิชาชีพเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องการ ให้เป็นพลเมืองดีของชาติอีกด้วย จึงได้มีระเบียบวินัยสำหรับนักเรียนโดยเฉพาะ นอกจากนั้นยังมี การกระตุ้นให้เสริมสร้างและปลูกฝังจริยธรรมในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษาทุกแห่ง โดย กำหนดให้สถานศึกษาแต่ละกลุ่ม แต่ละภาคจัด โครงการอบรมจริยธรรมในสถานศึกษา รวมกันเป็น กลุ่ม ๆ ตามความเหมาะสมโดยคำนึงถึงความสะดวกในการคมนาคม ทั้งนี้เชื่อว่าต้นแบบเป็นสำคัญ จึงมุ่งหวังไปที่ตัวครูเป็นหลักให้เริ่มตระหนักว่า ครูเป็นผู้ยกระดับวิญญาณจิตใจของศิษย์ในสังคม ให้สูงขึ้น เพื่อได้ทำหน้าที่แล้วไม่หวังผลตอบแทนให้มากกว่ารับอันสมลักษณะของปฐมนิยบุคคล อย่างแท้จริง ทั้งยังย้ำเตือนให้ครูพึงระลึกเสมอว่า วิรัตน์ วชิโร (2529 : 1) ได้กล่าวว่า การสอนคุณ ธรรมควรคำนึงถึงทั้งครูและตัวศิษย์ การสอนควรกระทำใน 3 ลักษณะ ดังนี้คือ

1. พูดให้ฟัง ทำให้เกิดความรู้

2. ทำตัวอย่างให้ดู ทำให้เกิดความเข้าใจ จากต้นแบบ

3. ปฏิบัติแล้วให้ดูเป็นตัวอย่างทำให้เกิดความซาบซึ้งและปฏิบัติตามหากเป็นไปได้การ ศึกษาจะครบทุกขั้นตอน คือ อ่านออกเสียง เขียนได้ คิดเลขได้ มีอาชีพและมีคุณธรรม

การที่ครูเป็นต้นแบบที่ดีนั้น บรรจง ชูสกุลชาติ (2529 : 2) อติศัลย์ดัดกระทรงวงศศึกษาธิ การ ได้กล่าวว่า ครูต้องเป็นตัวอย่างอย่างและมีวิญญาณครูครบถ้วน คือ ภูมิรู้ ภูมิธรรม ภูมิฐาน สถานศึกษาทุกแห่งมุ่งหวังให้ครูเป็นต้นแบบในการเสริมสร้าง คุณธรรม จริยธรรม ในสถาน ศึกษาอย่างแท้จริง หากนักเรียนมีคุณธรรม จริยธรรมจะมีผลดียิ่งขึ้น ในการรักษาระเบียบวินัย

ปัญหาในการประพฤติบกพร่องทางระเบียบวินัยของนักเรียนในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา จะหมดไป

กรมสามัญศึกษา (2527 : 128) ได้กล่าวถึงการนำหลักการเสริมสร้างวินัยไปดำเนินการ เพื่อให้เกิดผลดีสมความมุ่งหมายนั้น มีหลักการทั่วไปในการเสริมสร้างวินัย ดังนี้

1. ระเบียบ วินัย ข้อบังคับต่าง ๆ แม้ความคาดหวังที่โรงเรียนอยากให้เกิดขึ้นในตัวเด็ก นั้น จะต้องเป็นระเบียบวินัยที่ทุกฝ่าย ทั้งผู้ปฏิบัติหมายถึงนักเรียน ผู้กำกับการปฏิบัติหมายถึง ครู อาจารย์ จะต้องยอมรับและเข้าใจตรงกัน ดังนั้น การทำความเข้าใจจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป้าหมายและจุดประสงค์ของระเบียบข้อบังคับ จะต้องชัดเจนแจ่มแจ้ง ไม่คลุมเครือ หรือมีไข่เพื่อคนกลุ่มน้อย

2. การสร้างระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ในโรงเรียน จะต้องได้รับความเห็นชอบจากทุกฝ่าย และจะเกิดขึ้นด้วยอาศัยหลักเหตุผล เพื่อส่วนรวมเป็นสำคัญ

3. การรักษาวินัย โรงเรียนควรเปิดโอกาสให้เป็นอำนาจหน้าที่ของครู อาจารย์ หรือ แม้กระทั่งนักเรียนทุกคนมีส่วนช่วยเหลือในการกำกับควบคุมดูแลให้เป็นไปตามกฎข้อบังคับ

4. การกำกับควบคุมดูแลเรื่องการรักษาวินัยจะต้องกระทำโดยสม่ำเสมอ และกระทำด้วยความยุติธรรมเสมอภาคกัน

5. ระเบียบ วินัย ข้อบังคับ คำสั่งต่าง ๆ จะต้องสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ของสังคม ไม่สวนทางกับค่านิยมของสังคม และจะต้องไม่ขัดต่อกฎหมายบ้านเมือง ความสงบ เรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

6. ในการลงโทษนักเรียนที่กระทำผิดวินัย จะต้องเป็นไปเพื่อการสร้างสรรค์แก้ไขข้อ บกพร่องมากกว่าเพื่อเป็นการแก้แค้น หรือทำให้เจ็บใจด้วยความรุนแรง

ธงชัย ช่อพุดกษา (2537 : 66) ได้สรุปหลักการเสริมสร้างวินัยให้กับนักเรียนนักศึกษา ในสถานศึกษาให้นักเรียนนักศึกษาได้ยึดหลักการดังนี้

1. ยึดจุดประสงค์และเป้าหมายทางการศึกษาเป็นหลัก
2. มีจุดมุ่งหมายในการเสริมสร้างนักเรียนนักศึกษาให้เป็นผู้มีความประพฤติมีวินัยในตนเอง สามารถปกครองตนเองได้

3. ยืนอยู่บนหลักแห่งความถูกต้อง ชอบธรรม

4. มีความเหมาะสมอยู่ในวินัยที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

5. ควรกำหนดขึ้นตามวิถีทางแห่งประชาธิปไตย โดยคณะครู อาจารย์ และนักเรียน รวมทั้งการดูแลรักษาระเบียบวินัย

6. ระเบียบวินัยย่อมสามารถปรับเปลี่ยน ยืดหยุ่น ได้ตามสถานการณ์ กาลเวลา แต่ต้องมี หลักแห่งความเสมอภาคของบุคคล เคารพสิทธิของผู้อื่น

7. ในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับระเบียบวินัย ควรมีขอบเขตที่ชัดเจนให้นักเรียน นักศึกษาและผู้ปกครองได้ทราบทั่วกัน

8. การลงโทษผู้กระทำผิด ยึดหลักเมตตาธรรม มีความเป็นธรรม สาเหตุสมควร ถือว่านักเรียนเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีค่า สามารถพัฒนาได้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2523 : 20-21) ได้สรุปหลักการทั่วไปในการรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน ผู้บริหารและครูทุกคนจะต้องร่วมมือกัน ไม่ใช่ให้ครูคนหนึ่งคนใดเพียงผู้เดียวรับผิดชอบเรื่องนี้ หลักการในการรักษาระเบียบวินัยจึงมีดังนี้ คือ

1. ครูใหญ่ควรประชุมครู ร่วมอภิปรายด้วยกันเกี่ยวกับระเบียบวินัย และความคาดหวังทั้งหลายที่ครูอยากได้จากเด็กเพื่อให้ครูทุกคนเข้าใจตรงกัน และร่วมมือกันดูแลรักษาระเบียบวินัย
2. ครูใหญ่ควรเปิดโอกาสให้ครูทุกคนแสดงความคิดเห็นว่ามีอำนาจ มีใจถือว่าครูใหญ่มีอำนาจแต่ผู้เดียวในโรงเรียน ครูทุกคนจึงจะมีโอกาสช่วยเหลือในการรักษาระเบียบวินัย
3. สนับสนุนครูทุกคนที่ดำเนินมาตรการบางอย่างเพื่อรักษาระเบียบวินัย เมื่อโรงเรียนเห็นว่ามาตรการนั้นไม่มีโอกาสทำให้โรงเรียนหรือนักเรียนเดือดร้อนเสียหาย
4. ครูใหญ่ไม่ควรจะจัดการกับนักเรียนที่ทำความผิดรุนแรงโดยลำพัง แต่ควรอาศัยคณะกรรมการครู นักเรียน หรือคณะกรรมการของสมาคมผู้ปกครองและครูมาร่วมด้วยในบางกรณีก็ได้ เพื่อให้สังคมมีส่วนร่วมรู้เห็น ทำให้นักเรียนทั่ว ๆ ไปมีความหวาดเกรงเพราะกลัวว่าหากตนทำผิดสังคมทั้งหมดจะไม่ยอมรับ มิใช่มีครูเพียงคนเดียวลงโทษ หรือไม่ยอมรับหรือไม่ให้เกียรติเขาอีก
5. ควรมีการส่งตัวเด็กทำผิด ไปให้ครูใหญ่หรือคณะกรรมการพิจารณา แทนที่จะให้ครูเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นเพียงคนเดียวเป็นผู้พิจารณาตัดสิน เพราะอาจผิดพลาดขาดความยุติธรรม
6. ควรมีประวัตินักเรียนแต่ละคนโดยสมบูรณ์ เพื่อจะได้อ้างความผิดที่แล้มาทำให้เขาได้ทราบด้วย
7. หากจำเป็นต้องลงโทษ การลงโทษควรมุ่งสร้างสรรค์ มิใช่ทำให้เด็กเสียหายรุนแรงจนเกินไป และการลงโทษควรมุ่งแก้ไขพฤติกรรมมากกว่าเป็นการแก้แค้นที่นักเรียนทำผิด
8. ปรับปรุงการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับระดับความสามารถ ความสนใจ และความจำเป็นของนักเรียนเพื่อไม่ให้เด็กนักเรียนผิดหวังในการเรียนมากนัก
9. ครูกับนักเรียนควรมีส่วนร่วมดูแลระเบียบวินัยของโรงเรียนด้วยกัน รวมทั้งการออกกฎ ระเบียบวินัยต่าง ๆ ที่ใช้บังคับด้วย

กล่า ทางขาว (2530 : 135) ได้เสนอวิธีการป้องกันและรักษาระเบียบวินัยของนักเรียนเพื่อแก้ไขการกระทำผิดทางวินัยของนักเรียนได้แก่

1. ส่งเสริมให้เกิดความสนใจในบทเรียน ครูควรทำบทเรียนให้น่าสนใจปรับปรุงวิธีสอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ภายในเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะวิธีใดทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งหากมีการนำไปใช้

2. สร้างความรักโรงเรียนให้เกิดขึ้นในหมู่นักเรียน ให้นักเรียนได้ร่วมกันสร้างชื่อเสียงแก่โรงเรียน เช่น จัดให้นักเรียนได้ร้องเพลงประจำโรงเรียน เพลงเชียร์ต่าง ๆ และจัดกิจกรรมแข่งขันกีฬาเพื่อสร้างอารมณ์ร่วม เป็นต้น

3. คณะครู อาจารย์และผู้บริหารของโรงเรียน กระทำตนให้เป็นแบบอย่างในด้านความสัมพันธ์และความสามัคคีแก่นักเรียน

4. ป้องกันและกำจัดสิ่งชั่วร้ายที่ทำให้เกิดความผิดทางวินัยทั้งภายใน และภายนอกโรงเรียน

5. ให้รางวัลแก่นักเรียนที่กระทำความดี เพื่อเป็นแบบอย่างของความดีงามในโอกาสวันสำคัญ

6. บ้านและโรงเรียนให้ความร่วมมือระหว่างกัน ในการป้องกันและกำจัดเหตุแห่งความผิดและร่วมมือกันในการให้ความอบอุ่นและความรักแก่นักเรียน.

7. ตักเตือนและให้คำแนะนำแก่นักเรียนผู้กระทำความผิดด้วยความรัก และเมตตาธรรม

8. ส่งเสริมกิจกรรมนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้แสดงออกในด้านต่าง ๆ เป็นการทำให้พลังงานเหลือใช้ในตัวเด็กลดลง

นอกจากการรณรงค์เรื่องการปลูกฝังจริยธรรม คุณธรรมในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษาแล้ว กรมอาชีวศึกษายังมีระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศว่าด้วยการแต่งกาย ความประพฤติ การลงโทษนักเรียน นักศึกษา เพื่อควบคุมคุณธรรม และส่งเสริมให้นักเรียนในโรงเรียน สังกัดกรมอาชีวศึกษา มีระเบียบวินัย มีคุณธรรม มีคุณภาพและมีความประพฤติที่เหมาะสม มิใช่มีความรู้เพียงอย่างเดียวอย่างแต่ก่อน ปัญหานี้แม้จะเป็นปัญหาใหญ่เพราะต้องแก้ไขที่ครูก่อนแล้วจึงส่งผลถึงเด็ก แต่การสร้างสรรค้วฒนธรรมอันดีงามอย่างต่อเนื่องอันจะก่อให้เกิดสันติสุขโดยส่วนตนและเกิดสันติภาพโดยรวมแล้ว จะต้องร่วมมือกันทุกฝ่าย ทั้งนักเรียน อาจารย์และผู้บริหาร เพื่อจะได้ก้าวสู่จุดมุ่งหมายของสถาบันการศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 2 อันเป็นสถาบันวิชาชีพชั้นสูงโดยแท้จริง

2.4 พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย

แก้วอุษา ชูทอง (2535 : 43) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปัตตานี พบว่า

1. ครู อาจารย์ และนักเรียนมีทัศนคติต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่ครู อาจารย์มีทัศนคติสูงกว่านักเรียน

2. ครู อาจารย์ที่มีเพศต่างกัน : มีทัศนคติต่อการประพาศิวิตินัยของนักเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งโดยส่วนรวมและรายด้าน ซึ่งครู อาจารย์ เพศหญิงมีทัศนคติสูงกว่าครู อาจารย์เพศชาย

3. ครู อาจารย์ที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่างกัน ซึ่งปรากฏอยู่เป็นประจำมีตั้งแต่การหลบหนีการเรียน แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบ การดื่มสุรา สูบบุหรี่ ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ และก่อการทะเลาะวิวาท และผู้เกี่ยวข้องกับการใช้ระเบียบวินัยก็มีความคิดเห็นหรือทัศนคติต่าง ๆ กัน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการฝึกวินัยในชั้นเรียน

Dunhill อ้างใน ปัญหา ศดสง่า (2532 : 147) ได้เสนอความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมฝึกวินัยในชั้นเรียนว่า พฤติกรรมดังกล่าวของนักเรียนได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัย 7 ประการ ได้แก่

1. ความสามารถของครู หมายถึง ความสามารถของครูในการสอนความสามารถที่ว่ามี ได้แก่ ความสามารถในการเขียนกระดานดำ การใช้คำพูด คำถามและคำตอบอย่างเหมาะสมและด้วยน้ำเสียงชัดเจน ความสามารถในการบรรยายเล่าเรื่อง สรุปประเด็นปัญหา เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ย่อมจะเกิดความประทับใจให้กับนักเรียน มากกว่าความเมื่อน่ายที่อาจเกิดขึ้น ครูที่มีความรู้ในเนื้อหาสาระวิชาเป็นอย่างดีและมีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ย่อมสามารถเริ่มต้นบทเรียนด้วยความเข้าใจ ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และเมื่อนักเรียนเกิดความสนใจแก่บทเรียนการดำเนินการสอนช่วงต่อ ๆ ไป ก็ง่ายขึ้น

ความสามารถในการเข้าใจลักษณะเฉพาะของนักเรียนแต่ละคนก็เป็นพื้นฐานสำคัญประการหนึ่งในการเรียนการสอนให้ได้ผล วุฒิภาวะทางอารมณ์ของครูก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่จะเป็นตัวเร่งพฤติกรรมฝึกวินัยของนักเรียนให้เกิดขึ้น ครูที่ไม่สามารถอดกลั้นต่อพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนบางประการของนักเรียนบางคน ก็อาจจะแสดงอารมณ์โกรธ โมโห หรือฉุนเฉียวเป็นการโต้ตอบ ซึ่งอาจทำให้สถานการณ์ในห้องเรียนเลวลงไปกว่าเดิม การคิดว่ากล่าวนักเรียนเป็นลักษณะที่ก้าวร้าวรุนแรงจะเกี่ยวพันกับวุฒิภาวะทางอารมณ์ของครู

2. ลักษณะเฉพาะของนักเรียน หมายถึง ลักษณะเฉพาะของนักเรียนและความแตกต่างระหว่างบุคคล

2.1 ลักษณะเฉพาะของนักเรียน หมายถึง ลักษณะเฉพาะที่เป็นธรรมชาติของเด็ก ได้แก่ การชอบเล่น การเลียนแบบ ความสนใจใคร่รู้ และการแข่งขัน

2.2 ความแตกต่างระหว่างบุคคล หมายถึง ลักษณะเฉพาะของนักเรียนที่ไม่เหมือนกัน ได้แก่ ระดับสติปัญญา พื้นฐานทางอารมณ์ บุคลิกภาพ และสภาพแวดล้อมทางบ้าน ปัจจัยเหล่านี้ย่อมมีอิทธิพลต่อนักเรียน ดังนั้น ครูที่เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ย่อมหาวิธีการต่าง ๆ กันมาใช้ในการปกครองนักเรียนให้มีวินัยในชั้นเรียน

3. สาระสำคัญของหลักสูตร หมายถึง เนื้อหาวิชาที่ครูกำหนดให้นักเรียนได้ศึกษาเล่าเรียนในแต่ละรายวิชา รวมทั้งกระบวนการถ่ายทอดของครูและแผนการจัดกิจกรรมในเนื้อหา

วิชาด้วย ตลอดจนการจัดหลักสูตรที่เกิดความเหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของนักเรียน ก็จะต้องคำนึงถึงด้วยเช่นกัน

3. สภาพแวดล้อมทางกายภาพในชั้นเรียน หมายถึง การจัดห้องเรียนที่เหมาะสม ได้แก่

- แสงสว่างเพียงพอ สีของเพดานและฝาผนัง
- อากาศไม่ร้อนอบอ้าว
- โต๊ะ ม้านั่ง ได้ขนาดและเพียงพอ
- การจัดบริเวณมุมวิชาการที่เป็นระเบียบ ได้รับความสนใจ

5. ชื่อเสียงของโรงเรียน โรงเรียนที่มีชื่อเสียงด้านต่าง ๆ เช่น นักเรียนเรียนเก่ง กีฬาเก่ง เป็นต้น ความรู้สึกของนักเรียนจะยึดมั่นความเป็นสถาบันและจะผูกพันในลักษณะที่พึงปรารถนา กล่าวคือ การร่วมกันผดุงรักษาชื่อเสียงให้คงไว้ ย่อมเกิดแนวโน้มให้นักเรียนประพฤติในทางที่ดี เช่น ขยันเรียน เชิดชูงาน มีมารยาทดี เป็นต้น

6. สิ่งแวดล้อมทางครอบครัว สิ่งแวดล้อมดังกล่าว หมายถึง สภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนโดยตรง เด็กจากชุมชนแออัดหรือแหล่งเสื่อมโทรมมักจะมีปัญหาได้ง่ายกว่าเด็กจากชุมชนอื่น ๆ และเด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดา แยกกันอยู่ย่อมมีปัญหาทางอารมณ์ได้ง่าย เป็นต้น

7. การให้รางวัลและการลงโทษ หมายถึง วิธีที่ครูแสดงพฤติกรรมได้ตอบเด็กกระทำดีหรือกระทำผิด เริ่มตั้งแต่การชมเชย การมอบสิ่งของตอบแทนไปจนถึงการดุด่าเขม่นตี การกระทำเช่นนี้อาจมีผลดีและผลเสียเป็นคาบสองคม

การให้รางวัลและการลงโทษ จะต้องคำนึงถึงสภาพที่เหมาะสม กล่าวคือ ควรให้รางวัลหรือลงโทษกรณีไหนโดยวิธีใดและเมื่อไร

ดังนั้น ครูจึงควรจะเรียนรู้ถึงอิทธิพล และปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการศึกษานักเรียนในชั้นเรียน ตลอดจนในโรงเรียน ถ้าหากนักเรียนมีระเบียบวินัยที่ดีจะทำให้การเรียน การสอนดำเนินไปสู่จุดมุ่งหมายที่ได้วางไว้

सनन सुमिदर (2526 : 60) ได้ให้ทัศนะไว้ว่า ระเบียบจะต้องมาจากนักเรียน ความสำคัญอยู่ที่การฝึกให้นักเรียนมีวินัย เพื่อจะได้มีความประพฤติในทางที่ถูกและมีมารยาทอันดีงาม มีวินัยที่จะปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของโรงเรียน เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว ซึ่งสอดคล้องกับ กาลัญจนนา หาลิตะพันธุ์ ที่ว่า ระเบียบซึ่งเหมาะสมที่สุดนั้นจะต้องให้นักเรียนมีโอกาสเสนออภิปรายและเห็นชอบ จึงจะเป็นสิ่งที่นักเรียนพร้อมที่จะปฏิบัติตามเพราะการฝ่าฝืน หมายถึง การไม่เคารพของเพื่อน ๆ และไม่เคารพตนเองอีกด้วย เกี่ยวกับลักษณะของระเบียบที่ดึนั้น พนัส หันนาคินทร์ มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า จะต้องเหมาะสมกับวัยและคุณวุฒิภาวะของนักเรียน สังคมที่มีวัฒนธรรมต่างกันย่อมมีระเบียบที่แตกต่างกันไปด้วย ดังนั้น ระเบียบของแต่ละโรงเรียนจึงมีความแตกต่างกันไปบ้าง เพื่อให้สอดคล้องกันกับ ปรัชญา และวัฒนธรรมในโรงเรียนนั้น ๆ

ประเภทของวินัยที่ควรปลูกฝังให้กับเด็ก เซเวียคอฟและพริทซ์ (1955 : 8-14) ทำการศึกษาพบว่า ควรจะเน้นในเรื่องวินัยในตนเอง ซึ่งตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความชื่นชอบและความรักในอุดมคติ หรือการยึดมั่นในจุดมุ่งหมายที่เด็กมีส่วนได้สร้างขึ้นมา จะเห็นได้ว่าครูมีบทบาทสำคัญในการควบคุม ปัญหาทางวินัยของนักเรียน และระเบียบที่เหมาะสมนั้นควรจะให้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้าง และสอดคล้องกันกับบุคลิกภาพของนักเรียน ตลอดจนสภาพสังคมปัจจุบัน

2.4.1 ด้านการแต่งกายของนักเรียน

กรมอาชีวศึกษา (2534 : 2) ได้ออกระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของนักเรียน พุทธศักราช 2534 โดยอาศัยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย เครื่องแบบนักเรียน พุทธศักราช 2527 โดยทั่วไปมีดังนี้

เครื่องแบบนักเรียนปกติ นักเรียนหญิงกำหนดให้แต่งกายด้วย เสื้อเชิ้ตขาว กระโปรงสี ทรายาวคลุมเข่าถึงกลางสะบ้าหัวเข่า ประมาณ 15 เซนติเมตร ใช้ผ้าพื้นเกลี้ยง ไม่มีลวดลาย ไม่ใช้ผ้ายีนส์ลูกฟูกหรือผ้าสักหลาด รองเท้าสีด้านแบบหุ้มส้น ปลายเท้าหุ้มนสูงไม่เกิน 3 เซนติเมตร ไม่สวมถุงเท้าทุกชนิด และเสื้อให้ใช้กระดุมโลหะสีขาวพร้อมติดเครื่องหมายโรงเรียน ส่วนเข็มขัด ใช้เข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดทำด้วยโลหะตราเครื่องหมายโรงเรียนเช่นกัน

สำหรับนักเรียนชาย กำหนดให้ใช้เสื้อเชิ้ตขาว กางเกงสีกรมท่าใช้ผ้าพื้นเกลี้ยงไม่ใช่ผ้า ยีนส์ ผ้าลูกฟูก หรือสักหลาด รองเท้าผ้าใบหรือหนังสีดำหุ้มส้น ถุงเท้าสีดำ เข็มขัดหนังสีดำหัว เข็มขัดทำด้วยโลหะตราเครื่องหมายโรงเรียน

ชุดฝึกงาน กำหนดให้ใช้เสื้อซาฟารี สีกรมท่า ใช้ผ้าพื้นเกลี้ยงซึ่งเป็นชนิดเดียวกับ กางเกง และให้ใช้ในการฝึกงานเท่านั้น

เครื่องแบบทุกส่วนต้องเป็นทรงสุภาพ ไม่มีลวดลาย ไม่รัดรูป หรือหลวมเกินไป ส่วน ทรงผมของนักเรียนหญิง ให้ตัดสั้นระดับต้นคอ นักเรียนชายให้ตัดทรงทรง ไม่ไว้หนวดเครา

ระเบียบข้อบังคับหรือประกาศ ว่าด้วยการแต่งกายนักเรียน ในแต่ละแห่งมีความคล้ายคลึง กัน เนื่องจากอาศัยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ระเบียบกรมอาชีวศึกษาด้วยกัน จะมีส่วนที่ต่างกัน เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เท่าที่สถานศึกษาแต่ละแห่งเห็นสมควร

2.4.2 ด้านความประพฤติของนักเรียน

กรมอาชีวศึกษา (2534 : 1) ได้วางระเบียบว่าด้วยความประพฤติของนักเรียน พุทธ ศักราช 2534 ตามสภาพความเหมาะสม ดังนี้

ความผิดร้ายแรงหรือศาลลงโทษทางอาญา เช่น กล่าวโจทก์โรงเรียนหรือให้ร้ายโรง เรียนด้วยเจตนาไม่บริสุทธิ์ ทำร้ายร่างกายครู อาจารย์ หรือข่มขู่ครู อาจารย์ เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน พกพาอาวุธเข้ามาในโรงเรียน ค้าขายเสพติด หรือมีสิ่งเสพติดไว้ในครอบครอง ค้าประเวณี ปลอม แปลงเอกสารทางราชการ ทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน ความผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อการ

เป็นนักเรียน เช่น การเข้าประกวดนางงาม มีพฤติกรรมส่อไปในทางเสื่อมเสียเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสม พฤติกรรมผิดระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของนักเรียนและความผิดทั่วไป เช่น แสดงอาการไม่สุภาพส่งเสียงดัง ไม่เคารพอาจารย์ สูบบุหรี่ในที่ชุมชนหรือเปิดเผย จัดทำกิจกรรมโดยไม่ได้รับอนุญาตจากโรงเรียน เขียนหรือพิมพ์ข้อความที่ล่วงละเมิดผู้อื่น ไม่ประพฤติในทางทุจริต เป็นต้น

ระเบียบต่าง ๆ ส่วนมากจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอบายมุข เช่น การเสพสุราของมีนเมา ประพฤติทางชู้สาว เล่นการพนัน พกอาวุธ การทะเลาะวิวาท การเสพสิ่งเสพติดให้โทษ การค้าประเวณี หรือก่อความไม่สงบในโรงเรียนหรือชุมชน

ที่เป็นเช่นนี้ เพื่อให้ให้นักเรียนมีความประพฤติดีงามเป็นแบบอย่างที่ดีในวันหน้า แนวคิดนี้ต้องการให้ปฏิบัติได้ผลอย่างจริงจังเหมือนกันหมดทุกโรงเรียน

ระเบียบข้อบังคับและคำสั่ง เป็นการทำให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเอง รู้จักปกครองตนเอง ระเบียบกฎเกณฑ์หรือข้อบังคับต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติคือ นักเรียนที่ได้มองเห็นคุณค่าว่า การปฏิบัติตามกฎข้อบังคับที่โรงเรียนสร้างขึ้นไว้ และตัวเองก็เห็นพ้องด้วย เป็นสิ่งที่จะดำรงความสงบเรียบร้อย นำมาซึ่งความสุขและความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคมนั้น นักเรียนจะเห็นชัดว่าการทำอะไรตามใจชอบจะก่อให้เกิดความไม่สงบสุข

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 การสร้างเครื่องมือ

3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปวช. 2 โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี ปีการศึกษา 2542 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และพาณิชยกรรม จำนวน 2,200 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชากรที่เป็นนักศึกษาชั้น ปวช. 2 โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จำนวน 327 คน โดยใช้ตารางของ Krejcie & Morgan

ตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างนักเรียน ชั้น ปวช. 2 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี ปีการศึกษา 2542

โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง
	ช่างอุตสาหกรรม	พาณิชยกรรม	
โรงเรียนเทคโนโลยีแหลม ทอง	463	422	163
โรงเรียนเทคโนโลยีปทุมธานี	692	623	164

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุงและพัฒนามาจากแบบสอบถามรวม 2 ตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นการศึกษาคฤศกรรม ผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) 5 ระดับคือ

5	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น	เห็นด้วย
3	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น	ไม่แน่ใจ
2	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น	ไม่เห็นด้วย
1	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3.2.2 การสร้างเครื่องมือ

- ศึกษาทฤษฎี เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระเบียบ กรมอาชีวศึกษา 2534 ว่าด้วยการแต่งกายของนักศึกษา และว่าด้วยความประพฤติของนักเรียน
- ศึกษาแบบสอบถามงานวิจัยของ กฤษดา แจ่มโสภณ (2538 : 5-8) และ วิสิทธิ์ คลังสิน (2539 : 1-5)
- นำแบบสอบถามที่สร้างแล้วเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบแนะนำปรับปรุงแก้ไข
- นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ ความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และความถูกต้องของภาษา รวม 5 คน
 - 4.1 ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
 - 4.2 ผศ.ดร.ผจญ ชันระชวณะ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าธนบุรี
 - 4.3 ดร.พยุศักดิ์ เมฆสุวรรณ ผู้รับใบอนุญาตโรงเรียนเทคโนโลยีแหลมทอง
 - 4.4 นายเลอพงษ์ วัชรมัย อาจารย์ใหญ่โรงเรียนเทคโนโลยีแหลมทอง
 - 4.5 นางชนากานต์ ยินยง ผู้อำนวยการโรงเรียนเทคโนโลยีปทุมธานี
- นำแบบสอบถามที่ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อเสนอแนะปรึกษาอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปทดลองใช้ต่อไป

3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

- หลังจากแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามอย่างละเอียดดีแล้ว เพื่อให้แบบสอบถามชุดนั้นมีความเชื่อมั่น (Reliability) สำหรับการวิจัยจึงนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะ

ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ที่วิทยาลัยเทคนิคปทุมธานี

2. นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้แล้วไปหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีของ Cronbach ที่เรียกว่า “สัมประสิทธิ์อัลฟา” (α Coefficient) ได้ค่าของความเชื่อมั่นที่ระดับ .90

3. นำแบบสอบถามที่นำไปทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไขแล้ว ทำเป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อเก็บข้อมูลต่อไป

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. บันทึกรับขออนุญาตให้งานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ออกหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลจากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างดังที่ได้กำหนดไว้

2. ทำหนังสือต่อสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ให้ความเห็นชอบแล้วนำหนังสือที่ผ่านการพิจารณาแล้วเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เพื่อออกหนังสือขอความร่วมมือไปยังผู้อำนวยการความสะดวกในการเก็บข้อมูลต่อไป

3. การส่งแบบสอบถาม ผู้วิจัยเดินทางไปส่งแบบสอบถาม และไปเก็บรวบรวมด้วยตนเอง หลังจากส่งไปแล้ว 1 เดือน ถ้ายังไม่ได้ ผู้วิจัยนัดว่าจะมาเก็บตามอีกภายใน 1 สัปดาห์

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. ตรวจสอบจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปตามกลุ่มตัวอย่างจำนวน 327 ฉบับ และได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับคืนมา 313 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95.72

2. ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS /PC⁺ (Statistical Package for the Social Sciences/ Personal Computer Plus)

3. ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจะวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่และร้อยละ

4. ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดปทุมธานี จะวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยทำเป็นรายชื่อเฉพาะด้าน และรวมทุกด้าน และนำเสนอในรูปของตารางพร้อมคำบรรยายประกอบ

5. เกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3.50 – 4.49	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น	เห็นด้วย
2.50 – 3.49	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น	ไม่แน่ใจ
1.50 – 2.49	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น	ไม่เห็นด้วย
1.00 – 1.49	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ
2. ค่าเฉลี่ย (Mean) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. ค่า t-test

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมผิกระเบียบวินัย ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติ ของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี โดยเสนอผลการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปแบบของตาราง

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในจังหวัดปทุมธานี โดยการแสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอผลในรูปแบบของตาราง

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ชั้นปวช. 2 ประเภทช่างวิชาอุตสาหกรรม กับพลศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่
และค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4.1 จำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับเพศ รอบที่เรียน
ผลการเรียน อาชีพบิดามารดา ที่พัก รายได้บิดามารดา ค่าใช้จ่ายต่อเดือน
อาศัยกับ และการเดินทาง จำแนกตามประเภทวิชา

ข้อมูลทั่วไป	ช่วงอุตสาหกรรม		พาณิชย์กรรม		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ						
ชาย	175	97.22	2	1.50	177	56.55
หญิง	5	2.78	131	98.50	136	43.45
2. รอบที่เรียน						
รอบเช้า	176	97.78	130	97.75	306	97.76
รอบบ่าย	2	1.11	2	1.50	4	1.28
รอบค่ำ	2	1.11	1	0.75	3	0.96
3. ผลการเรียน						
1.50-2.00	49	27.22	27	20.30	76	24.28
2.01-2.50	79	43.89	39	29.32	118	37.70
2.51-3.00	36	20.00	37	27.82	73	23.32
มากกว่า 3.00 ขึ้นไป	16	8.89	30	22.56	46	14.70
4. อาชีพของบิดามารดา						
รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	43	23.89	15	11.28	58	18.53
เกษตรกร	15	8.33	20	15.04	35	11.18
ค้าขาย	40	22.22	31	23.31	71	22.68
รับจ้างทั่วไป	74	41.11	59	44.36	133	42.49
อื่นๆ	8	4.45	8	6.02	16	5.11
5. ที่พัก						
จังหวัดปทุมธานี	129	71.67	107	80.45	236	75.40
กรุงเทพมหานคร	14	7.78	2	1.50	16	5.11
จังหวัดนนทบุรี	31	17.22	11	8.27	42	13.42
อื่นๆ	6	3.33	13	9.78	19	6.07

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	ช่วงอุตสาหกรรม		พาณิชย์กรรม		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
6. รายได้ของบิดามารดาต่อเดือน						
ต่ำกว่า 5,000 บาท	27	15.00	18	13.53	45	14.38
5,000 - 10,000 บาท	101	56.11	75	56.39	176	56.23
10,001 - 15,000 บาท	31	17.22	27	20.30	58	18.53
มากกว่า 15,000 บาทขึ้นไป	21	11.67	13	9.78	34	10.86
7. ค่าใช้จ่ายในการศึกษาต่อเดือน						
ต่ำกว่า 1,000 บาท	38	21.11	16	12.03	54	17.25
1,000 - 1,500 บาท	65	36.11	68	51.13	133	42.49
1,501 - 2,000 บาท	68	37.78	47	35.34	115	36.74
มากกว่า 2,000 บาท	9	5.00	2	1.50	11	3.52
8. นักเรียนพักอยู่กับ						
บิดา มารดา	143	79.45	104	78.20	247	78.91
ผู้ปกครอง	27	15.00	25	18.80	52	16.61
หอพัก	4	2.22	2	1.50	6	1.92
บ้านเช่า	6	3.33	2	1.50	8	2.56
9. การเดินทาง						
เดิน	6	3.33	1	0.75	7	2.23
รถประจำทาง	145	80.56	115	86.47	260	83.07
รถจักรยานยนต์	16	8.89	7	5.26	23	7.35
รถยนต์ส่วนตัว	13	7.22	10	7.52	23	7.35
รวม	180	100.00	133	100.00	313	100.00

ตารางที่ 4.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น 313 คน เป็นนักเรียนประเภท ช่วงอุตสาหกรรม จำนวน 180 คน และเป็นนักเรียนประเภทพาณิชย์กรรม จำนวน 133 คน ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 56.55 เรียนรอบเช้า คิดเป็นร้อยละ 97.76 มีคะแนนเฉลี่ย 2.01-2.50 คิด เป็นร้อยละ 37.70 บิดามารดามีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 42.49 พักอยู่ในจังหวัดปทุมธานี คิดเป็นร้อยละ 75.40 บิดามารดามีรายได้ต่อเดือน 5,000-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 56.23 ค่าใช้ จ่ายในการศึกษาต่อเดือน 1,000-1,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 42.49 นักเรียนพักอยู่กับบิดามารดา คิด เป็นร้อยละ 78.91 และนักเรียนเดินทางไปเรียน โดยรถประจำทาง คิดเป็นร้อยละ 83.07

เมื่อพิจารณาข้อมูลทั่วไป จำแนกตามประเภทวิชา พบว่า นักเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 97.22 เรียนรอบเช้า คิดเป็นร้อยละ 97.78 มีคะแนนเฉลี่ย 2.01-2.50 คิดเป็นร้อยละ 43.89 บิดามารดามีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 41.11 พักอยู่ในจังหวัดปทุมธานี คิดเป็นร้อยละ 71.67 บิดามารดามีรายได้ต่อเดือน 5,000-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 56.11 ค่าใช้จ่ายในการศึกษาต่อเดือน 1,501-2,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 37.78 นักเรียนพักอยู่กับบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 79.45 และนักเรียนเดินทางไปเรียนโดยรถประจำทาง คิดเป็นร้อยละ 80.56 สำหรับนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 98.50 เรียนรอบเช้า คิดเป็นร้อยละ 97.75 มีคะแนนเฉลี่ย 2.01-2.50 คิดเป็นร้อยละ 29.32 บิดามารดามีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 44.36 พักอยู่ในจังหวัดปทุมธานี คิดเป็นร้อยละ 80.45 บิดามารดามีรายได้ต่อเดือน 5,000-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 56.39 ค่าใช้จ่ายในการศึกษาต่อเดือน 1,000-1,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 51.13 นักเรียนพักอยู่กับบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 78.20 และนักเรียนเดินทางไปเรียนโดยรถประจำทาง คิดเป็นร้อยละ 86.47

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อความความคิดเห็นพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดปทุมธานี โดยการแสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นของนักเรียนชั้น ปวช.2 เกี่ยวกับพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านการแต่งกาย

พฤติกรรมผิกระเบียบวินัย	N = 313		ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับ ที่
	\bar{x}	S.D.		
1. การที่นักเรียนแต่งกายผิกระเบียบเพราะไม่ทราบระเบียบของโรงเรียน	2.77	1.16	ไม่แน่ใจ	10
2. การที่นักเรียนแต่งกายผิกระเบียบเพราะไม่มีผู้แนะนำให้คำปรึกษา	2.68	1.10	ไม่แน่ใจ	12
3. การที่นักเรียนแต่งกายผิกระเบียบเพราะไม่มีอาจารย์ตักเตือนหรือลงโทษ	2.56	1.15	ไม่แน่ใจ	17
4. การที่นักเรียนแต่งกายผิกระเบียบตามเพื่อน มิฉะนั้นจะเข้ากลุ่มไม่ได้	2.71	1.22	ไม่แน่ใจ	11
5. การที่นักเรียนใส่เครื่องแต่งกายผิกระเบียบเพราะต้องการแต่งกายตามแฟชั่น	3.27	1.18	ไม่แน่ใจ	4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถนำข้อมูลไปใช้ในการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย	N = 313		ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับ ที่
	\bar{x}	S.D.		
6. การที่นักเรียนคิดว่าเครื่องแต่งกายที่ระเบียบเป็นผลมาจากผู้ปกครองจัดทำให้โดยไม่ทราบว่ามีค	2.58	1.14	ไม่แน่ใจ	15
7. การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะฐานะยากจนไม่สามารถหาเครื่องแบบที่ถูกระเบียบมาได้	2.64	1.18	ไม่แน่ใจ	13
8. การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะทำให้ดูเท่เป็นจุดเด่นและจุดสนใจของเพื่อน ๆ และคนทั่วไป	3.24	1.25	ไม่แน่ใจ	5
9. การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะเห็นว่าเครื่องแบบที่ใช้ไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน	3.30	1.15	ไม่แน่ใจ	3
10. การที่นักเรียนไว้ผมยาวเกินกว่าระเบียบที่กำหนดเพราะเลียนแบบแฟนและคารา	3.09	1.21	ไม่แน่ใจ	8
11. การที่นักเรียนไว้ผมยาวเกินกว่าระเบียบที่กำหนดเพราะเชื่อว่าเป็นที่สนใจและเป็นที่ยอมรับของเพศตรงข้าม	3.12	1.12	ไม่แน่ใจ	6
12. การที่นักเรียนสวมเสื้อฝักงานผิดระเบียบโดยใช้ของสถาบันอื่นหรือของเพื่อนที่ผิดระเบียบเนื่องจากอาจารย์ผู้สอนไม่ว่ากล่าวหรือตักเตือน	2.63	1.26	ไม่แน่ใจ	14
13. การที่นักเรียนสวมกางเกงยีนส์เพราะตามแฟชั่น	3.37	1.15	ไม่แน่ใจ	1
14. การที่นักเรียนสวมรองเท้าผิดระเบียบ เช่น สีขาวเหยียบส้น มีลวดลาย เพราะเห็นผู้อื่นกระทำไม่โดนลงโทษ	3.10	1.15	ไม่แน่ใจ	7
15. การที่นักเรียนสวมเครื่องประดับผิดระเบียบเพราะชอบความสวยงาม	3.34	1.10	ไม่แน่ใจ	2
16. การที่นักเรียนสวมเครื่องประดับผิดระเบียบเพราะจำเป็น เนื่องจากเป็นเครื่องกลางของคลัง	3.06	1.21	ไม่แน่ใจ	9
17. การที่นักเรียนไม่ใส่หัวเข็มขัดหรือติดตราเครื่องหมายของโรงเรียนแต่นำของสถาบันอื่นมาใช้เพราะไม่ศรัทธาและไม่ภาคภูมิใจในสถานศึกษาของตน	2.58	1.27	ไม่แน่ใจ	16
เฉลี่ยรวม	2.94	0.64	ไม่แน่ใจ	

ตารางที่ 4.2 พบว่า พฤติกรรมผิกระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านการแต่งกาย ในภาพรวมอยู่ในระดับไม่แน่ใจ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.94 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยอยู่ในระดับไม่แน่ใจ ทุกข้อ เรียงลำดับจากข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยห้าลำดับแรก คือ การที่นักเรียนสวมกางเกงยีนส์เพราะตามแฟชั่น การที่นักเรียนสวมเครื่องประดับผิกระเบียบเพราะชอบความสวยงาม การที่นักเรียนแต่งกายผิกระเบียบเพราะเห็นว่าเครื่องแบบที่ใช้ไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน การที่นักเรียนใส่เครื่องแต่งกายผิกระเบียบเพราะต้องการแต่งกายตามแฟชั่น และการที่นักเรียนแต่งกายผิกระเบียบเพราะทำให้ดูเท่เป็นจุดเด่นและจุดสนใจของเพื่อน ๆ และคนทั่วไป โดยมีค่าเฉลี่ย 3.37 , 3.34 ,3.30 ,3.27 และ 3.24 ตามลำดับ และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การที่นักเรียนแต่งกายผิกระเบียบเพราะไม่มีอาจารย์ตักเตือนหรือลงโทษ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.56

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านความประพฤติ

พฤติกรรมผิกระเบียบวินัย	N = 313		ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
	\bar{x}	S.D.		
1. การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทเนื่องจากมีอุปนิสัยเป็นอันธพาล	2.88	1.27	ไม่แน่ใจ	18
2. การที่นักเรียนที่ก่อเรื่องทะเลาะวิวาทเป็นมีปัญหาทางบ้านต้องการระบายออก	2.65	1.18	ไม่แน่ใจ	28
3. การที่นักเรียนที่ก่อเรื่องทะเลาะวิวาทเนื่องจากผลประโยชน์บางประการ	2.79	1.18	ไม่แน่ใจ	23
4. การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทเพื่อชิงความเป็นใหญ่กันในโรงเรียน	2.84	1.27	ไม่แน่ใจ	22
5. การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทเพราะมีเหตุผลมาจากเรื่องชู้สาว	2.65	1.27	ไม่แน่ใจ	30
6. การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทมีเหตุผลมาจากรักเพื่อนฝูงและมีเพื่อนมาก	3.55	1.21	เห็นด้วย	1
7. การที่นักเรียนสูบบุหรี่ในที่เปิดเผยเพื่อแสดงความเป็นผู้ใหญ่	2.76	1:28	ไม่แน่ใจ	24
8. การที่นักเรียนสูบบุหรี่ในที่เปิดเผยเพื่อแสดงความเด่น เห็นว่าเท่	2.70	1.29	ไม่แน่ใจ	27
9. การที่นักเรียนสูบบุหรี่ในที่เปิดเผยเพราะไม่มีอาจารย์ตักเตือนหรือลงโทษ	2.65	1.26	ไม่แน่ใจ	29

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย	N = 313		ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับ ที่
	\bar{x}	S.D.		
10. การที่นักเรียนสูบบุหรี่ในที่เปิดเผยเพราะ บทลงโทษไม่รุนแรง	2.93	1.32	ไม่แน่ใจ	15
11. การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรงเพราะเพื่อนชวน ตามเพื่อน ต้องการเข้ากลุ่มเพื่อน	3.04	1.37	ไม่แน่ใจ	11
12. การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรง เช่น ยาบ้าเพราะ อยากลองและเห็นว่าไม่เป็นอันตราย	2.86	1.34	ไม่แน่ใจ	19
13. การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรง เช่น ยาบ้าเพราะ มีปัญหาทางบ้าน ขาดความอบอุ่น	2.90	1.31	ไม่แน่ใจ	17
14. การที่นักเรียนแอบเล่นการพนัน เช่น กดเครื่องคิดเลขเพราะความสนุก	3.10	1.23	ไม่แน่ใจ	8
15. การที่นักเรียนแอบเล่นการพนันเพราะต้องการเงิน	2.93	1.21	ไม่แน่ใจ	14
16. การที่นักเรียนแอบเล่นการพนันเพราะติดการพนัน	2.73	1.17	ไม่แน่ใจ	25
17. การที่นักเรียนแอบเล่นการพนันเพราะชอบ ความตื่นเต้นเร้าใจ	2.90	1.23	ไม่แน่ใจ	16
18. การที่นักเรียนแอบเล่นการพนันเพราะเห็นว่า บทลงโทษไม่รุนแรง	2.84	1.25	ไม่แน่ใจ	21
19. การที่นักเรียนแอบเล่นการพนันกันอย่างเปิดเผย เพราะอาจารย์ไม่ลงโทษ	2.71	1.34	ไม่แน่ใจ	26
20. การที่นักเรียนลบลหู่หมีนคร-อาจารย์หรือแสดง กริยากระด้างกระเดื่องเนื่องจากต้องการลงดี	2.57	1.37	ไม่แน่ใจ	32
21. การที่นักเรียนลบลหู่หมีนคร-อาจารย์หรือแสดง กริยากระด้างกระเดื่องเนื่องจากมีนิสัยเกร	2.65	1.29	ไม่แน่ใจ	31
22. การที่นักเรียนลบลหู่หมีนคร-อาจารย์หรือแสดง กริยากระด้างกระเดื่องเนื่องจากครู-อาจารย์ ประพฤติคนไม่เหมาะสม เช่น เมาสุรา ฯลฯ	3.12	1.19	ไม่แน่ใจ	6
23. การที่นักเรียนลบลหู่หมีนคร-อาจารย์หรือแสดง กริยากระด้างกระเดื่องเนื่องจากครู-อาจารย์ กลั่นแกล้ง รังแกลงโทษเกินกว่าเหตุ	3.02	1.26	ไม่แน่ใจ	12

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย	N = 313		ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับ ที่
	\bar{x}	S.D.		
24. การที่นักเรียนลบหลู่ดูหมิ่นครู-อาจารย์หรือแสดง กริยากระด้างกระเดื่องเนื่องจากครู-อาจารย์ ขาดความยุติธรรม	3.11	1.22	ไม่แน่ใจ	7
25. การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ไม่เหมาะสมในสภาพ นักเรียน เช่น ไนท์คลับ บาร์ เพราะเพื่อนชักจูง	3.04	1.16	ไม่แน่ใจ	10
26. การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ไม่เหมาะสมในสภาพ นักเรียน เช่น ไนท์คลับ บาร์ เพราะต้องการอยากรู้ อยากเห็นและมีประสบการณ์	3.18	1.15	ไม่แน่ใจ	4
27. การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ไม่เหมาะสมในสภาพ นักเรียน เช่น ไนท์คลับ บาร์ เพราะต้องการ ความสนุกสนานเพลิดเพลิน	3.18	1.24	ไม่แน่ใจ	5
28. การที่นักเรียนหลบเลี่ยงกิจกรรมที่ทาง โรงเรียน กำหนด เพราะเห็นว่าไม่มีการลงโทษ หรือ ไม่มีผลต่อคะแนน	2.84	1.18	ไม่แน่ใจ	20
29. การที่นักเรียนหลบเลี่ยงกิจกรรมที่ทาง โรงเรียน กำหนด เพราะไม่ชอบกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น	3.31	1.30	ไม่แน่ใจ	2
30. การที่นักเรียนหลบเลี่ยงกิจกรรมที่ทาง โรงเรียน กำหนด เพราะเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์ น่าเบื่อหน่าย	3.20	1.17	ไม่แน่ใจ	3
31. การที่นักเรียนดูวีดิทัศน์และหนังสืออนาจาร เพราะความอยากรู้อยากเห็น	3.00	1.23	ไม่แน่ใจ	13
32. การที่นักเรียนดูวีดิทัศน์และหนังสืออนาจาร เพราะเพื่อนชวน	3.06	1.15	ไม่แน่ใจ	9
33. การที่นักเรียนปฏิบัติตนและไม่เข้าร่วมตามโครงการ โรงเรียนสีขาวเพราะเห็นว่าไม่ช่วยลดปัญหาความ เสื่อมเสียของเยาวชนได้จริง และไม่ต้องการ ประพฤติตนเป็นคนดีของสังคม	2.18	1.26	ไม่เห็นด้วย	33
เฉลี่ยรวม	2.91	0.69	ไม่แน่ใจ	

ตารางที่ 4.3 พบว่า พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านความประพฤติ ในภาพรวม อยู่ในระดับไม่แน่ใจ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.91 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัย อยู่ในระดับเห็นด้วย จำนวน 1 ข้อ และอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย จำนวน 1 ข้อ ส่วนข้ออื่น ๆ นอกนั้น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ เรียงลำดับจากข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยห้าลำดับแรก คือ การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทมีเหตุผลมาจากรักเพื่อนฝูงและมีเพื่อนมาก การที่นักเรียนหลบเลี่ยงกิจกรรมที่ทางโรงเรียนกำหนด เพราะไม่ชอบกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น การที่นักเรียนหลบเลี่ยงกิจกรรมที่ทางโรงเรียนกำหนด เพราะเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์ น่าเบื่อหน่าย การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสภาพนักเรียน เช่น ไนท์คลับ บาร์ เพราะต้องการอยากรู้อยากเห็นและมีประสบการณ์ และการที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสภาพนักเรียน เช่น ไนท์คลับ บาร์ เพราะต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน โดยมีค่าเฉลี่ย 3.55 , 3.31 , 3.20 , 3.18 และ 3.18 ตามลำดับ และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การที่นักเรียนปฏิบัติตนและไม่เข้าร่วมตามโครงการโรงเรียนสีขาวเพราะเห็นว่าไม่ช่วยลดปัญหาความเสื่อมเสียของเยาวชนได้จริงและไม่ต้องการประพฤติตนเป็นคนดีของสังคม 2.18

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน ในภาพรวม และรายด้าน

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย	N = 313		ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับ ที่
	\bar{x}	S.D.		
1. ด้านการแต่งกาย	2.94	0.64	ไม่แน่ใจ	1
2. ด้านความประพฤติ	2.91	0.69	ไม่แน่ใจ	2
เฉลี่ยรวม	2.92	0.58	ไม่แน่ใจ	

ตารางที่ 4.4 พบว่า พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน ในภาพรวม อยู่ในระดับไม่แน่ใจ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.92 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัย อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ทั้งสองด้าน เรียงลำดับจากด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย คือ ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.94 และ 2.91 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ชั้น ปวช. 2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพาณิชย์กรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น การเปรียบเทียบพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนชั้น
ปวช. 2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพาณิชย์กรรม ในเขตจังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานใน

การวิจัยไ้ว่านักเรียนชั้น ปวช. 2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพลีชยกรรม มีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์และเปรียบเทียบผู้วิจัยได้นำเสนอเป็นตาราง ดังนี้

ตารางที่ 4.5 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ชั้น ปวช. 2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพลีชยกรรมด้านการแต่งกาย

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น				t
	ช่างอุตสาหกรรม (N = 180)		พลีชยกรรม (N = 133)		
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	
1. การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะไม่ทราบระเบียบของโรงเรียน	2.92	1.11	2.56	1.20	2.69**
2. การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะไม่มีผู้แนะนำให้คำปรึกษา	2.83	1.09	2.48	1.08	2.83**
3. การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะไม่มีอาจารย์ตักเตือนหรือลงโทษ	2.72	1.10	2.35	1.18	2.86**
4. การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบตามเพื่อน มิฉะนั้นจะเข้ากลุ่มไม่ได้	2.88	1.17	2.47	1.25	2.94**
5. การที่นักเรียนใส่เครื่องแต่งกายผิดที่ระเบียบเพราะต้องการแต่งกายตามแฟชั่น	3.23	1.13	3.32	1.24	-0.61
6. การที่นักเรียนคิดว่าเครื่องแต่งกายที่ระเบียบเป็นผลมาจากผู้ปกครอง จัดหาให้โดยไม่ทราบว่าผิด	2.73	1.14	2.37	1.11	2.78**
7. การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะฐานะยากจนไม่สามารถหาเครื่องแบบที่ถูกระเบียบมาใส่ได้	2.91	1.21	2.28	1.05	4.80**
8. การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะทำให้ดูเท่เป็นจุดเด่นและจุดสนใจของเพื่อน ๆ และคนทั่วไป	3.33	1.20	3.11	1.30	1.51
9. การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะเห็นว่าเครื่องแบบที่ใช้ไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน	3.83	1.11	3.18	1.20	1.54

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น				t
	ช่างอุตสาหกรรม (N = 180)		พาณิชย์กรรม (N = 133)		
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	
10. การที่นักเรียนไว้ผมยาวเกินกว่าระเบียบ ที่กำหนดเพราะเลียนแบบแฟชั่นและดารา	2.24	1.20	2.89	1.21	-2.60*
11. การที่นักเรียนไว้ผมยาวเกินกว่าระเบียบ ที่กำหนดเพราะเชื่อว่าเป็นที่สนใจและ เป็นที่ชื่นชมของเพศตรงข้าม	3.35	1.01	2.80	1.18	4.39**
12. การที่นักเรียนสวมเสื้อฝักงานผิดระเบียบ โดยใช้ของสถาบันอื่นหรือของเพื่อน ที่ผิดระเบียบเนื่องจากอาจารย์ผู้สอน ไม่ว่ากล่าวหรือดักเตือน	2.77	1.29	2.44	1.20	2.35*
13. การที่นักเรียนสวมกางเกงยีนส์ เพราะตามแฟชั่น	3.45	1.15	3.26	1.15	1.43
14. การที่นักเรียนสวมรองเท้าผิดระเบียบ เช่น สีขาวเหยียบส้น มีลวดลาย เพราะ เห็นผู้อื่นกระทำไม่โดนลงโทษ	3.14	1.14	3.05	1.17	0.66
15. การที่นักเรียนสวมเครื่องประดับผิดระเบียบ เพราะชอบความสวยงาม	3.24	1.14	3.47	1.04	-1.76
16. การที่นักเรียนสวมเครื่องประดับผิดระเบียบ เพราะจำเป็น เนื่องจากเป็นเครื่องกลางของขลัง	3.27	1.25	2.79	1.10	3.50**
17. การที่นักเรียนไม่ใส่หัวเข็มขัดหรือติดตรา เครื่องหมายของโรงเรียนแต่นำของสถาบัน อื่นมาใช้เพราะไม่ศรัทธาและไม่ภาคภูมิใจ ในสถานศึกษาของตน	2.87	1.24	2.20	1.20	4.84**
เฉลี่ยรวม	3.07	0.61	2.77	0.63	4.34**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการ * $p \leq 0.05$ ** $p \leq 0.01$ ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.5 เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมผิกระเบียบวินัย ด้านการแต่งกาย ระหว่างนักเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพาณิชย์กรรม พบว่า ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 9 ข้อ คือ การที่นักเรียนแต่งกายผิกระเบียบเพราะไม่ทราบระเบียบของโรงเรียน การที่นักเรียนแต่งกายผิกระเบียบเพราะไม่มีผู้แนะนำให้คำปรึกษา การที่นักเรียนแต่งกายผิกระเบียบเพราะไม่มีอาจารย์ตักเตือนหรือลงโทษ การที่นักเรียนแต่งกายผิกระเบียบตามเพื่อนมิฉะนั้นจะเข้ากลุ่มไม่ได้ การที่นักเรียนแต่งกายผิกระเบียบเพราะฐานะยากจนไม่สามารถหาเครื่องแบบที่ถูกระเบียบมาใช้ได้ การที่นักเรียนไว้ผมยาวเกินกว่าระเบียบที่กำหนดเพราะเชื่อว่าเป็นที่สนใจและเป็นที่ยื่นชอบของเพศตรงข้าม การที่นักเรียนสวมเครื่องประดับผิกระเบียบเพราะจำเป็น เนื่องจากเป็นเครื่องลงของขลัง และการที่นักเรียนไม่ใส่หัวเข็มขัดหรือติดตราเครื่องหมายของโรงเรียนแต่นำของสถาบันอื่นมาใช้เพราะไม่ศรัทธาและไม่ภาคภูมิใจในสถานศึกษาของตน และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 ข้อ คือ การที่นักเรียนไว้ผมยาวเกินกว่าระเบียบที่กำหนดเพราะเลียนแบบแฟชั่นและคารา และการที่นักเรียนสวมเสื้อฝักงานผิกระเบียบโดยใช้ของสถาบันอื่นหรือของเพื่อนที่ผิกระเบียบเนื่องจากอาจารย์ผู้สอนไม่ว่ากล่าวหรือตักเตือน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนข้ออื่น ๆ นอกนั้น ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.6 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมผิกระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษา เอกชน ชั้น ปวช.2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพาณิชย์กรรม ด้านความประพฤติ

พฤติกรรมผิกระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น				t
	ช่างอุตสาหกรรม (N = 180)		พาณิชย์กรรม (N = 133)		
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	
1. การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทเนื่องจากมีอุปนิสัยเป็นอันธพาล	2.83	1.25	2.95	1.31	-0.78
2. การที่นักเรียนที่ก่อเรื่องทะเลาะวิวาทเป็นมีปัญหาทางบ้านต้องการระบายออก	2.65	1.19	2.65	1.18	-0.03
3. การที่นักเรียนที่ก่อเรื่องทะเลาะวิวาทเนื่องจากผลประโยชน์บางประการ	2.82	1.20	2.75	1.16	0.48
4. การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทเพื่อชิงความเป็นใหญ่กันในโรงเรียน	2.91	1.20	2.74	1.36	1.20

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น				t
	ช่างอุตสาหกรรม (N = 180)		พาณิชย์กรรม (N = 133)		
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	
5. การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทเพราะ มีเหตุผลมาจากเรื่องชู้สาว	2.62	1.27	2.68	1.28	-0.43
6. การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทมีเหตุผล มาจากรักเพื่อนฝูงและมีเพื่อนมาก	3.44	1.24	3.70	1.15	-1.85
7. การที่นักเรียนสูบบุหรี่ในที่เปิดเผยเพื่อแสดง ความเป็นผู้ใหญ่	2.73	1.29	2.81	1.26	-0.58
8. การที่นักเรียนสูบบุหรี่ในที่เปิดเผยเพื่อแสดง ความเด่น เห็นว่าเท่	2.66	1.22	2.75	1.38	-0.61
9. การที่นักเรียนสูบบุหรี่ในที่เปิดเผยเพราะไม่มี อาจารย์ดักเตือนหรือลงโทษ	2.72	1.19	2.55	1.33	1.17
10. การที่นักเรียนสูบบุหรี่ในที่เปิดเผยเพราะ บทลงโทษไม่รุนแรง	2.92	1.23	2.95	1.44	-0.20
11. การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรงเพราะ เพื่อนชวน ตามเพื่อน ต้องการเข้ากลุ่มเพื่อน	2.82	1.34	3.34	1.35	-3.39**
12. การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรง เช่น ยาบ้า เพราะอยากลองและเห็นว่าไม่เป็นอันตราย	2.65	1.25	3.14	1.41	-3.26**
13. การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรง เช่น ยาบ้า เพราะมีปัญหาทางบ้าน ขาดความอบอุ่น	2.74	1.35	3.13	1.24	-2.61**
14. การที่นักเรียนแอบเล่นการพนัน เช่น กดเครื่องคิดเลขเพราะความสนุก	3.14	1.26	3.05	1.19	0.71
15. การที่นักเรียนแอบเล่นการพนัน เพราะต้องการเงิน	2.95	1.20	2.91	1.23	0.29
16. การที่นักเรียนแอบเล่นการพนัน เพราะติดการพนัน	2.82	1.18	2.62	1.15	1.51
17. การที่นักเรียนแอบเล่นการพนันเพราะชอบ ความตื่นเต้นเร้าใจ	2.99	1.26	2.77	1.19	1.57

เอกสารนี้เป็นเอกสารต้นฉบับสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่สามารถนำเอกสารนี้ไปใช้เพื่อการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ หากมีข้อสงสัยหรือต้องการข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกรณีนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น				t
	ช่วงอุตสาหกรรม (N = 180)		พาณิชย์กรรม (N = 133)		
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	
18. การที่นักเรียนแอบเล่นการพนันเพราะเห็นว่าเป็นของโหดไม่รุนแรง	2.86	1.23	2.83	1.28	0.20
19. การที่นักเรียนแอบเล่นการพนันกันอย่างเปิดเผย เพราะอาจารย์ไม่ลงโทษ	2.83	1.28	2.54	1.40	1.88
20. การที่นักเรียนลบลู่คูหมิ่นครู-อาจารย์หรือแสดงกริยากระด้างกระเดื่อง เนื่องจากต้องการลงดี	2.61	1.41	2.53	1.32	0.51
21. การที่นักเรียนลบลู่คูหมิ่นครู-อาจารย์หรือแสดงกริยากระด้างกระเดื่อง เนื่องจากมีนิสัยเกเร	2.62	1.25	2.70	1.34	-0.56
22. การที่นักเรียนลบลู่คูหมิ่นครู-อาจารย์หรือแสดงกริยากระด้างกระเดื่องเนื่องจากครู-อาจารย์ประพฤติตนไม่เหมาะสม เช่น เมาสุรา ฯลฯ	3.10	1.22	3.14	1.15	-0.31
23. การที่นักเรียนลบลู่คูหมิ่นครู-อาจารย์หรือแสดงกริยากระด้างกระเดื่องเนื่องจากครู-อาจารย์คลื่นแคล้ง รังแกลงโทษเกินกว่าเหตุ	3.02	1.30	3.02	1.20	-0.00
24. การที่นักเรียนลบลู่คูหมิ่นครู-อาจารย์หรือแสดงกริยากระด้างกระเดื่องเนื่องจากครู-อาจารย์ ขาดความยุติธรรม	3.04	1.22	3.21	1.21	-1.23
25. การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสภาพนักเรียน เช่น ไนต์คลับ บาร์ เพราะเพื่อนชักจูง	3.89	1.15	3.23	1.14	-2.62**
26. การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสภาพนักเรียน เช่น ไนต์คลับ บาร์ เพราะต้องการอยากรู้อยากเห็นและมีประสบการณ์	3.08	1.16	3.31	1.14	-1.71

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

พฤติกรรมผิกระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น				t
	ช่างอุตสาหกรรม (N = 180)		พาณิชย์กรรม (N = 133)		
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	
27. การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสม ในสภาพนักเรียน เช่น ไนท์คลับ บาร์ เพราะ ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน	3.06	1.24	3.34	1.22	-2.01*
28. การที่นักเรียนหลบเลี่ยงกิจกรรมที่ทาง โรงเรียนกำหนด เพราะเห็นว่าไม่มีการ ลงโทษหรือ ไม่มีผลต่อคะแนน	2.74	1.15	2.98	1.22	-1.77
29. การที่นักเรียนหลบเลี่ยงกิจกรรมที่ทาง โรงเรียนกำหนด เพราะไม่ชอบกิจกรรม ที่โรงเรียนจัดขึ้น	3.33	1.35	3.28	1.23	0.37
30. การที่นักเรียนหลบเลี่ยงกิจกรรมที่ทาง โรงเรียนกำหนด เพราะเห็นว่าไม่เป็น ประโยชน์ น่าเบื่อหน่าย	3.24	1.24	3.15	1.08	0.66
31. การที่นักเรียนดูวีดีทัศน์และหนังสืออนาจาร เพราะความอยากรู้อยากเห็น	3.13	1.17	2.83	1.29	2.15*
32. การที่นักเรียนดูวีดีทัศน์และหนังสืออนาจาร เพราะเพื่อนชวน	3.19	1.11	2.88	1.18	2.41*
33. การที่นักเรียนปฏิบัติตนและไม่เข้าร่วมตาม โครงการโรงเรียนสีขาวเพราะเห็นว่าไม่ช่วยลด ปัญหาความเสื่อมเสียของเยาวชนได้จริงและ ไม่ต้องการประพฤติตนเป็นคนดีของสังคม	2.47	1.29	1.79	1.09	5.01**
เฉลี่ยรวม	2.90	0.70	2.92	0.69	-0.24

* $p \leq 0.05$ ** $p \leq 0.01$

เอกสารนี้เป็นเอกสารตารางที่ 4.6 เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมผิกระเบียบวินัย ด้านความประพฤติ ระหว่างนัก
ไม่ว่าก
เรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพาณิชย์กรรม พบว่า ในภาพรวม ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาราย
ข้อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 5 ข้อ คือ การที่นักเรียนคิดยา

เสพติดร้ายแรงเพราะเพื่อนชวน ตามเพื่อน ต้องการเข้ากลุ่มเพื่อน การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรง เช่น ยาบ้าเพราะอยากลองและเห็นว่าไม่เป็นอันตราย การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรง เช่น ยาบ้าเพราะมีปัญหาทางบ้าน ขาดความอบอุ่น การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสภาพนักเรียน เช่น ไนต์คลับ บาร์ เพราะเพื่อนชักจูง และการที่นักเรียนปฏิบัติตนและไม่เข้าร่วมตามโครงการโรงเรียนสีขาวเพราะเห็นว่าไม่ช่วยลดปัญหาความเสื่อมเสียของเยาวชนได้จริงและไม่ต้องการประพฤติตนเป็นคนดีของสังคม และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 ข้อ คือ การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสภาพนักเรียน เช่น ไนต์คลับ บาร์ เพราะต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน การที่นักเรียนควิตีทัศน์และหนังสืออนาจารเพราะความอยากรู้อยากเห็น และการที่นักเรียนควิตีทัศน์และหนังสืออนาจารเพราะเพื่อนชวน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนข้ออื่น ๆ นอกนั้น ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.7 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษา เอกชน ชั้น ปวช. 2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพนิชยกรรม ในภาพรวม และรายด้าน

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย	ช่างอุตสาหกรรม (N = 180)		พนิชยกรรม (N = 133)		t
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	
1. ด้านการแต่งกาย	3.07	0.61	2.77	0.63	4.34**
2. ด้านความประพฤติ	2.90	0.70	2.92	0.69	-0.24
เฉลี่ยรวม	2.99	0.59	2.84	0.56	2.19*

* $p \leq 0.05$ ** $p \leq 0.01$

ตารางที่ 4.7 เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมผิดระเบียบวินัย ระหว่างนักเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพนิชยกรรม พบว่า ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนด้านความประพฤติ ไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาพฤติกรรมผิกระเปียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมผิกระเปียบวินัย ด้านความประพฤติ และด้านการแต่งกาย ของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี และเปรียบเทียบพฤติกรรมผิกระเปียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม กับพลณิชยกรรม ในเขตจังหวัดปทุมธานี ประชากรที่ศึกษา ได้แก่ นักศึกษาชั้น ปวช.2 โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในจังหวัดปทุมธานี 2 แห่ง จำนวน 2,200 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการเทียบตามตารางสำเร็จรูปของ Robert V. Krejcie & Eartyle W. Morgan ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 327 คน และดำเนินการคัดเลือกตัวอย่างสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามนำไปส่งให้กลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองจำนวน 327 ฉบับ และตามเก็บแบบสอบถามหลังจากส่งไว้ 2 สัปดาห์ ปรากฏว่าได้รับกลับคืนและสมบูรณ์ทั้งสิ้น 313 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95.72 ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ คำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโดยใช้ t-test การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนากระเปียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่อไป

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

5.1.1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมผิกระเปียบวินัย ด้านความประพฤติ และด้านการแต่งกาย ของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี

5.1.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมผิกระเปียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ชั้น ปวช. 2 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และพลณิชยกรรม ในเขตจังหวัดปทุมธานี

5.2 สมมุติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้น ปวช. 2 แผนกช่างอุตสาหกรรม กับ พลณิชยกรรม มีพฤติกรรมผิกระเปียบวินัยสถานศึกษา ของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เขตจังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน

5.3 วิธีดำเนินการวิจัยสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถามคือ นักเรียนชั้น ปวช. 2 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และพาณิชยกรรม โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 บันทึกเสนอขออนุญาตให้งานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ออกหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ถึงสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลจากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างดังที่ได้กำหนดไว้

2.2 ทำหนังสือต่อสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ให้ความเห็นชอบแล้วนำหนังสือที่ผ่านการพิจารณาแล้วเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เพื่อออกหนังสือขอความร่วมมือไปยังผู้อำนวยการ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี ได้กำหนดไว้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่ออำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลต่อไป

2.3 การส่งแบบสอบถาม ผู้วิจัยเดินทางไปรวบรวมด้วยตนเอง โดยนำแบบสอบถามไปกลุ่มตัวอย่างใช้เวลา 1 เดือน แล้วจึงไปรับแบบสอบถามกลับมา

3. การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีทางสถิติดังนี้

3.1 ตรวจสอบจำนวน และความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาแต่ละฉบับ

3.2 ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS /PC⁺ (Statistical Package for the Social Sciences/Personal Computer Plus)

3.3 ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจะวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่และร้อยละ

3.4 ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดปทุมธานี จะวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยทำเป็นรายข้อ เฉพาะด้าน และรวมทุกด้าน และนำเสนอในรูปของตารางพร้อมกับคำบรรยายประกอบ

5.4 สรุปผลการวิจัย

5.4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น 313 คน เป็นนักเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 57.51 และเป็นนักเรียนประเภทพาณิชยกรรม จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 42.49 ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 56.55 เรียนรอบเช้า คิดเป็นร้อยละ 97.76 มีคะแนนเฉลี่ย 2.01-2.50 คิดเป็นร้อยละ 37.70 บิดามารดามีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 42.49พักอยู่ในจังหวัดปทุมธานี คิดเป็นร้อยละ 75.40 บิดามารดามีรายได้ต่อเดือน 5,000-10,000 บาท คิด

เป็นร้อยละ 56.23 ค่าใช้จ่ายในการศึกษาต่อเดือน 1,000-1,5000 บาท คิดเป็นร้อยละ 42.49 นักเรียนพักอยู่กับบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 78.91 และนักเรียนเดินทางไปเรียนโดยรถประจำทาง คิดเป็นร้อยละ 83.07 เมื่อพิจารณาข้อมูลทั่วไป จำแนกตามประเภทวิชา พบว่า

นักเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 97.22 เรียนรอบเช้า คิดเป็นร้อยละ 97.78 มีคะแนนเฉลี่ย 2.01-2.50 คิดเป็นร้อยละ 43.89 บิดามารดามีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 41.11 พักอยู่ในจังหวัดปทุมธานี คิดเป็นร้อยละ 71.67 บิดามารดามีรายได้ต่อเดือน 5,000-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 56.11 ค่าใช้จ่ายในการศึกษาต่อเดือน 1,501-2,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 37.78 นักเรียนพักอยู่กับบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 79.45 และนักเรียนเดินทางไปเรียนโดยรถประจำทาง คิดเป็นร้อยละ 80.56

นักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 98.50 เรียนรอบเช้า คิดเป็นร้อยละ 97.75 มีคะแนนเฉลี่ย 2.01-2.50 คิดเป็นร้อยละ 29.32 บิดามารดามีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 44.36 พักอยู่ในจังหวัดปทุมธานี คิดเป็นร้อยละ 80.45 บิดามารดามีรายได้ต่อเดือน 5,000-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 56.39 ค่าใช้จ่ายในการศึกษาต่อเดือน 1,000-1,5000 บาท คิดเป็นร้อยละ 51.13 นักเรียนพักอยู่กับบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 78.20 และนักเรียนเดินทางไปเรียนโดยรถประจำทาง คิดเป็นร้อยละ 86.47

5.4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมคิดระเบียบวินัย ด้านความประพฤติ และด้านการแต่งกาย ของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี สรุปได้ดังนี้

5.4.2.1 ด้านการแต่งกาย พบว่า พฤติกรรมคิดระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านการแต่งกาย ในภาพรวม อยู่ในระดับไม่แน่ใจ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีพฤติกรรมคิดระเบียบวินัยอยู่ในระดับไม่แน่ใจ ทุกข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดห้าลำดับแรก คือ การที่นักเรียนสวมกางเกงยีนส์เพราะตามแฟชั่น การที่นักเรียนสวมเครื่องประดับคิดระเบียบเพราะชอบความสวยงาม การที่นักเรียนแต่งกายคิดระเบียบเพราะเห็นว่าเครื่องแบบที่ใช้ไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน การที่นักเรียนใส่เครื่องแต่งกายคิดที่ระเบียบเพราะต้องการแต่งกายตามแฟชั่น และการที่นักเรียนแต่งกายคิดระเบียบเพราะทำให้ดูเท่เป็นจุดเด่นและจุดสนใจของเพื่อน ๆ และคนทั่วไป และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การที่นักเรียนแต่งกายคิดระเบียบเพราะไม่มีอาจารย์ตักเตือนหรือลงโทษ

5.4.2.2 ด้านความประพฤติ พบว่า พฤติกรรมคิดระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านความประพฤติ ในภาพรวม อยู่ในระดับไม่แน่ใจ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีพฤติกรรมคิดระเบียบวินัย อยู่ในระดับเห็นด้วย จำนวน 1 ข้อ และอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย จำนวน 1 ข้อ ข้ออื่น ๆ นอกนั้น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดห้าลำดับแรก คือ การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทมีเหตุผลมาจากรักเพื่อนฝูงและมีเพื่อนมาก การที่นักเรียนหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ทางโรงเรียนกำหนดเพราะไม่ชอบกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น การที่นักเรียนหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ทางโรงเรียนกำหนด

เพราะเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์ นำเมื่อหน้าย การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสภาพนักเรียน เช่น ในที่คลับ บาร์ เพราะต้องการอยากรู้ อยากเห็นและมีประสบการณ์ และการที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสภาพนักเรียน เช่น ในที่คลับ บาร์ เพราะต้องการสนุกสนานเพลิดเพลิน และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การที่นักเรียนปฏิบัติตนและเข้าร่วมตามโครงการโรงเรียนสีขาวเพราะเห็นว่าช่วยลดปัญหาความเสื่อมเสียของเยาวชนได้จริง และต้องการประพฤติตนเป็นคนดีของสังคม

เมื่อมีการวิเคราะห์พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โดยภาพรวมทั้ง 2 ด้าน พบว่าอยู่ในระดับไม่แน่ใจ ส่วนพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยแต่ละด้าน พบว่า อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ทั้งสองด้านเช่นกัน เรียงลำดับจากด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดไปหาน้อย คือ ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติ

5.4.3 ผลการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนชั้น ปวช. 2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพลศึกษา

5.4.3.1 ด้านการแต่งกาย พบว่า พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนชั้น ปวช. 2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพลศึกษา ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 9 ข้อ คือ การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะไม่ทราบระเบียบของโรงเรียน การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะไม่มีผู้แนะนำให้คำปรึกษา การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะไม่มีอาจารย์ตักเตือนหรือลงโทษ การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบตามเพื่อนมีฉะนั้นจะเข้ากลุ่มไม่ได้ การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะฐานะยากจนไม่สามารถหาเครื่องแบบที่ถูกระเบียบมาใช้ได้ การที่นักเรียนไว้ผมยาวเกินกว่าระเบียบที่กำหนดเพราะเชื่อว่าเป็นที่สนใจและเป็นที่ยอมรับของเพศตรงข้าม การที่นักเรียนสวมเครื่องประดับผิดระเบียบเพราะจำเป็นเนื่องจากเป็นเครื่องรางของขลัง และการที่นักเรียนไม่ใส่หัวเข็มขัดหรือติดตราเครื่องหมายของโรงเรียนแต่นำของสถาบันอื่นมาใช้เพราะไม่ศรัทธาและไม่ภาคภูมิใจในสถานศึกษาของตน และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 ข้อ คือ การที่นักเรียนไว้ผมยาวเกินกว่าระเบียบที่กำหนดเพราะเลียนแบบแฟนและดารานักแสดง และการที่นักเรียนสวมเสื้อฝึกร่างกายผิดระเบียบโดยใช้ของสถาบันอื่นหรือของเพื่อนที่ผิดระเบียบเนื่องจากอาจารย์ผู้สอนไม่ว่ากล่าวหรือตักเตือนซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนข้ออื่น ๆ นอกนั้น ไม่แตกต่างกัน

5.4.3.2 ด้านความประพฤติ พบว่า พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนชั้น ปวช. 2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพลศึกษา ในภาพรวม ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 5 ข้อ คือ การที่นักเรียนดุด่าเสียดสีร้ายแรงเพราะเพื่อนชวน ตามเพื่อน ต้องการเข้ากลุ่มเพื่อน การที่นัก

เรียนตึกยาเสพติดร้ายแรง เช่น ยาบ้าเพราะอยากลองและเห็นว่าไม่เป็นอันตราย การที่นักเรียนตึกยาเสพติดร้ายแรง เช่น ยาบ้าเพราะมีปัญหาทางบ้าน ขาดความอบอุ่น การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสถานนักเรียน เช่น ไนต์คลับ บาร์ เพราะเพื่อนชักจูง และการที่นักเรียนปฏิบัติตนและเข้าร่วมตามโครงการโรงเรียนสีขาวเพราะเห็นว่าช่วยลดปัญหาความเสื่อมเสียของเยาวชนได้จริง และต้องการประพฤติตนเป็นคนดีของสังคม และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 ข้อ คือ การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสถานนักเรียน เช่น ไนต์คลับ บาร์ เพราะต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน การที่นักเรียนควิทัศน์และหนังสืออนาจารเพราะความอยากรู้ อยากเห็น และการที่นักเรียนควิทัศน์และหนังสืออนาจารเพราะเพื่อนชวน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนข้ออื่น ๆ นอกนั้น ไม่แตกต่างกัน

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมผิดระเบียบวินัย ระหว่างนักเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพลศึกษา ในภาพรวมทั้ง 2 ด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนด้านความประพฤติ ไม่แตกต่างกัน

5.5 อภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัย ผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นสำคัญ ซึ่งได้ค้นพบจากการศึกษาในครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

5.5.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมผิดระเบียบวินัย ด้านความประพฤติ และด้านการแต่งกาย ของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี

5.5.1.1 ด้านการแต่งกาย พบว่า พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านการแต่งกาย ในภาพรวม อยู่ในระดับที่เห็นด้วยจริง เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัย ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดห้าลำดับแรก คือ การที่นักเรียนสวมกางเกงยีนส์เพราะตามแฟชั่น การที่นักเรียนสวมเครื่องประดับผิดระเบียบเพราะชอบความสวยงาม การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะเห็นว่าเครื่องแบบที่ใช้ไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน การที่นักเรียนใส่เครื่องแต่งกายผิดที่ระเบียบเพราะต้องการแต่งกายตามแฟชั่น และการที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะทำให้ดูเท่เป็นจุดเด่นและจุดสนใจของเพื่อน ๆ และคนทั่วไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียน ปวช. เป็นเด็กวัยรุ่นจึงมีลักษณะพิเศษ ดังที่ วัฒนา พัทธราวิช (2534 : 24) ได้กล่าวไว้ว่า “วัยรุ่นจะเอาใจใส่ความสวยงามของร่างกายเป็นพิเศษ รักษาใบหน้า ทรงผม หาเสื้อผ้าที่ทันสมัยมาสวมใส่ มีความรักสวยรักงาม ชอบเลียนแบบผู้ใหญ่ ต้องการที่จะทำตนเป็นผู้ใหญ่ ชอบขัดคำสั่งผู้ใหญ่ ชอบทำตามใจตนเอง ชอบโอ้อวด ชอบเด่นชอบดัง” และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะไม่มีอาจารย์ตักเตือนหรือลงโทษ แสดงให้เห็นว่าการไม่มีอาจารย์ตักเตือนเป็นสาเหตุ

สำคัญสุดท้ายที่ทำให้นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบ ดังนั้น ถึงแม้ว่ามีอาจารย์คอยว่ากล่าวตักเตือน หรือลงโทษ นักเรียนก็ยังฝ่าฝืนระเบียบวินัยอยู่ดี ประเด็นสำคัญในส่วนของการศึกษาก็คือต้องเข้าใจ จิตวิทยาหรือธรรมชาติของวัยรุ่น และนำมาใช้ให้ถูกต้องก็จะช่วยให้วัยรุ่นเกิดความเข้าใจและจะ เคารพตามกฎระเบียบวินัยได้มากขึ้น ไม่ใช่บังคับโดยไม่มีเหตุผล ดังที่ พันธ์ หันนาภินทร์ (2524:248) กล่าวไว้ว่า “ระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติคือ นักเรียน ที่ได้มองเห็นคุณค่าแล้วว่า การปฏิบัติตามกฎข้อบังคับที่โรงเรียนสร้างขึ้นไว้ และตัวเอง ก็เห็นพ้องด้วยนั้น เป็นสิ่งที่จะสร้างไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย อันจะนำมาซึ่งความสุขและความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคมนั้น”

5.5.1.2 ด้านความประพฤติ พบว่า พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน ด้าน ความประพฤติ ในภาพรวม อยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีพฤติกรรม ผิดระเบียบวินัยอยู่ในระดับเห็นด้วย จำนวน 1 ข้อ และอยู่ในระดับไม่เห็นด้วยจำนวน 1 ข้อ ข้ออื่น ๆ นอกนั้น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดห้าลำดับแรก คือ การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทมีเหตุผลมาจากรักเพื่อนฝูงและมีเพื่อนมาก การที่นักเรียนหลบเลี่ยงกิจกรรมที่ทางโรงเรียน กำหนดเพราะไม่ชอบกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น การที่นักเรียนหลบเลี่ยงกิจกรรมที่ทางโรงเรียน กำหนดเพราะเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์ นำเบื่อหน่าย การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมใน สภานักเรียน เช่น ในที่ลับ บาร์ เพราะต้องการอยากรู้อยากเห็นและมีประสบการณ์ และการที่นัก เรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสภานักเรียน เช่น ในที่ลับ บาร์ เพราะต้องการความสนุก สนานเพลิดเพลิน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นการแสดงออกของวัยรุ่น ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องเพื่อน ความสนุกสนาน ดังที่ วัฒนวิ พิศราวิช (2523:14) ได้กล่าวไว้ว่า “การคบเพื่อนของ วัยรุ่นก่อให้เกิดปัญหาใหญ่ขึ้น เด็กวัยรุ่นที่มีเพื่อนไม่คิดจะชักนำไปในทางที่ผิด ๆ เด็กวัยรุ่นมักคบ เพื่อนด้วยความพอใจมากกว่าเหตุผลถ้าคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เป็นอันตราย หรือเกร ก้าวร้าว ชอบสนุกสนานตามแหล่งอบายมุข ก็จะชักนำไปให้เพื่อนฝูงประพฤติปฏิบัติตามไปด้วย” และ สุชา จันทรเอม (2536:8) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่เด็กวัยรุ่นกระทำผิดว่า “สัญชาตญาณ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้น ในตัวเองไม่มีใครสั่งสอน หรืออบรมให้ เช่น สัญชาตญาณความอยากรู้อยากเห็น ความอยากรู้อยากเห็น หรือสัญชาตญาณทางกามารมณ์ เป็นต้น ล้วนเป็นสิ่งที่อาจจะเป็นสาเหตุให้วัยรุ่นกระทำผิดได้อย่าง หนึ่ง” ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด และอยู่ในระดับไม่เห็นด้วยเพียงข้อเดียว คือ การที่นักเรียนปฏิบัติ ตนและไม่เข้าร่วมตาม โครงการ โรงเรียนสีขาวเพราะเห็นว่าไม่ช่วยลดปัญหาความเสื่อมเสียของเขาว ชนได้จริง และไม่ต้องการประพฤติตนเป็นคนดีของสังคม แสดงให้เห็นว่าโครงการนี้เป็นโครงการ ที่ตีมาก นักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี นักเรียนไม่เห็นด้วยถ้าไม่เข้าร่วมโครงการนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้ง เมื่อมีการวิเคราะห์พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โดยภาพรวมทั้ง 2 ด้าน พบว่า อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ส่วนพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยแต่ละด้าน พบว่า อยู่ในระดับไม่แน

เมื่อมีการวิเคราะห์พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โดยภาพรวมทั้ง 2 ด้าน พบว่า อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ส่วนพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยแต่ละด้าน พบว่า อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ทั้งสองด้าน เรียงลำดับจากด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย คือ ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พยาวี เกาทัณฑ์ทอง (2534:76) ได้ศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี พบว่า “นักเรียนมีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยอยู่ในระดับต่ำ และนักเรียนประพฤติผิดวินัยด้านการเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านความประพฤติ และด้านการแต่งกาย ตามลำดับ”

5.5.2 ผลการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนชั้น ปวช. 2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพณิชยกรรม

5.5.2.1 ด้านการแต่งกาย พบว่า พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนชั้น ปวช. 2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพณิชยกรรม ในภาพรวม แตกต่างกัน โดยประเภทช่างอุตสาหกรรมมีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยด้านการแต่งกายมากกว่าประเภทพณิชยกรรม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าประเภทช่างอุตสาหกรรมส่วนใหญ่เป็นผู้ชายที่มักกระทำผิดวินัยมากกว่าผู้หญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พยาวี เกาทัณฑ์ทอง (2534:76) ที่พบว่านักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีพฤติกรรมในการกระทำผิดวินัยมากกว่านักเรียนหญิง เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า แตกต่างกัน จำนวน 11 ข้อ คือ การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะไม่ทราบระเบียบของโรงเรียน การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะไม่มีผู้แนะนำให้คำปรึกษา การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะไม่มีอาจารย์ตักเตือนหรือลงโทษ การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบตามเพื่อนมิฉะนั้นจะเข้ากลุ่มไม่ได้ การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะฐานะยากจนไม่สามารถหาเครื่องแบบที่ถูกระเบียบมาใช้ได้ การที่นักเรียนไว้ผมยาวเกินกว่าระเบียบที่กำหนดเพราะเชื่อว่าเป็นที่สนใจและเป็นที่ยอมรับของเพศตรงข้าม การที่นักเรียนสวมเครื่องประดับผิดระเบียบเพราะจำเป็น เนื่องจากเป็นเครื่องรางของขลัง การที่นักเรียนไม่ใส่หัวเข็มขัดหรือติดตราเครื่องหมายของโรงเรียนแต่ นำของสถาบันอื่นมาใช้เพราะไม่ศรัทธาและไม่ภาคภูมิใจในสถานศึกษาของตน การที่นักเรียนไว้ผมยาวเกินกว่าระเบียบที่กำหนดเพราะเลียนแบบแฟชั่นและดารา และการที่นักเรียนสวมเสื้อฝีกงานผิดระเบียบ โดยใช้ของสถาบันอื่นหรือของเพื่อนที่ผิดระเบียบเนื่องจากอาจารย์ผู้สอนไม่ว่ากล่าวหรือตักเตือน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยประเภทช่างอุตสาหกรรมมีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยมากกว่าประเภทพณิชยกรรมเกือบทุกเรื่อง ยกเว้นเพียงเรื่องเดียวที่ประเภทพณิชยกรรมกระทำผิดระเบียบมากกว่า คือ การที่นักเรียนไว้ผมยาวเกินกว่าระเบียบที่กำหนดเพราะเลียนแบบแฟชั่นและดารา แต่จะเห็นได้ว่าเรื่องการไว้ผมยาวเกินกว่าระเบียบที่กำหนดเพราะเชื่อว่าเป็นที่สนใจและเป็นที่ยอมรับของเพศตรงข้าม นั้น ประเภทช่างอุตสาหกรรมกระทำผิดระเบียบมากกว่า แสดงให้เห็นว่าประเภทช่างอุตสาหกรรมซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชายมักทำอะไรเพื่อให้เป็นที่ยอมรับและชื่นชอบของเพศตรงข้าม ดังที่ วัณณา พัชราวณิช (2523:14-15) ได้กล่าวไว้ว่า “วัยรุ่นมีการ

พัฒนาการทางเพศอย่างรวดเร็ว เริ่มสนใจในเพศตรงข้าม ต่อมาโกนาคเริ่มทำงานทำให้วัยรุ่นเกิดความกระวนกระวาย อันมีสาเหตุมาจากความรู้สึกลงโทษ เริ่มสนใจเพศตรงข้าม การแต่งกายชอบแต่งกายตามกลุ่มตามพวก ไว้ผมยาว ใส่เสื้อยืด ใส่กางเกงยีนส์ ใส่เสื้อพับแขน ปล่อยชายเสื้อ ใส่นอกกางเกง ไม่กล้าถูกระดมเสื้อ”

5.5.2.2 ด้านความประพฤติ พบว่า พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนชั้น ปวช. 2 ประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพนิชยกรรม ในภาพรวม ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า แตกต่างกัน จำนวน 8 ข้อ คือ โดยประเภทพนิชยกรรมมีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยมากกว่า จำนวน 5 ข้อ คือ การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรงเพราะเพื่อนชวนตามเพื่อนต้องการเข้ากลุ่มเพื่อน การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรง เช่น ยาบ้าเพราะอยากลองและเห็นว่าไม่เป็นอันตราย การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรง เช่น ยาบ้าเพราะมีปัญหาทางบ้านขาดความอบอุ่น การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสถานนักเรียน เช่น ไนท์คลับ บาร์ เพราะเพื่อนชักจูง การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสถานนักเรียน เช่น ไนท์คลับ บาร์ เพราะต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าประเภทพนิชยกรรมส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงซึ่งมีอารมณ์อ่อนไหวง่าย จี๋เกรงใจเพื่อน ต้องการได้รับความอบอุ่นจากเพื่อน รักสนุกเพลิดเพลิน ส่วนอีก 3 ข้อ ประเภทช่างอุตสาหกรรมมีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยมากกว่า คือ การที่นักเรียนดูวิดีโอและหนังสืออนาจารเพราะความอยากรู้อยากเห็น การที่นักเรียนดูวิดีโอและหนังสืออนาจารเพราะเพื่อนชวน และการที่นักเรียนปฏิบัติตนและไม่เข้าร่วมตาม โครงการโรงเรียนสีขาวเพราะเห็นว่าไม่ช่วยลดปัญหาความเสื่อมเสียของเขาชนได้จริงและไม่ต้องการประพฤติดนเป็นคนดีของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าประเภทช่างอุตสาหกรรมส่วนใหญ่เป็นเพศชายจึงอยากรู้อยากเห็นเรื่องเพศสัมพันธ์มาก ดังที่ วัฒนา พังราวณิช (2523 : 14-15) ได้กล่าวไว้ว่า “พฤติกรรมที่มีปัญหาเกี่ยวกับทางเพศ ส่วนใหญ่วัยรุ่นชายมักจะทำผิดมากกว่าวัยรุ่นหญิง”

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมผิดระเบียบวินัย ระหว่างนักเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม กับพนิชยกรรม ในภาพรวมทั้ง 2 ด้าน และด้านการแต่งกาย พบว่า แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยประเภทช่างอุตสาหกรรมมีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พเยาว์ เกาทัณฑ์ทอง (2534:76) ที่พบว่านักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีพฤติกรรมในการกระทำผิดวินัยมากกว่านักเรียนหญิง ส่วนด้านความประพฤติ ไม่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่าทั้งนักเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรมและพนิชยกรรม กระทำผิดระเบียบวินัยด้านความประพฤติโดยรวมพอกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับบริการเชิงวิชาการเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.6 ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึงระดับพฤติกรรมผิดระเบียบวินัย ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติ ของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในจังหวัดปทุมธานี ซึ่งจะได้ใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้นักเรียนได้มีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยลดน้อยลงการเรียนการสอนจะได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไป และเป็นข้อมูลสนับสนุนการวิจัยให้ขยายวงกว้างมากขึ้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.6.1 ข้อเสนอแนะสำหรับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

1) การจัดกิจกรรมใด ๆ ควรสำรวจความต้องการและความสนใจของนักเรียนก่อน เพื่อให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมและจะได้เข้าร่วมกิจกรรมอย่างพร้อมเพรียงกัน

2) ควรจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนให้น่าอยู่ มีสิ่งอำนวยความสะดวกพอเพียง โดยเฉพาะสนามกีฬาหรือลานกีฬาประเภทกลางแจ้งและในร่ม ทั้งจัดให้มีการฝึกซ้อม มีการแข่งขันมอบรางวัลเล็ก ๆ น้อยๆ เพื่อให้นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และฝึกนิสัยความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ถอย ให้เกิดความรักสามัคคีในหมู่คณะ ไม่หนีไปเที่ยวสถานศึกษา ก่อนเลิกเรียน ลดการไปก่อเรื่องทะเลาะวิวาท

3) ควรส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมของชมรมต่าง ๆ โดยให้มีอาจารย์ที่ปรึกษาทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่สมาชิกชมรมอย่างจริงจัง มีการจัดนิทรรศการแสดงผลงานความก้าวหน้าของชมรม มีการแข่งขันผลงานระหว่างชมรมต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีกำลังใจเสียสละกำลังกาย สติปัญญากระทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์กับหมู่คณะและสังคมทั้งภายในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา สร้างชื่อเสียงในสิ่งที่ดีงามให้กับโรงเรียนได้เป็นที่เชื่อถือศรัทธา

5.6.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1) ควรศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน และโรงเรียนประเภทอื่น ๆ ในเขตจังหวัดต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการแก้ปัญหาเรื่องนี้อย่างจริงจังและทั่วถึงครบทุกพื้นที่ ก็จะช่วยให้เด็กไทยเป็นคนที่ระเบียบวินัยเป็นที่ยอมรับของสังคม ไม่สร้างปัญหาให้กับบ้านเมือง ลดความสูญเสียทรัพยากรบุคคลในวัยเรียนอันมีค่าซึ่งลงได้อย่างแท้จริง

2) การศึกษากิจกรรมที่เป็นประโยชน์และมีคุณค่าที่สมควรจัดให้กับนักเรียนในโรงเรียนได้เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเสริมหลักสูตร ที่นักเรียนสนใจ และไม่เบื่อ ยินดีเข้าร่วม และให้ความร่วมมืออย่างจริงจัง ไม่แพ้กิจกรรมที่มีอยู่ภายนอกสถานศึกษาที่มีอยู่มากมาย แต่เป็นแหล่งมั่วสุมและมีมิชฉาชีพควยฉวยโอกาสสมอเมมา ชักจูง หรือหลอกลวงไปทำในสิ่งที่ผิด และเป็นอันตรายร้ายแรงต่อชีวิตและอนาคตของเยาวชนได้

บรรณานุกรม

- กอบทอง กลิ่นสุคติ. 2530. การปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคใน 14 จังหวัดภาคใต้ ตามทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. สงขลา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- กล้า ทองขาว. 2530. "การบริหารนักเรียน." เอกสารประกอบการเรียนวิชาการบริหารบุคลากร ในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- , 2525. การบริหารบุคลากรในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : วิกตอรีเพาเวอร์พอยท์.
- กรุณา กิจขยัน. 2525. ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมแห่งตนความเชื่ออำนาจภายใน ภายนอกคน และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี. ปรินญา นิพนธ์ กศ. ม. กรุงเทพฯ :
- เกียรติ ช่วยการ. 2529. สวัสดิ์ปีใหม่. จุลสารการพิมพ์ มป.ท.
- แก้วอุษา ชูทอง. 2535. การศึกษาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปัตตานี. ปรินญา นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. สำนักงาน. 2526. คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนเพื่อพัฒนาประชาธิปไตยในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนัก งานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน. 2526. คู่มือปลูกฝังค่านิยม. กรุงเทพฯ : กราฟิการ์ต.
- ซิคกมล สังข์ทอง. 2535. การศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยนาท นาคบุปผา. 2515. โลกของวัยรุ่น. เชียงใหม่ : แสงศิลป์.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2522. จิตวิทยาพัฒนาการจริยธรรม. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชย์
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉานีก. 2520. จริยธรรมของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- วรรณสาร วรกิจ. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนในทัศนะของนักเรียน ครูและผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดระยอง.
- ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.
- วินัย พันธุ์วิชัย. 2530. ปัญหาการควบคุมความประพฤติและระเบียบวินัยของนักศึกษาใน วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคภาคใต้ ในทัศนะอาจารย์. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

วัฒนา พ็ชราวิช. 2534. จิตวิทยาวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 8.

ศุภาวดี ชูวงศ์. 2519. การศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
นครศรีธรรมราชในทัศนะของครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สามัญศึกษา. กรม. 2527. ความรู้ด้านการเรียนการสอนและการบริหารหลักสูตร.
กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์

สุวรรณ อารัมเมธาพงศา. 2519. การศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยม
ศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครศรีธรรมราชในทัศนะของนักเรียน. ปรินูญา
นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สุพัตรา สุภาพ. 2531. ปัญหาสังคม. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ธงชัย ช่อพฤกษา. 2537. การบริหารกิจการนักเรียนนักศึกษา แนวคิด หลักการ และวิธี
ปฏิบัติ. พิชญโลก : สหวิทยาลัยพุทธชินราช.

บรรจง ชูสกุลชาติ. 2529. ส.ล.ส. 2529 กรมอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.

บุญกอบ เกตะวันดี. 2526. ทัศนะของครูต่อนักเรียน. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร.

ประวิณ ฉ นคร. "วินัย". 2524. การบริหารงานบุคคลในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : สำนัก
นายกรัฐมนตรี.

ปัญจา สดสง่า. วินัยของนักเรียน การประพฤตินักเรียน การป้องกันและการแก้ไขตาม
ทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
นคร. ปรินูญานิพนธ์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ ประสานมิตร.

พนัส หันนาคินทร์. 2521. การมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนต.

----- 2524. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.

พเยาว์ เกาทัณฑ์ทอง. 2534. การศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลายในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี. ปรินูญานิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พระวิรัตน์ วิชิโร. 2529. เอกสารประกอบการบรรยายโครงการอบรมจริยธรรมใน
การศึกษา. กระบี่ : วิทยาลัยพลศึกษากระบี่.

ผดุง อารยะวิญญู. 2528. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม. ในเอกสารการสอน กรุงเทพฯ : โยชนด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งนี้ มหานครศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภิญโญ สาธร. 2523. การบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เมธี ปิณฑนานนท์. 2523. ประมวลบทความทางการศึกษาสำหรับผู้บริหารการศึกษา.

นครปฐม : พระปฐมการพิมพ์.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2525. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525.

กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

สุชา จันทร์เอม. 2533. จิตวิทยาเด็กเกร. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

สุชา จันทร์เอม และสุรางค์ จันทร์เอม. 2531. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : วัชรินทร์การพิมพ์.

ปรีชา คัมภีรปกรณ์. 2532. พฤติกรรมวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ปรีชา วิทโค. 2532. พฤติกรรมวัยรุ่น. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ประเทิน มหาจันทร์. 2521. การศึกษากับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน. ปรินญา

นิพนธ์คุณภูมิบัณฑิต, ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.

อาชีวศึกษา. กรม. 2534. ระเบียบว่าด้วยความประพฤติของนักเรียน นักศึกษา พุทธ
ศักราช 2534. กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา.

----- 2534. ระเบียบว่าด้วยเครื่องแต่งกายนักเรียน นักศึกษา พุทธ
ศักราช 2534. กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา.

----- 2534. ระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียน นักศึกษา พุทธ
ศักราช 2534. กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา.

Dunphy Dexter. 1963. The social structure of urban adolescent peer groups.
Sociometry.

Hoffman, Mortin L. 1970. Moral Development in Carmichael Manual of Child
Psychology. New York : John Willey and inc.

Keyes, Jeff Nanally. 1978. Student Behavior Problems : Perceptions of the Junior
High School students, Teachers and Administrators. Dissertation Abstract
International.

Stanler, William Oliver. 1955. Social foundation of Education. New York : Dryden
Press.

Snyder, Ross. 1986. Three Differing Systems in Educational Resources Information
Center. Vol. 21 No. 3 : March.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำสั่งคณะกรรมการคุศาสตรบัณฑิต
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ที่ 134/2541

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อ
และเค้าโครงวิทยานิพนธ์ของ นายสุรชิต ประสงค์เจริญ

เพื่อให้การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ของ นายสุรชิต ประสงค์เจริญ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย
และมีประสิทธิภาพ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อควบคุมและพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

รศ.ดร.สมพร	ไชยะ	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์
ดร.สวัลดี	อุดมโภชน	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

2. คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

ผศ.ดร.เนาวรัตน์	วิไลชนม์	ประธานกรรมการ
อาจารย์ไพรัตน์	พิภน้อย	กรรมการประจำสาขาวิชา
อาจารย์อัชจรา	สิบลินธุ์สกุลชัย	กรรมการประจำสาขาวิชา
รศ.ดร.สมพร	ไชยะ	กรรมการ
ดร.สวัลดี	อุดมโภชน	กรรมการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา

(รศ.ดร.ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์)

คณบดี

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ดังนี้

ได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2542

1. นายสุรชิต ประสงค์เจริญ ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมผลิกระเบียบวินัยของ นักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี" โดยมี ศศ.ดร.สมพร ไชยะ เป็นอาจารย์ ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.สวัสดิ์ อุดมโภชน เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ.2542

(รศ.ดร.มนัส สังวรศิลป์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม งานบัณฑิตศึกษา สจล. โทร. 2663,2642

ที่ ทม 1504/ 2557

วันที่ 26 กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม

ด้วยคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถามให้กับนักศึกษาระดับปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นายสุรชิต ประสงค์เจริญ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(ดร.วิไลพร วรจิตตานนท์)

ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

รักษาการแทนรองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 2937

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๘ กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผศ.ดร.ผจญ ชันชะวานะ

ด้วยคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษา ชื่อ นายสุรชิต ประสงค์เจริญ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.วิไลพร วรจิตตานนท์)

ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

รักษาการคณบดีรองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตาม และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 2537

คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร. พยุงศักดิ์ เมฆสุวรรณ

ด้วยคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษา ชื่อ นายสุรชิต ประสงค์เจริญ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี"

คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร. วิไลพร วรจิตตานนท์)

ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

รักษาการแทนรองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

เอกสารบัณฑิตศึกษาสงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทร 3266052-6101 ต่อ 2663, 2642 โทรสาร 3269040

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 2537

คณะกรรมการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๔ กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายเลอพงษ์ วัชรมัย

ด้วยคณะกรรมการอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษา ชื่อ นายสุรชิต ประสงค์เจริญ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีพศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี"

คณะกรรมการอุตสาหกรรม หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.วิไลพร วรจิตตานนท์)

ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

รักษาราชการแทนรองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

งานบัณฑิตศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

แม้ว่ากรณีใดๆ ทางสน. อีกทางที่ เหม่ ให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 2537

คณะกรรมการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

16 กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางชนากานต์ ยืนยง

ด้วยคณะกรรมการอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษา ชื่อ นายสุรชิต ประสงค์เจริญ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี"

คณะกรรมการอุตสาหกรรม หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.วิไลพร วรจิตตานนท์)

ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

รักษาการแทนรองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกริใช้งานบัณฑิตศึกษา ใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 3203

คณะกรรมการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

10 สิงหาคม 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคปทุมธานี

ด้วย นายสุรชิต ประสงค์เจริญ เป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัยเพื่อ
เรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตจังหวัดปทุมธานี"

คณะกรรมการอุตสาหกรรม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดพิจารณาอนุญาต
ให้นักศึกษาได้ทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรรณี สীগิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่าจะวิธีใดก็ตาม ห้ามนำไปคัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 3393

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

19 สิงหาคม 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. คำโครงการวิทยานิพนธ์
- 2. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์

ด้วย นายสุรชาติ ประสงค์เจริญ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์
 อุดสาหกรรม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
 กำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน
 โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี" ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์แล้ว
 เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2542

ในการทำวิจัยเรื่องนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาสังกัด
 หน่วยงานของท่าน คณะครุศาสตร์อุดมศึกษาจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาอนุญาต
 ให้นักศึกษาทำการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาสังกัดหน่วยงานของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
 มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการ (ผศ.ดร.ทรรณิ สิกิจวัฒน์) ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกหรือเผยแพร่ข้อมูลไปยังบุคคลอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต
 ปฏิบัติราชการแทนคนบด

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร. 3269040

ที่ ทม 1504/ 3393

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๑๑ สิงหาคม 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. คำขอโครงการวิทยานิพนธ์
2. ประกาศผลการพิจารณาคำขอและคำโครงการวิทยานิพนธ์

ด้วย นายสุรชิต ประสงค์เจริญ ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์
อุดมศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
กำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน
โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี" ซึ่งได้รับอนุมัติคำขอและคำโครงการวิทยานิพนธ์แล้ว
เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2542

ในการทำวิจัยเรื่องนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษา
ของท่าน คณะครุศาสตร์อุดมศึกษาจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาอนุญาต
ให้นักศึกษาทำการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ (ผศ.ดร.พรรณิ ลีกิจวัฒน์นะ) อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกหรือเผยแพร่ข้อมูลของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-610 : ต่อ 2663.2642

โทรสาร 3269020

ที่ ทม 1504/ 33๒3

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

19 สิงหาคม 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเทคโนโลยีแหลมทอง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. คำโครงการวิทยานิพนธ์
2. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์

ด้วย นายสุรชิต ประสงค์เจริญ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์
อุดมศึกษา หลักสูตรครุศาสตร์อุดมศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
กำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน
โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี" ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์แล้ว
เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2542

ในการทำวิจัยเรื่องนี้นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษา
ของท่าน คณะครุศาสตร์อุดมศึกษาจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาอนุญาต
ให้นักศึกษาทำการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลิขิตวัฒน์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร. 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเฉพาะเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องขออนุญาตเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกรนำไปใช้

22
17 ก.ค. 42

ที่ ศธ 1207/ 2774

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ 10300

25 กุมภาพันธ์ 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือในการวิจัย

เรียน ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการ และครูใหญ่

ด้วย นายสุรชิต ประสงค์เจริญ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี" มีความประสงค์ขอเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียนที่กำลังเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาอุตสาหกรรม และพาณิชยกรรมในโรงเรียนของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดอนุญาตให้นักศึกษาดำเนินการรวบรวมข้อมูล เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางศิริลักษณ์ มโนรมย์)

ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน ปฏิบัติราชการแทน
เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

กองนโยบายและแผน

โทร. 02-2817112

โทรสาร 02-2828654

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามเพื่อสำรวจข้อมูลในการวิจัย

เรื่อง

การศึกษา พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน
โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี

คำชี้แจงการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนต่อ พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของ
นักเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี

2. ผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วยนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้น ปวช.2 ประเภทวิชาช่าง
อุตสาหกรรม และพลศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ใน
บริหารงานกิจการนักเรียน โดยจะเก็บข้อมูลเป็นความลับและไม่มีผลกระทบใด ๆ กับ
ตัวนักเรียนและโรงเรียนทั้งสิ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถาม
การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน
โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี

ตอนที่ 1

แบบสอบถามนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดข้อมูลส่วนตัวของท่าน จำนวน 10 ข้อ

คำชี้แจง

โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน ()

1. เพศ

- () 1.1 ชาย
() 1.2 หญิง

2. ประเภทวิชาที่เรียน

- () 2.1 ช่างอุตสาหกรรม
() 2.2 วนิชยกรรม

3. นักเรียนเป็นนักเรียน

- () 3.1 รอบเช้า
() 3.2 รอบบ่าย
() 3.3 รอบค่ำ

4. ได้คะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษาจนถึงปัจจุบัน

- () 4.1 1.50-2.00
() 4.2 2.01-2.50
() 4.3 2.51-3.00
() 4.4 มากกว่า 3.00 ขึ้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. อาชีพของบิดามารดา

- () 5.1 รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ
 () 5.2 เกษตรกร
 () 5.3 ค้าขาย
 () 5.4 รับจ้างทั่วไป
 () 5.5 อื่น ๆ ระบุ.....

6. นักเรียนพักอยู่ที่

- () 6.1 ปทุมธานี
 () 6.2 กรุงเทพมหานคร
 () 6.3 นนทบุรี
 () 6.4 อื่น ๆ ระบุ.....

7. รายได้ของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง โดยเฉลี่ยเดือนละ

- () 7.1 ต่ำกว่า 5,000 บาท
 () 7.2 5,000-10,000 บาท
 () 7.3 10,001-15,000 บาท
 () 7.4 มากกว่า 15,000 บาทขึ้นไป

8. นักเรียนใช้จ่ายในการศึกษา โดยเฉลี่ยเดือนละ

- () 8.1 ต่ำกว่า 1,000 บาท
 () 8.2 1,000-1,500 บาท
 () 8.3 1,501-2,000 บาท
 () 8.4 มากกว่า 15,000 บาทขึ้นไป

9. นักเรียนพักอาศัยอยู่กับ

- () 9.1 บิดา มารดา
 () 9.2 ผู้ปกครอง
 () 9.3 หอพัก
 () 9.4 บ้านเช่า

10. นักเรียนเดินทางมาโรงเรียนโดยวิธี

- () 10.1 เดิน

- () 10.2 รถประจำทาง

- () 10.3 รถจักรยานยนต์

- () 10.4 รถยนต์ส่วนตัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น หากมีข้อสงสัยหรือต้องการข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อฝ่ายประชาสัมพันธ์ โทร. 02-254-4000

แบบสอบถาม

การศึกษาพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน
โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี

ตอนที่ 2. แบบสอบถามเพื่อศึกษา พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยของนักเรียน
จะมีอยู่ด้วยกัน 2 ด้านคือ

1. พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยด้านการแต่งกาย จำนวน 17 ข้อ
2. พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยด้านความประพฤติ จำนวน 33 ข้อ

คำชี้แจงแบบสอบถามนี้เป็นการถามความคิดเห็นที่มีต่อพฤติกรรมด้านการแต่งกายและความ
ประพฤติที่ผิดระเบียบวินัยของนักเรียน โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างด้านหลังคำถามและข้อ
ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยมีระดับความคิดเห็น ดังนี้

5. เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4. เห็นด้วย
3. ไม่แน่ใจ
2. ไม่เห็นด้วย
1. ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย ของนักเรียน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านการแต่งกาย					
1.การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะ ไม่ทราบระเบียบของโรงเรียน
2.การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะ ไม่มีผู้แนะนำให้คำปรึกษา
3.การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะ ไม่มีอาจารย์ตักเตือนหรือลงโทษ
4.การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบตามเพื่อน มีจะนั้นจะเข้ากลุ่มไม่ได้
5.การที่นักเรียนใส่เครื่องแต่งกายผิดที่ระเบียบ เพราะต้องการแต่งกายตามแฟชั่น
6.การที่นักเรียนคิดว่าเครื่องแต่งกายที่ระเบียบ เป็นผลมาจากผู้ปกครองจัดทำให้โดย ไม่ทราบว่าผิด
7.การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะฐานะ ยากจนไม่สามารถหาเครื่องแบบที่ถูกระเบียบ มาใส่ได้
8.การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะทำให้ ดูเท่เป็นจุดเด่นและจุดสนใจของเพื่อน ๆ และ คนทั่วไป
9.การที่นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเพราะเห็นว่า เครื่องแบบที่ใช้ไม่สอดคล้องกับสภาพสังคม ในปัจจุบัน
10.การที่นักเรียนได้ผมยาวเกินกว่าระเบียบที่ กำหนดเพราะเลียนแบบแฟชั่นและดารา
11.การที่นักเรียนได้ผมยาวเกินกว่าระเบียบที่ กำหนดเพราะเชื่อว่าเป็นที่สนใจและเป็นที่ ชื่นชอบของเพศตรงข้าม

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย ของนักเรียน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
<u>ด้านแต่งกาย (ต่อ)</u>					
12.การที่นักเรียนสวมเสื้อฝึ่งงานผิดระเบียบโดย ใช้ของสถาบันอื่นหรือของเพื่อนที่ผิดระเบียบ เนื่องจากอาจารย์ผู้สอนไม่ว่ากล่าวหรือตักเตือน
13.การที่นักเรียนสวมกางเกงยีนส์เพราะ ตามแฟชั่น
14.การที่นักเรียนสวมรองเท้าผิดระเบียบ เช่น สีขาวเหยียบส้น มีลวดลาย เพราะเห็นผู้อื่น กระทำไม่โดนลงโทษ
15.การที่นักเรียนสวมเครื่องประดับผิดระเบียบ เพราะชอบความสวยงาม
16.การที่นักเรียนสวมเครื่องประดับผิดระเบียบ เพราะจำเป็น เนื่องจากเป็นเครื่องรางของขลัง
17.การที่นักเรียนไม่ใส่หัวเข็มขัดหรือติดตรา เครื่องหมายของโรงเรียนแต่นำของสถาบันอื่น มาใช้เพราะไม่ศรัทธาและไม่ภาคภูมิใจใน สถานศึกษาของตน
<u>ด้านความประพฤติ</u>					
18.การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทเนื่องจาก มีอุปนิสัยเป็นอันธพาล
19.การที่นักเรียนที่ก่อเรื่องทะเลาะวิวาทเป็น มีปัญหาทางบ้านต้องการระบายออก
20.การที่นักเรียนที่ก่อเรื่องทะเลาะวิวาท เนื่องจากผลประโยชน์บางประการ
21.การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทเพื่อ ชิงความเป็นใหญ่กันในโรงเรียน
22.การที่นักเรียนที่ก่อเรื่องทะเลาะวิวาท เพราะมีเหตุมาจากเรื่องชู้สาว

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย ของนักเรียน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านความประพฤติ (ต่อ)					
23.การที่นักเรียนก่อเรื่องทะเลาะวิวาทมีเหตุมาจากรักเพื่อนฝูงและมีเพื่อนมาก
24.การที่นักเรียนสูบบุหรี่ในที่เปิดเผยเพราะต้องการแสดงความเป็นผู้ใหญ่
25.การที่นักเรียนสูบบุหรี่ในที่เปิดเผยเพื่อแสดงความเด่น เห็นว่าเท่
26.การที่นักเรียนสูบบุหรี่ในที่เปิดเผยเพราะไม่มีอาจารย์ตักเตือนหรือลงโทษ
27.การที่นักเรียนสูบบุหรี่ในที่เปิดเผยเพราะบทลงโทษไม่รุนแรง
28.การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรงเพราะเพื่อนชวน ตามเพื่อน ต้องการเข้ากลุ่มเพื่อน
29.การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรง เช่น ยาบ้าเพราะอยากลองและเห็นว่าไม่เป็นอันตราย
30.การที่นักเรียนติดยาเสพติดร้ายแรง เช่น ยาบ้า เพราะมีปัญหาทางบ้าน ขาดความอบอุ่น
31.การที่นักเรียนแอบเล่นการพนัน เช่นกดเครื่องคิดเลขเพราะความสนุก
32.การที่นักเรียนแอบเล่นการพนันเพราะต้องการเงิน
33.การที่นักเรียนแอบเล่นการพนันเพราะติดการพนัน
34.การที่นักเรียนแอบเล่นการพนันเพราะชอบความตื่นเต้นเร้าใจ
35.การที่นักเรียนแอบเล่นการพนันเพราะเห็นว่าบทลงโทษไม่รุนแรง
36.การที่นักเรียนเล่นการพนันกันอย่างเปิดเผยเพราะอาจารย์ไม่ลงโทษ

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย ของนักเรียน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านความประพฤติ (ต่อ)					
37.การที่นักเรียนลบหลู่ดูหมิ่นครู-อาจารย์หรือแสดงกริยากระด้างกระเดื่องเนื่องจากต้องการลองดี
38.การที่นักเรียนลบหลู่ดูหมิ่นครู-อาจารย์หรือแสดงกริยากระด้างกระเดื่องเนื่องจากมีนิสัยเกเร
39.การที่นักเรียนลบหลู่ดูหมิ่นครู-อาจารย์หรือแสดงกริยากระด้างกระเดื่องเนื่องจากครู-อาจารย์ประพฤติตนไม่เหมาะสม เช่น เมาสุรา ฯลฯ
40.การที่นักเรียนลบหลู่ดูหมิ่นครู-อาจารย์หรือแสดงกริยากระด้างกระเดื่องเนื่องจากครู-อาจารย์ กลั่นแกล้ง รังแก ลงโทษเกินว่าเหตุ
41.การที่นักเรียนลบหลู่ดูหมิ่นครู-อาจารย์หรือแสดงกริยากระด้างกระเดื่องเนื่องจากครู-อาจารย์ ขาดความยุติธรรม
42.การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสถานนักเรียน เช่น ไนต์คลับ บาร์ เพราะเพื่อนชักจูง
43.การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสถานนักเรียน เช่น ไนต์คลับ บาร์ เพราะต้องการอยากรู้ อยากรูเห็นและมีประสบการณ์
44.การที่นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในสถานนักเรียน เช่น ไนต์คลับ บาร์ เพราะต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน
45.การที่นักเรียนหลบเลี่ยงกิจกรรมที่ทางโรงเรียนกำหนด เพราะเห็นว่าไม่มีการลงโทษหรือไม่มีผลต่อคะแนน

พฤติกรรมผิดระเบียบวินัย ของนักเรียน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านความประพฤติ (ต่อ)					
46. การที่นักเรียนหลบเลี่ยงกิจกรรมที่ทาง โรงเรียนกำหนด เพราะไม่ชอบกิจกรรม ที่โรงเรียนจัดขึ้น
47. การที่นักเรียนหลบเลี่ยงกิจกรรมที่ทาง โรงเรียนกำหนด เพราะเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์ น่าเบื่อหน่าย
48. การที่นักเรียนดูวิดีโอและหนังสืออนาจาร เพราะความอยากรู้อยากเห็น
49. การที่นักเรียนดูวิดีโอและหนังสืออนาจาร เพราะเพื่อนชวน
50. การที่นักเรียนปฏิบัติตนและไม่เข้าร่วมตาม โครงการโรงเรียนสีขาวเพราะเห็นว่าไม่ช่วย ลดปัญหาความเสื่อมเสียของเยาวชนได้จริง และไม่ต้องการประพฤติตนเป็นคนดีของสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อนายสุรชิต ประสงค์เจริญ เกิดวันที่ 12 ตุลาคม 2506 ณ โรงพยาบาลศิริราช บิดา มารดาชื่อ นายชาญ นางจำเริญ ประสงค์เจริญ ภูมิลำเนาอยู่ที่ 71 หมู่ 2 ซอยสุวิมล ต.บางหลวง อ.เมือง จ.ปทุมธานี 10222 การศึกษา ประถมศึกษา โรงเรียนวัดบางเคื่อ พ.ศ. 2520 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนปทุมธานี “นันทมนีนีบารุง” พ.ศ. 2523 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนปทุมวิไล พ.ศ. 2525 อุดมศึกษา วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาสงครณ (ในพระบรมราชูปถัมภ์) ที่ทำงาน โรงเรียนเทคโนโลยีแหลมทอง จังหวัดปทุมธานี ตำแหน่งหัวหน้างานแนะแนวประชาสัมพันธ์ เกียรติประวัติ เหรียญกาชาดสมนาคุณ ชั้นที่ 3 พ.ศ. 2533 เหรียญกาชาดสมนาคุณ ชั้นที่ 2 พ.ศ. 2540 เครื่องราชอิสริยาภรณ์ เบญจมาภรณ์มงกุฎาภรณ์ ชั้นที่ 5 พ.ศ. 2540 โล่เกียรติคุณลูกที่มีความกตัญญูกตเวทีย่างสูงต่อแม่ พ.ศ. 2541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้